

Tôi Nguyên Nắm Tay Người Đối Đầu Với Thế Giới

Contents

Tôi Nguyên Nắm Tay Người Đối Đầu Với Thế Giới	1
1. Chương 1: Tự Chương	1
2. Chương 2: Nguồn Gốc Tên Đại D Ca	6
3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Chính Diện Giao Phong	12
4. Chương 4: Nam Nhân Của Tôi Miệng Rất Tiện	17
5. Chương 5: Tiếng Trống Vang Trời, Tiếng Pháo Vang Vọng	21
6. Chương 6: Khởi Đầu Tình Yêu Ở Ký Túc Xá	27
7. Chương 7: Chuyện Lúc Trước Của Chúng Tôi	32
8. Chương 8: Nương Nương Quyền	36
9. Chương 9: Nam Nhân Đầu Không Phải Là Thứ Tốt	41
10. Chương 10: Nam Hán Tử Nói Lời Cầu Xin Vạn Khí Cũng Không Tồi	45
11. Chương 11: Tốt Nghiệp Trên Giường Cuồng Hoan	50
12. Chương 12: Yêu Là Làm Nền	53
13. Chương 13: Ở Đại Lý Diễm Ngộ	58
14. Chương 14: Sở Thích Đặc Thù	62
15. Chương 15: Trò Chơi Của Nam Hải Tử	64
16. Chương 16: Bể Bơi Cơ Tình	67
17. Chương 17: Tôi Là Em Họ Của Anh Ấy	72
18. Chương 18: Cả Đời Người	75

Tôi Nguyên Nắm Tay Người Đối Đầu Với Thế Giới

Giới thiệu

Thể loại: Ông trời tác hợp cho, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, lẽ sách tình ca, phu phu hằng ngày, thoải mái khô hài, thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nguyen-nam-tay-nguoi-doi-dau-voi-the-gioi>

1. Chương 1: Tự Chương

Đại D ca hai ngày trước đi công tác, trước khi đi, tôi một bên thu dọn quần áo cho anh một bên hướng về phía anh lái nhai liên tục, anh dựa vào trên giường không giúp đỡ cũng không nói gì, một bộ dáng đại gia nghiêm túc không thèm để ý tới bên ngoài.

Cái tên này ngày càng có thói quen để tôi hầu hạ anh.

Tôi cố tình ủy khuất hướng anh nói: “Mẹ anh cũng chưa từng như vậy với em.”

Ánh mắt anh cũng không thèm nhấc lên, ở nơi đó ôm lấy miệng cười ngây ngô.

Tôi nhìn anh như vậy, liền cùng anh nói giỡn, nói: “Nếu không về sau anh liền gọi em là ba đi, hiện tại không phải đều lưu hành chuyện kêu ba ba sao!”

Anh liếc mắt nhìn tôi: “Anh làm sao không phát hiện em còn có sở thích này a?”

Tôi tà ác hướng anh nở nụ cười: “Thật khinh thường, chuyện anh không phát hiện còn nhiều lắm đấy!”

Anh hướng về phía tôi giơ ngón giữa, tôi nhìn bộ dạng kia của anh liền trực tiếp xông lên giường ngồi ở trên bụng của anh, thừa dịp anh không kịp phản kháng, tay tôi đã đặt trên đỉnh đầu của anh, anh trừng tôi, tôi cười hì hì, sau đó bò xuống thân dưới thanh âm hạ thấp cố ý ghé vào tai anh nói: “Gọi ba, nhanh lên một chút, gọi ba ba...”

Anh bắt đầu giả vờ giấy dựa hai lần, chờ tôi nháo đến đắc ý khoe miệng đột nhiên cong lên, trong lòng tôi hồi hộp một chút, một giây sau anh liền vươn người đem tôi đặt ở trên giường... Sau đó, liền không có sau đó...

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, đại D ca liền tiếp tục thu dọn đồ đạc tối hôm qua tôi chưa dọn xong, anh muốn nhanh chóng vội tới máy bay.

Trong bóng tối anh rón ra rón rén, sau đó mặc quần áo, thời điểm dọn đồ cũng không bật đèn.

Tôi biết anh sợ mình đánh thức tôi, liền chịu đựng toàn thân bủn rủn mở đèn giường lên, anh quay đầu hướng tôi nói: “Ngủ đi, không cần tiễn.”

“Lão gia ngài lo xa quá rồi, tôi cũng không nói muốn đưa ngài a.” Tôi hướng anh huyền thuyên, ai biết một giây sau anh liền khom lưng tựa đầu lên trước mặt tôi, cái tên này mũi đặc biệt thẳng, hơi thở luôn lộ ra khí tức nhàn nhạt, tôi không hình dung ra đó là mùi gì, thế nhưng cực kỳ dễ ngủ, mỗi lần ngủ thấy đều khiến cho cả người ý loạn tình mê.

Tôi nói với anh, anh phải dự tính, nói mình đi đây.

Tôi tự nhiên không phục, anh liền cố ý ở bên lỗ tai tôi mũi thở dốc, anh biết tôi không thể chống lại, vì vậy lần nào cũng vậy.

Tỷ như lúc này, cái tên này dùng mũi của mình dè mũi của tôi, cổ họng trầm thấp cố ý nói với tôi: “Phải không, xem ra tối hôm qua còn chưa đủ, em lại có thể rướn người một chút như thế a?”

Những năm này, tôi còn bị anh tùy ý khiêu khích làm cho đầu óc căng ra, hiện tại, mặt của tôi có một chút nóng, tôi làm bộ ho khan một tiếng, sau đó giả bộ mạnh mẽ trấn định nói với anh: “Đừng nghịch, nhanh thu dọn đồ đạc một chút, không đuổi kịp máy bay bây giờ.”

Anh buồn cười liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó thoát ra đi dọn đồ đạc,

Tôi biết mình lại bị tên này đùa bỡn, tôi lại lười cùng anh nháo, liền vươn mình ngủ tiếp, lúc này có một món đồ gì đó đặt trên đầu tôi, tôi lật người nhìn, là hộp đựng bao cao su, đoán rằng có lẽ đại D ca tối hôm qua sau khi dùng xong tiện tay để trên giường.

Tôi nhìn cái hộp tà ác kia, gọi anh: “Đại D ca.”

Anh nhẹ giọng ừm một tiếng.

Tôi xoay người đem vật kia ném cho anh.

Mặt anh kỳ quái nhìn tôi, hỏi: “Làm gì?”

Tôi hết sức nghiêm túc nói với anh: “Gần đây bên ngoài đầy vi-rút, anh rời cửa ra ngoài, chú ý nhiều một chút.”

Anh một lát liền hiểu ý tôi, nhưng khiến tôi không nghĩ tới một giây sau tên này liền đem cái hộp kia ném lại trên mặt tôi, tôi đang buồn bực a, liền nghe giọng anh nhẹ như mây gió nói: “Cầm đi, trong nhà nghèo nàn, anh dùng cũng nhiều, anh đi ra ngoài sử dụng cùng người khác a.”

“Anh cút đi!”

Đại D ca đi Hàng Châu nhiệt độ vẫn rất thấp, tôi một mình nằm trên giường đến nửa đêm tay chân lạnh lẽo, quả thực sống không thể luyện ái.

Hơn một giờ sáng, tôi gửi tin cho đại D ca: “Tiểu D tử, người đi rồi trầm tâm bệnh sợ hãi lo lắng, gần đây trà không nhớ cơm không cần, ngủ không thể an ổn.”

Qua thời gian lâu dài, anh cũng bắt đầu học cách đón ý nói hòa theo tôi, nào bất kỳ lúc nào cũng có thể động kinh, chơi trò thú vị đóng nhân vật phản diện, tôi vừa gửi vài giây sau anh liền trả lời: “Chuyện quốc gia lãnh thổ hỗn tạp, Ngô hoàng cố chờ mấy ngày.”

“Muộn như vậy còn chưa ngủ à?” Tôi nhìn màn hình nhỏ kia liền bắt đầu vô cùng nhớ anh.

“Ừm, ngày hôm nay cùng mấy vị khách hàng uống rượu hơi trễ, em như thế nào không chịu đi ngủ?” Không

quá vài giây sau anh liền gửi tới một loạt chữ.

Tôi dặn dò anh: “Uống ít một chút.”

Anh đáp: “Hoàng thượng chớ lo lắng, tiểu nhân tự có chừng mực.”

Tôi ở trên màn hình đánh bốn chữ “Em rất nhớ anh”, sau đó liền xóa đi, tôi đáp lại anh: “Người mau trở lại, một mình trầm chịu đựng không nổi!”

Không biết qua bao lâu, tôi chính là không học được cách biểu lộ tình cảm một cách đàng hoàng.

Đại D ca hiểu ý của tôi, anh trả lời tôi: “Nhớ thần rồi đi.”

Tôi nói: “Ừm, người không trở về trầm liền lập tân cung!”

Anh nửa ngày không lên tiếng, tôi chăm chú nhìn xuyên màn hình, sau đó nhìn thấy tên này gửi tới một tấm hình, đó là tấm hình từ cái rốn của anh trở xuống, bức ảnh kéo dài tới đôi cẳng chân dài kia...

Đại D ca luôn tập thể hình, mấy khối cơ bụng trên bụng càng chắc nịch, tóc gáy màu vàng mềm mại phối hợp với ánh đèn trong quán rượu, mười phần mê hoặc.

Mà tôi còn giả vờ chính đáng trả lời anh: “Tiểu D tử, người càng ngày càng dơ.”

Anh trả lời tôi: “Tiểu nhân còn sợ Ngô hoàng quên mất tiểu nhân ‘tốt’ ra sao à.”

Tôi nhìn một chữ ‘tốt’ trong ngoặc kép kia của anh, bất giác lườm một cái.

Tôi nói: “Tiểu D tử, người còn không mau đi ngủ.”

Anh: “Ngủ liền.” Tôi vừa mới chuẩn bị đi ngủ, anh liền gửi tới tin nhắn: “Văn Tử, khí trời lạnh, mở điều hòa ngủ tiếp, chút tiền này anh sẽ kiểm trở lại.”

Tôi nhìn tin nhắn của anh, một dòng nước ấm liền xông vào trong lòng.

Hai năm trước, cả hai mới tới Hàng Châu, khi đó chúng tôi thu nhập cũng không lạc quan, thế nhưng hai đại nam nhân thói quen tiêu tiền như nước, căn bản không hiểu được chuyện tiết kiệm, vì vậy cuộc sống rất nhanh bắt đầu khó khăn.

Sau đó tôi bắt đầu học quản lý tài sản, bắt đầu tiết kiệm ở mọi phương diện, tuy anh miệng nói tôi không cần thiết như vậy, cũng bắt đầu yên lặng hành động phối hợp với hình thức cuộc sống của tôi.

Rất nhiều chua xót, bạn sau này có lẽ không có gì lạ, nhưng khi bạn chân chính trải qua thời điểm ấy mới biết lúc ấy gian nan thế nào.

Cho nên mãi tới bây giờ, tuy rằng tình hình cuộc sống của chúng tôi chuyển biến tốt đẹp, mà tôi cũng quen với các phương diện tiết kiệm.

Đại D ca bởi vì tính cách tính toán chi li của tôi liên lụy mà vô cùng đau đầu, mà đại đa số thời gian anh vẫn ủng hộ hành vi của tôi.

Dù sao, cuộc sống chân chính là những chuyện nhỏ nhặt chấp vá như hai cái cải xanh cùng một muống muối mà tới

Kỳ thật tôi là một người mạnh mẽ có lòng hư vinh.

Cái này tôi từ trước tới nay chưa bao giờ che giấu đại D ca. Tôi nói cho anh biết tôi muốn làm một tác gia, một mặt hy vọng chuyện của mình được người biết đến, ở một phương diện khác tôi nghĩ tới lợi nhuận, không phải nghĩ tới gì khác, mà là bản thân mình cũng muốn sống ở trước mặt người khác.

Anh sẽ không khinh thường ý nghĩ của tôi, đương nhiên cũng sẽ không nói lời hùng hồn gì khiến tôi tức giận, thế nhưng anh sẽ dùng hành vi yên lặng ủng hộ tôi.

Tôi viết gì đó anh đều sẽ tỉ mỉ xem, tuy rằng không có sáng kiến chuyên ngành, nhưng những nơi nào viết tốt, nơi nào viết không tự nhiên đều sẽ chỉ cho tôi.

Anh là chòm sao chưa được khai thác, khuyết điểm chính là không có lớn nhỏ, có lúc thậm chí sẽ nói cảm thấy tôi viết gì đó cứ chớ còn không bằng, đặc biệt tổn thương lòng tự ái.

Thế nhưng mỗi lần như thế anh đều sẽ sờ sờ đầu tôi, cười nói với tôi: “Không sao, không tốt thì liền sửa lần nữa, không có cái gì ‘bạc thầy’ một lần liền được.”

Tôi là loại người chán ghét những lời thế này, mà mỗi lần những thứ này từ cổ họng trầm trầm của anh nói ra, luôn làm cho người khác vô cùng hưởng thụ.

Tôi có lúc nói đùa với anh, tôi nói: “Nếu có ngày nào đó em thành công, những gì em viết sẽ làm người khác công kích em.”

Anh liền nắm tay của tôi, ngữ khí hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Chính là cái kiểu đó, không cần phải để ý người khác nói thế nào, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ nắm tay em.”

“Phải không đó?”

“Đúng thế.”

“Anh liền bị người khác ghê tởm.” Tôi nói.

Anh nắm thật chặt tay của tôi, nói: “Lo nhiều như vậy làm gì, cho dù toàn bộ thế giới đều là địch, anh cũng sẽ luôn nắm tay em.”

Đại D ca lúc thường không thích nói lời yêu thương biện hộ gì, cho nên mỗi lần anh đột nhiên nói một câu đều khiến tôi thụ sủng nhược kinh, thậm chí có một loại cảm giác phi tần oán giận trong thâm cung nhìn trăng sáng cùng hoa nở, rốt cuộc được hoàng thượng lâm hạnh mà mừng như điên.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bạn đã đọc, người mới không dễ, hy vọng bạn có thể ủng hộ nhiều hơn, Văn Tử bảo đảm mỗi ngày sẽ đổi mới.

2. Chương 2: Nguồn Gốc Tên Đại D Ca

Vốn tên Đại D ca cùng chữ cái D này không hề có quan hệ, tôi đặt cho anh cái tên này nguyên nhân hoàn toàn là bởi vì thân thể anh có một vị trí nào đó quá mức thiên phú dị bẩm...

Tôi yêu thích chuyện trêu ghẹo anh thế này, mỗi lần còn cố ý mang theo vẻ mặt sùng bái.

Anh phần lớn thời gian đều là vui vẻ chấp nhận, có lúc cũng sẽ học khiêm tốn một chút, nói hán tử phương Bắc đều vậy, tôi liền cố ý làm vẻ mặt khát khao nói với anh: “Phải không, phải để cơ hội cho em mở mang tầm mắt một chút a.”

Mặt anh tối sầm, buổi tối hôm đó tôi gần như không ăn được hoa quả.

Nói đến đây, cần phải nói một chút tôi cùng đại D ca làm sao quen biết.

Khi đó tôi học năm hai đại học, mi thanh mục tú, dáng dấp có vẻ không tệ. Tục ngữ có câu nói, đầy bình nước không lay động, nửa bình nước lại gợn sóng, lúc đó tôi nhìn mình cơ bản chính là mang vẻ đẹp như tranh vẽ kia.

Đúng, đây là điển hình của cường tự luyện.

Học sinh thời đại.

Vào giờ phút này, weibo còn chưa nổ lên, tất cả mọi người đều dùng tieba. Tôi chính là ở một nơi thần kỳ như thế hiểu biết tất cả những gì liên quan đến đồng tính.

Theo đại D ca nói, cái này là giải phóng bản năng trời sinh.

Đại D ca lớn hơn tôi một tuổi, khi đó học năm ba, không có công khai cột nhĩ như vậy, căn bản mà nói đây là hủ nút một gây đánh không ra một câu, thiếu nữ ngu ngốc đều gọi anh là mỹ nam cấm dục, cao lãnh khiến người khác trông mong; giống tôi đổ kỵ mị lực của anh mà mừng anh muộn tao; anh tự giác được coi chừng chặc.

Tên được coi là chừng chặc kia cùng tôi giống nhau, tình cờ cũng sẽ đi dạo tieba, thậm chí còn lén lút coi một đồng chí trên tieba.

Chúng tôi chính là ở nơi đó gặp nhau.

Kỳ tịch chúng tôi trước đó đã gặp nhau, chính là năm 2011, Lí Na dưới lưới pháp luật sau khi về nước gây khó dễ lệ cũ, không qua mấy tháng, cô ấy tại Vũ Hán cử hành buổi thi đấu tennis “Lý Na cùng các bằng hữu” cùng tinh anh quốc tế, từ ngoài tỉnh ngàn dặm xa xôi tới thi đấu có đại D ca, khi đó an vị ngồi bên cạnh tôi.

Nhiều người như vậy nhưng tôi lại nhìn trúng anh, dĩ nhiên không phải do anh soái.

Chuyện là như vậy, ngày đó sau khi xem xong thi đấu, tôi cùng hai bằng hữu chuẩn bị đến kế đó đánh giải hữu nghị, ba người chúng tôi đánh đôi thiếu một người, tôi nhìn bên cạnh thấy đại D ca dễ nói chuyện, rất tự nhiên cùng anh chào hỏi, tôi hỏi anh có muốn chơi bóng không, anh liếc nhìn tôi một cái, lạnh lùng quay mặt trở về không nói một câu, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Tôi lúc đó không đánh anh bởi vì tôi dễ tính.

Đương nhiên, sau đó đại D ca với đoạn này chết vẫn không thừa nhận, anh một mực chắc chắn cho rằng trước đây chúng tôi chưa từng gặp mặt, thế nhưng anh lại là người đầu tiên tặng lễ vật chúng tôi quen nhau mười hai tháng.

Người này chính là đoạn chính như vậy, người tự luyện như tôi thậm chí cũng hoài nghi anh đối với mười phần mị lực của tôi liếc mắt một cái liền có hảo cảm, tôi hỏi anh ngày đó sau ngày đó một câu không nói liền đi, anh nói anh muốn bắt xe về.

Cái tên này vì xem trận bóng, trực tiếp trốn học.

Sau đó tôi cũng biết đến, đại D ca thời đại học đơn giản đến làm cho người tôi nhàm chán, ngoại trừ tennis, sinh hoạt bình thường của anh là đọc sách, chưa từng có bạn gái, ngoại trừ tôi đột nhiên xuất hiện, anh bốn năm đại học kia đã hại chết biết bao tâm nữ sinh truy đuổi anh...

Tốt, không cần nói nhiều chuyện vô nghĩa, đề tài trở lại lúc sau.

Chuyện là như vậy.

Đó là năm mới, tôi bởi vì ở nhà nhàn rỗi tẻ nhạt, liền ở trên tieba viết ra bài post đầu tiên trong năm của mình.

Ngày đó cũng là sinh nhật tôi, cái quảng cáo rùm beng kia cầu chúc phúc kia của tôi cùng tiếng mời tán gẫu cũng không tẻ lắm, thu lại không ít người chúc phúc.

Tôi tự luyện đặc ý dào dạt.

Sau đó, tôi nhận được một thư từ người xa lạ, mỗi chuỗi dãy số truyền tin, mặt sau liền có hai chữ — thêm tôi?

Lúc đó tôi cũng vô tri, đối với loại tin tức này mắng người phát tin ngu ngốc, dĩ nhiên còn đặc biệt hỏi thêm một câu, cậu là ai a?

Tôi chơi tennis, có thời gian chúng tôi luận bàn một chút, anh đáp.

Tôi vừa nhìn thấy sở thích hợp nhau, xu hướng tính dục giống nhau, địa chỉ tuy rằng xa một chút, thế nhưng có thể trao đổi kinh nghiệm, vì vậy liền thêm anh.

Tôi không nghĩ tới, cái thêm này, tôi cùng đại D ca liền kéo dài đến ngày hôm nay.

Phải chi ban đầu em không chủ động thêm anh, nói không chừng anh ngày hôm nay sẽ không như vậy, giống như đại gia, tôi có có phiền muộn oán giận với anh.

“Được, đừng có nằm mộng, cơ bản thuộc tính quyết định địa vị trong nhà.” Đại D ca đáp tôi như vậy.

Tôi mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt dương dương tự đắc của anh, đều muốn bóp chết tim anh.

Nói đi nói lại, tôi sau khi thêm đại D ca, anh rất nhanh liền đồng ý, lòng hiếu kỳ mạnh khiến tôi tự nhiên tiến vào trang của anh, không có bất kỳ tấm ảnh nào, có thể đếm trên đầu ngón tay mấy bài đăng, bình luận phía dưới cũng không ít, thế nhưng anh trả lời khiến người ta nóng tính, như là đặt sẵn chương trình, toàn một kiểu “Ừ” “Vâng”, tình cờ đôi khi phá lệ thêm được vài chữ, nhưng là “Ừ, đúng vậy.”

Là một tên gia hỏa ngay cả dấu chấm câu cũng keo kiệt.

“Đây là nick phụ của cậu đi?” Tôi không tin tưởng anh lắm.

“Không phải.” Anh đáp.

“Trạng thái thật ít.”

Sau đó liền lặng im.

Tôi nghĩ mình đã đoán đúng, anh cũng không biết ngược trả lời tin của tôi, qua nửa ngày, anh lại chuyển tới một tin: “Là rất ít.”

“Cậu xuyên qua à?” Tôi cố ý chế nhạo anh.

Ai biết anh đáp: “Tôi xem trạng trái của mình, thuận tiện cũng đem toàn bộ trạng thái của cậu nhìn một lần.”

Đúng, anh lúc đó nói chính là thuận tiện, thế nhưng tôi ngày đó đầu óc kết cấu khác thường, liền cảm thấy người khác tốt.

Tôi không nói chuyện yêu đương, cũng không thích chơi game, trừ đọc sách, dành nhiều thời gian đăng trạng trái ba ngày một than thở nhỏ hai ngày một bi thương lớn, nhiều trạng thái như vậy, hơn nữa toàn bộ là thời kỳ nam sinh nhỏ trưởng thành lập dị nói sảng, tôi nghĩ nếu như hòa thượng lòng yên như nước nhìn đều phải da đầu có rạn nứt mà bỏ tu, anh lại cố gắng kiên trì xem hết.

“Toàn bộ?” Tôi không quá tin tưởng.

“Đúng thế.”

“Thiệt hay giả a.” Tôi hơi kinh ngạc.

“Giả.” Anh đáp.

Tôi...

“Là thật, cậu viết những thứ vô cùng khó coi.” Anh trả lời.

Tôi...

Như vậy xem ra đại D ca tựa hồ cũng không phải người không thích tán gẫu, thế nhưng tôi lúc đó thấy anh rất tế nhị, từ hồi đáp dưới trạng thái của anh có thể nhìn ra.

Bằng hữu tốt nhất của anh nói với tôi, bạn bè đại D ca rất ít, một trong những nguyên nhân chính là mỗi lần có người nhìn thấy anh muốn cùng anh lôi kéo làm quen, căn bản chỉ cần hai lần nói chuyện, đối phương liền vứt bỏ anh.

Anh cùng người khác tiếp xúc chính là thế này:

“Xin chào?” Người muốn cùng anh làm bằng hữu.

“Xin chào.” Đại D ca.

“Tôi gọi XX, còn cậu.” Đối phương.

“Đại D.” Anh.

“Cậu đang làm gì thế?” Đối phương.

“Đọc sách.” Anh.

“Sách gì a, có phải là khả khả khả...” Đối phương.

“(Kết cấu lực học)” Anh toàn bộ quá trình căn bản không liếc mắt nhìn đối phương một cái.

...

Lặp đi lặp lại như vậy, người có thể tiếp tục tán gẫu cùng anh ngày càng ít, vì vậy, anh lại càng thích im lặng, cũng thuận lý thành chương trở thành nam thần đẹp trai giỏi giang cấm dục trong mắt các thiếu nữ.

Đương nhiên, tôi chưa từng thấy đại D ca như vậy, bởi vì lúc cùng tôi tán gẫu, anh đều là người tìm đề tài, mặc dù đề tài có chút lúng túng, tôi cũng không thể xuyên màn hình nhìn thấy vẻ mặt kia của anh, mà chúng tôi vẫn như vậy câu được câu không trò chuyện, từ mỗi ngày thăm hỏi một chút chuyện vặt, tình cờ cũng phân tích một chút cuộc sống của nhau.

Có lần tôi hỏi anh, tôi nói: “Cậu có phải quá hướng nội, cho nên lúc đó mới xa cuối chân trời theo tôi tán gẫu a?”

Anh đáp tôi: “Không phải hướng nội, tính cách tôi chính là như vậy, lúc đó hàn huyên với cậu cũng do

ngẫu nhiên, nhìn thấy trên tư liệu của cậu viết đánh tennis, tôi vốn chuẩn bị tán gẫu thời tiết, ai ngờ, vừa bắt đầu liền như trúng độc, càng lún càng sâu, rốt cuộc không dừng lại được.”

Tôi nhìn chữ trên màn hình màu kia, cười thành ngu ngốc trong mắt đứa bạn cùng phòng.

Chúng tôi liền như vậy trò chuyện tán gẫu gần tới nửa năm.

Đến một đêm khuya mùa thu của năm 2012, đại D ca đột nhiên liền phát ra một trạng thái, có năm chữ: Nội tâm rất bất an.

Tôi hỏi anh làm sao vậy, anh nói không có chuyện gì.

Tôi là người luôn mang lòng trắc ẩn với người có chuyện, người đời gọi là thích xen vào chuyện của người khác, khi đó tôi cùng đại D ca hàn huyên đã nửa năm, tôi đã tự mình xem anh là một vị bằng hữu phương xa.

Tôi vẫn ép hỏi anh, thế nhưng anh vẫn không trực tiếp trả lời tôi, đến lúc sau anh thẳng thắn trực tiếp không đáp lại tin của tôi.

Tôi có chút lo lắng cho anh, lại có chút sinh khí phản ứng của anh, mãi đến buổi chiều ngày thứ hai, anh đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, tôi hơi kinh ngạc, bởi vì anh vốn không biết tán gẫu, tôi cũng không phải là loại đối với điện thoại nói không ngừng, cầm điện thoại không biết nên nói gì, chúng tôi nửa năm trước có điện thoại một lần, lần đó hàn huyên tới một canh giờ, trong đó có ba mươi phút im lặng, mười phút không phải anh ậm ừ thì là tôi nắc nặc...

Sau đó tôi cũng không cho anh gọi điện thoại tới, anh cũng không gọi điện thoại cho tôi.

Lúc này, anh đột nhiên gọi điện thoại tới, tôi lại nhớ tới trạng thái của anh, tôi trời sinh thích đoán mò, đầu óc đã mô phỏng cảnh anh từng trải các loại sinh lý tử biệt yêu hận tình cừ, đến cuối cùng thấp thỏm tiếp điện thoại của anh.

Tôi cầm điện thoại lên nhẹ giọng này một chút, một giây sau, trái tim của tôi đột nhiên mạnh mẽ đập, trong loa tiếng của anh rất trầm thấp, giống người hay kể chuyện tâm linh, anh nói: “Văn Tử sao, tôi ở trạm xe lửa, cậu tới đón tôi một chút đi!”

Oành, như có một quả bom nổ ở trong đầu tôi, mặt tôi liền mơ hồ.

Là một thẳng nam chưa cùng nam nhân khác nói chuyện yêu đương, đại D ca lại không ngại xa ngàn dặm đi hết tám giờ tới gặp tôi, nói không cảm động là giả, thế nhưng lại càng sợ hãi.

“Thế nào, sợ anh ăn em?” Sau đó lúc anh nói việc này với tôi, liền mang theo chút trêu đùa.

“Không phải?” Tôi có chút ngượng ngùng.

“Hả?”

“Sợ đau!” Tôi then thùng đáp anh, anh vỗ một cái trên đầu tôi, nói: “Em đầu dừa chuột này, từ sáng đến tối cứ nghĩ vật gì đó lộn xộn!”

Được rồi, kỳ thực tôi vẫn luôn không nói cho anh biết, tôi sợ đối mặt nam nhân thẳng thắn kia, bởi vì tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhanh đối mặt với thân phận kia, mà tất cả bởi vì anh mà thuận lý thành chương, thậm chí về sau, lúc tôi đối mặt với ánh mắt khác thường đó, càng có sự ngạo mạn bất tuân khác biệt.

“Sai, không phải cao ngạo.” Lúc đại D ca nhìn thấy đoạn kia vết trên mặt tôi liền nắm lấy cằm nói với tôi, “Có anh, em không có biện pháp cô đơn.”

Cái tên này gần đây xem loại phim điện ảnh tổng tài bá đạo quá nhiều, càng ngày càng bước chước mô phỏng dạng đó

3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Chính Diện Giao Phong

Mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên tôi cùng đại D ca gặp mặt, đều có loại nói không ra kỳ lạ.

Khi đó, anh từ Thanh Đảo ngồi gần tám giờ đến Vũ Hán nhìn tôi, đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, trước chúng tôi đều ở trên mạng tán gẫu, cũng chỉ nhìn ảnh của nhau, thậm chí cũng không biết hình kia độ chân thực bao nhiêu.

Tôi là loại người đặc biệt nhiệt tình trên mạng, mà trong hiện thực lại là người chưa từng cùng người xa lạ chủ động tán gẫu bao giờ, mà tôi biết rõ đại D ca, dung nhan đẹp mắt của anh cùng cười lạnh còn lạnh thấu xương hơn gió mùa đông.

Chúng tôi trong cuộc sống vốn là người dưng, tôi vẫn luôn nghĩ chúng tôi chỉ có thể là một đôi bằng hữu tâm sự trên mạng, chia sẻ đời sống của nhau.

Cho nên, anh lại đột nhiên đến thăm, tôi quả thực có chút bất ngờ, đương nhiên, sâu trong nội tâm cũng có mong chờ.

Dù sao, đó là lần đầu tiên tôi trong đời thực nhìn thấy người giống như mình.

Thời khắc tôi nhận điện thoại của anh, tôi thậm chí có chút hoài nghi anh đang gạt tôi, tôi không khống

chế được ngữ khí của mình, tôi: “Cậu nói cái gì?”

Điện thoại bên tôi im lặng mấy giây, sau đó đại D ca đem lời mới nói lặp lại một lần, anh nói: “Là Văn Tử sao? Tôi là đại D, tôi đang ở trạm xe lửa, cậu tới đón tôi một chút đi.”

Ngữ khí của anh thành khẩn, mang theo tiếng dòng điện xì xì, tôi cảm thấy lỗ tai mình muốn nhũn ra, vì vậy tôi liền kích động, lỡ tay cúp điện thoại...

Qua mấy giây anh gọi điện thoại tới, tôi thấp thỏm nhận điện thoại, bên kia lập tức thay đổi phong cách, tôi liền nghe đại D ca mang giọng nói phương Bắc của anh mãnh liệt gọi tôi bằng tiếng phổ thông: “Tôi thào, Lý Bạc Văn, tôi con mẹ nó ở trạm xe lửa, cậu mau chóng lặn tới đây đón cho tôi!”

Không chờ tôi phản ứng, đô một tiếng, anh cúp điện thoại, chỉ còn tôi cầm điện thoại đứng ở sân thể dục của trường học, sững sờ thành một người ngu ngốc

Khi đó là ngày Quốc Khánh, Vũ Hán vốn nhiều học sinh, cho nên toàn bộ xe tốc hành cơ hồ bị người chen lấn đến giọt nước cũng không thể lọt qua.

Tôi ở trong dòng người chen chúc rướn cổ, một bên gào to trong điện thoại: “Cậu đang ở đâu vậy, sao không thể tìm thấy cậu?”

“Ở lối ra.” Người này có mấy vẻ mặt, không giống người như con sông thiếu nước lúc này bắt tôi tới đón mình, ngữ khí hiện tại của anh lại biến thành cảm giác ôn nhu không nóng không lạnh.

“Nhiều người như vậy sao có thể tìm thấy cậu? ” Tôi nói, “Cậu tìm nơi mục tiêu đi.”

Ai biết anh không biết xấu hổ không nóng vội nói: “Tôi chính là mục tiêu mà.”

“Cậu cũng thật không biết xấu hổ.” Dù sao cùng anh ở trên mạng tán gẫu qua một đoạn thời gian, tôi cũng hiểu được cái gì bộ dáng gương mẫu cao lãnh đều là giả bộ.

“Là người phía Nam các cậu quá lùn.” Trong một mảnh tiếng ầm ỉ, tôi nghe thấy âm thanh tao nhã của anh từ trong loa truyền tới, tôi vội vàng hướng bốn phía nhìn một chút, lúc đó nếu hiện trường có người bị đánh, liền tuyệt đối là nam nhân nói chuyện mang theo kỳ thị vùng miền.

“Cậu đây chính kỳ thị vùng miền.” Tôi nói.

“Không không, kỳ thực tôi còn rất yêu thích người phía Nam các cậu.” Anh nói.

Tôi giờ điện thoại chen quá đám người phía trước một khoảng, sau đó liền đem điện thoại đặt ở bên cạnh

lỗ tai, tôi hỏi anh: “Tại sao?”

Qua nửa ngày anh vẫn chưa lên tiếng, lúc này tôi đột nhiên đụng trúng một thân thể cường tráng, tôi ngẩng đầu lên, liền thấy thiếu niên tóc ngắn lấy điện thoại di động, vẻ mặt suy nghĩ nhìn tôi, trong loa truyền đến tiếng trầm thấp của đại D ca, anh nói: “Bởi vì người miền Nam các cậu mi thanh mục tú, dễ nhìn.”

Tôi giờ điện thoại di động mặt cọ một chút liền nóng lên.

“Cậu... cậu... Tôi... Tôi...” Tôi thao, nhìn đại D ca trước mặt cao hơn tôi nửa cái đầu, đột nhiên mất đi năng lực nói chuyện.

“Tôi cái gì, cậu cái gì?” Anh lấy điện thoại bên lỗ tai tôi ra, hỏi tôi.

Tôi nhìn sống mũi cao của anh, buột miệng nói: “Cậu cùng người trong hình không giống nhau.”

“Ồ?”

“So với trong ảnh đẹp trai hơn.” Tôi còn rất thành thực.

“Vậy à?” Anh lộ ra hàm răng trắng lớn, nhìn yết hầu, anh nói: “Cậu cùng người trong hình cũng không giống nhau.”

“Phải không?” Tôi gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng, “Tôi không quá ăn ảnh.”

Anh dùng một đôi mắt màu đen sâu không lường nhìn tôi: “Không phải, bức ảnh của cậu thật đẹp mắt.”

Tôi lập tức liền hiểu ý anh, không suy nghĩ, ngẩng đầu lên trừng anh một chút: “Cậu nha sao không nói chuyện dễ nghe chút.”

“Khà khà..” Anh ngậy ngốc nở nụ cười, thoát nhìn giống như chàng trai vận động lâu dài dưới ánh mặt trời, anh nói, “Cậu so với ảnh càng có sức hấp dẫn.”

“Thôi đi, dối trá.” Tôi nói xong xoay người rời đi, anh lúc này lại kéo cánh tay của tôi, tôi quay đầu nhìn anh, “Việc gì?”

“Cậu định làm gì.” Anh cau mày hỏi tôi.

“Về nhà a.” Tôi không giải thích được nhìn anh.

Anh ngẩn người, lập tức như vả vào mồm nói: “Được, chúng ta về nhà.”

Nói xong liền lôi kéo valy một mình đi phía trước, để tôi ngầy ngẩn cả người đứng tại chỗ.

Anh đi mấy bước phát hiện tôi không đi theo, liền quay đầu lại khó hiểu nhìn tôi, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi nhìn anh, tôi nhớ tới anh ngày đó mang một đôi giày chơi bóng màu xanh nhạt, quần bò cũng màu xanh nhạt, trên người là chiếc áo bóng chày đen đỏ xen nhau, anh cuộn ống tay áo, lộ ra cánh tay nhỏ cơ thịt rắn chắc, trên cổ tay không đeo trang sức gì, làn da của anh màu vàng nhạt, mũi rất cao, đôi mắt cũng lớn, lông mày rậm đen như mực, đôi môi anh đặc biệt mỏng, cười lộ lên lộ ra hàm răng đẹp mắt, anh đứng ở nơi đó, đoàn người phía sau đi qua trước mặt anh, làm sao cũng không ngăn được ánh sáng tự nhiên tỏa ra của người kia.

Tôi nghĩ, nếu như bạn thật sự có thể ở phút kia thích một người, kia cũng do bởi vì ánh mặt trời vừa đúng chiếu lên thân thể, ánh sáng như bối cảnh đầy thanh xuân làm anh như một bức tranh xinh đẹp.

Trên đường tôi cùng đại D ca không nói lời nào, bởi vì trên xe quá nhiều người, chúng tôi đứng ở nơi đó, trong đó có vị đại thúc toàn thân mùi rau hẹ, càng không có cơ hội nói chuyện.

Tôi thỉnh thoảng lén lút nhìn anh một chút, cũng sẽ vô tình phát hiện ánh mắt của anh đôi khi cũng nhìn phía tôi bên này, trong lòng mừng thầm, đương nhiên, trên mặt vẫn là biểu hiện thanh thản.

Giả như ánh mắt chúng tôi không cẩn thận đụng vào nhau, chúng tôi sẽ lập tức tách ra, hai người ở trong buồng xe đầy mùi rau hẹ thẹn thùng như hai người vợ chưa bao giờ bước chân ra cửa khuê phòng.

Mỗi lần đến ngày nghỉ lễ, Vũ Hán liền bị kẹt nhưng lão nam nhân bị táo bón, dù bạn cố gắng thế nào, chính là không thông được, khiến bạn vô cùng khó chịu.

Tôi đi ra trạm xe từ lúc sáu giờ, ngày đó đến gần mười giờ tối chúng tôi mới tới được trường học.

Đại D ca đi một ngày xe, trên căn bản là chưa ăn hạt cơm nào. Tôi dẫn anh đi phố phía sau trường học ăn cá nướng, bọn họ bên kia không ăn cá, tôi với văn hóa Nam Bắc không có nghiên cứu gì, ngoại trừ hán tử phương Bắc thích dùng “Làm” còn người phía Nam thích dùng “Muốn làm”, cái khác đều không biết.

Tôi đem cá đẩy lên trước mặt anh, nhiệt tình chiêu đãi bảo anh ăn nhiều một chút, anh nhìn thấy món kia đây áp vậy cá thịt luộc, khuôn mặt cẩn thận từng tí từng tí một, vẻ mặt đó như thiếu nữ không biết gì lần đầu tiên gặp phải người khác giới, mang theo cổ e thẹn không dám nói, lại cố dưng cảm tìm cách.

Thú vị làm cho người ta muốn cười.

Tôi thật hối hận lúc đó không ghi lại vẻ mặt anh, bởi vì gia hỏa này sau khi ở cùng tôi, bây giờ càng ngày

càng thích ăn cá, có lúc toàn thịt cá chép, vào miệng anh, cũng không biết anh làm sao, chỉ cần mấy giây, thịt ra thịt, xương ra xương.

Anh có lúc sẽ đem thịt cá cho tôi, tôi nhìn trên mặt anh dương dương tự đắc, vừa mắng anh buồn nôn, một bên lấy thịt cá ăn.

Ngày đó sau khi dùng cơm nước xong, tôi chuẩn bị kiểm cho anh khách sạn, thế nhưng gọi rất nhiều cuộc, phát hiện khách sạn gần trường đều đầy.

Anh từ xa lại đây, tôi ngay cả một nơi ở cũng chưa sắp xếp cho anh, tôi có chút ngượng ngùng, về mặt anh lại như không quan tâm: “Liên ở ký túc xá của cậu đi, nghỉ hè phải có người về đi.”

Tôi có chút áy náy nói xin lỗi với anh, liền mang anh hướng ký túc xá đi tới.

Trên đường tình cờ có bạn học nữ đi qua bên cạnh chúng tôi, cũng sẽ cố tình vô ý nhìn anh một chút, tôi đành cười với anh: “Cậu xem mình có bao nhiêu mị lực.”

Anh nhìn tôi chăm chăm, cười nói: “Có phải có cảm giác mang ra ngoài rất có mặt mũi.”

Tôi nói: “Thôi đi, nhìn mặt cậu như cái đàn sắt, nhân gia chính là nhìn cậu lạ mặt. Hơn nữa, nếu thật sự muốn hấp dẫn ánh mắt, mang con Huskies còn chuẩn hơn cậu.”

“Thế à.” Anh nói.

“Đúng thế.” Tôi cười đi về trước, lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy cánh tay bị căng, đại D ca kéo tôi lại, tôi nghi hoặc nhìn anh, “Sao vậy?”

“Gâu.” Anh trừng to mắt đột nhiên hướng tôi kêu một tiếng.

Một dòng nước ầm kéo tới, tôi nhin không được cười ra tiếng.

“Tôi giết, cậu nha căn bản không có cao lãnh, là một người mưu mẹo thích chọc ghẹo.” Tôi nói.

“Vây đi, tôi trước kia coi rất nhiều sách.” Anh nói liền mở ba lô ra lấy đồng sách mình công phía sau, tôi vừa nhìn, bên trong có một cuốn bìa hồng, bên trong sách toàn bộ đều kinh nghiệm yêu đương.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy người có đầy đủ loại sách này, không khỏi khiếp sợ, tôi đáp: “Quá khoa trương, đồ chơi này hữu dụng không.”

Anh đem dây khóa kéo lại, tùy ý đem ba lô vung ra phía sau, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Sự thực chứng minh vẫn hữu dụng.”

Tôi biết anh chỉ cái gì, thế nhưng này quá nhanh đi, liền cười ha hả nói: “Cậu cút đi nha, chỗ đem đồng chiêu dùng trên nữ nhân đối phó trên người tôi.”

“Sai, tôi nhìn như thế nào cũng là thành công chọc ghẹo nam nhân.” Anh nói, liền duỗi tay ra sờ sờ đầu của tôi.

Dáng dấp kia như con mèo lớn của chàng trai hàng xóm mò tới.

Tôi ngây người, mở miệng nói: “Chiêu này cũng học trong sách?”

“Không phải.” Anh nói, “Chiêu này là vừa nãy tự mình mò ra được, như thế nào, có phải rất có thiên phú.

4. Chương 4: Nam Nhân Của Tôi Miệng Rất Tiện

Đại D ca đối với người ngoài rất lạnh chính bản thân anh còn không phát hiện được.

Anh đối với một chữ còn quý hơn vàng, nếu sử dụng một chữ giải quyết được anh ngay cả dầu châm câu cũng lười cho bạn, người như anh ở thời đại này của tôi trên căn bản tán gẫu hai câu liền muốn phát điên.

Bạn tưởng tượng một chút, nếu như bạn đang vô cùng phấn khởi muốn chia sẻ một chuyện bát quái hoặc là đời người mờ mịt đi tìm anh kể khổ, người này sẽ thao thao bất tuyệt một chữ “Ồ” hoặc là hai chữ “Được a”, bạn sẽ như thế nào.

Không lật bàn bay lại đánh chính là dễ tính.

Cho nên, mỗi lần đại D ca chưa phản ứng lại, những người kia liền chủ động rời xa anh.

Tại sao anh lúc cùng tôi tán gẫu nói không hết, thậm chí có lúc còn có chút ti tiện, tôi hỏi anh.

Người này trả lời như vậy :

Khi còn bé nhà chúng tôi có nuôi một con chó, gọi Cuba, màu đen, mập béo ị, đi đường có thể lắc mình.

Khi đó tôi không có bạn bè, liền vô cùng yêu thích con chó kia, nó cũng rất dính tôi. Tôi có chuyện gì đều

sẽ cùng nó nói, như thi thất bại, bị các bạn học cô lập; hoặc là được cha mẹ biểu dương...

Mỗi lần tôi nói cho nó nghe, nó liền trừng đôi mắt đen láy nhìn tôi, vô cùng dửng dưng.

Trong đầu tôi bắt đầu hồi tưởng đại D ca thu nhỏ lại ôm lấy một con chó lớn mập mập tâm sự, hình ảnh kia với người này có vẻ vượt quá mức giới hạn chân thực.

Tôi dừng anh: “Tôi hỏi cậu tán gẫu mà, cậu nói chuyện chó làm gì?”

Anh nhìn tôi một cái, âm thanh trầm thấp nói: “Cậu khiến tôi nghĩ tới Cuba.”

Tôi giết, thì ra trong lòng anh tôi là súng vật.

Tôi lúc đó liền không vui, ai biết anh lại nói tiếp: “Nó sau đó bị xe tông chết, sau đó, tôi cũng không cùng ai nói ra tiếng lòng, mãi đến khi gặp cậu, thời điểm tôi nhìn thấy đôi mắt to của cậu, tôi như tìm lại được cảm giác đó, luôn cảm thấy những lời nói không được đều nói được với cậu.”

Àch... Tuy rằng lời nói lạ lùng, mà tình yêu khiến người ta ngu ngốc, nghe anh nói xong lời này, đầu tôi cũng bắt đầu nổi bong bóng.

Tôi từng xem đó là khuyết điểm của anh, anh trả lời tôi: “Văn Tử, cậu chính là quá quan tâm những chuyện không quan trọng, cả đời này cậu quyết định vui vẻ đơn giản liền bên người mình cần, sao phải nhìn ánh mắt người khác mà sống.”

Tiêu sái không kiếm chế được như thế, lại có chút sống ở thế giới của mình, đại D ca không biết cùng người khác trao đổi lại giống như có kiếm lớn phát ra hào quang, liền lập tức đâm vào trung tâm hoang mạc rộng lớn kia, khiến tôi trong phút chốc tìm được phương hướng để đấu tranh

Tôi lần đầu tiên ý thức được loại kỳ quái này của đại D ca là lúc tôi dẫn anh trở về ký túc xá.

Vào ngày Quốc Khánh, ký túc xá có hai bạn học không về, thêm vào lúc trước tôi ở trên mạng từng thấy có người mang bạn đến ký túc xá, sau đó hai người đốt lửa gần rơm, vang vọng lên tiếng kêu kệt của tiết mục ngắn, luôn cảm thấy có loại cảm giác có tật giết mình.

Anh ngược lại tốt rồi, tôi còn đang ở cửa xây dựng tâm lý, anh liền tự mình bước cặp chân dài kia trực tiếp đi vào.

Tôi vội vàng đuổi theo.

Bạn cùng phòng A nhìn thấy anh cùng với tôi đi theo sau, bắt chuyện cười hỏi: “Văn Tử, bạn trai cậu tới

thăm à?”

Nam sinh bình thường thích giỡn kiểu này, là thằng nam đều sẽ vui đùa đón nhận quần chúng. Mặc dù tôi có cong, bọn họ cũng không biết tính hướng của tôi, nhưng lúc hai chữ “bạn trai” kia, vẫn có cảm giác cả người bị đổ một bình dầu, cọ cọ liền cháy.

Lời tôi nói ra bắt đầu lấp bắp: “Không... Không... Không phải, cậu ấy... Cậu ấy là anh của tôi...”

Tôi suýt chút nữa cắn đầu lưỡi, tôi có chút lo lắng đại D ca sẽ đột nhiên phá sân khấu của tôi, may tên này không nói gì, anh như không nghe thấy tôi cùng bạn nói chuyện với nhau, quay đầu lại hỏi tôi: “Chỗ nào là giường cậu?”

Phản ứng của anh làm tôi thoáng yên tâm, tôi chỉ chỉ bên trên cái giường bên cạnh, anh đem cái thùng đặt bên cạnh, sau đó cặp chân dài leo lên giường của tôi, anh bỏ ba lô xuống, bắt đầu ở phía trên dọn đồ đạc, toàn bộ quá trình đều không liếc tôi một cái.

Rất lúng túng a...

Một lát sau, bạn cùng phòng B của tôi phá vỡ bầu không khí khiến người tôi ngứa ngáy này, cậu ta nói: “Anh của cậu có chút đặc biệt a.”

Tôi cười ha ha: “Phải không, ha ha, cậu ấy có vẻ hướng nội.”

Tôi đang nói, bên này đại D ca đột nhiên hướng đầu về phía tôi nói một câu: “Cậu khi nào mới cùng tôi ngủ.”

Thật sự rất lúng túng a...

Tôi nhìn hai người kia sững sốt, mặt tối sầm lại nói: “Tôi đi tắm, tắm xong liền đến.”

“Lúc này không phải không có nước nóng sao?” Anh giống như biết trường học tôi mấy giờ tắt nước, ngữ khí bình tĩnh nói.

Tôi vẫn chưa trả lời anh, anh liền tự mình đáp: “Không cần tắm, lên đây đi, tôi không chê cậu.”

Bạn cùng phòng A lúc này mở miệng nói: “Hai người các cậu đều là con trai to lớn che ở trên khẳng định ngủ không ngon, bên kia tiểu Khải không phải không về sao, Văn Tử, cậu cho anh mình ngủ ở trên giường, cậu qua bên kia ngủ đi.”

“Được, được.” Tôi gật đầu như già tôi, bên kia đại D ca dùng tốc độ cũng rất nhanh, tôi cũng không biết

lúc nào đem đồ cởi hết chỉ còn lại quần lót, giống như muốn câu dẫn tôi, anh còn cố ý từ trong chăn lộ ra đôi chân dài cơ thịt chắc nịch, tôi bất giác nuốt nước miếng một cái, cái tên này rất có mị lực.

Anh như nhìn thấu tâm can tôi, ôm gối mặt đầy ủy khuất hướng tôi nói: “Cậu thật sự không cùng tôi ngủ sao!”

Trong nháy mắt đó, toàn bộ không khí của ký túc xá đọng lại, nếu có thể, tôi rất muốn cắn lưỡi tự sát!

Đại D ca đến Vũ Hán ở lại tổng cộng năm ngày, nói ra thật xấu hổ, năm ngày kia tôi đều chưa dẫn anh đi chơi nhiều.

Học sinh Vũ Hán nhiều lắm, đặc biệt vừa nghỉ hè, một cái đường hầm mấy trăm mét dưới lòng đất cũng có thể đi đến nửa tiếng.

Ngày đầu tiên chúng tôi ra ngoài, trên căn bản cả ngày đều ở trên xe, tôi dẫn anh đi cầu lớn Trường Giang, ở Vũ Hán có một cách nói, nói hai người ở hai đầu cầu hướng tới giữa cầu mà đi, nếu như bọn họ có thể ở giữa cầu chạm mặt, như vậy cả đời đều bên nhau.

Đây là một câu chuyện xưa rất bình thường.

Thế nhưng sau khi chúng tôi đi xong, tôi còn đem chuyện xưa này nói cho đại D ca nghe, anh sau khi nghe xong, không nói cái gì, liền bảo tôi chờ một chút, sau đó liền mạng chạy về, tôi đại khái đoán anh muốn làm gì, thế nhưng khi đó trên cầu người đến người đi, anh một chút liền biến mất trong đám người, tôi cũng không kịp mở miệng.

Đại khái qua 3 phút, điện thoại của tôi vang lên, tôi nhận điện thoại, trong loa truyền đến tiếng thở hổn hển của anh, anh nói: “Được, bắt đầu đi thôi.”

Tôi tuy rằng nghĩ tới chuyện phát sinh, thế nhưng lúc tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh không nhận được ngay người một chút. Tôi cầm điện thoại bắt đầu hướng cầu đi tới.

Trên da anh đầy mồ hôi hột, tóc ngắn màu đen lấp ánh dưới ánh mặt trời, hàm răng của anh rất trắng, âm thanh cũng rất êm tai, anh nói: “Văn Tử, chân cậu quá ngắn, tôi ở bên kia cầu đợi cậu hơn nửa ngày rồi.”

Tôi nắm điện thoại di động, khi nghe anh nói đến đây, tôi hận không thể trực tiếp đem anh ném vào sông nuôi cá

Có người từng nói thế này, nói là đôi tình nhân nhỏ Vũ Hán, mượn ngày lễ này đi cùng nhau, bởi vì trong bầu không khí khô nóng không nhận được đùa hai câu, sau đó liền cãi vã, cuối cùng nam không cẩn thận đem lớp trang điểm của nữ lau đi, nữ ném cho nam một cái tát, vì vậy hai người ở giữa biển người mệnh môn chia tay...

Người Vũ Hán tính khí lớn, động một chút liền đáp lại 2 câu, tính khí không tốt dĩ nhiên là xấn tay áo tát miệng của người kia.

Ta ở Vũ Hán mấy năm, cái gì cũng không học được, liền học được một thân tật xấu.

Mà đại D ca tuy rằng người này không quá yêu thích chuyện tán dõc, thể nhưng là người vô cùng bướng bỉnh, chỉ cần chuyện anh nhận định, bạn cho dù đem thần tiên giúp Ngu Công dời núi kéo đến, đều không thể động đến suy nghĩ của anh, thậm chí là anh sai.

Diễn hình của việc không thấy quan tài không đổ lệ.

Tôi có lúc dựa vào lý lẽ đầu lý, nhưng chưa tìm được giấy chứng nhận xác thực để khiến anh hết hy vọng, anh liền một mực chần chừ suy nghĩ của mình, tôi nhịn không được phát hỏa với anh, mà lúc này anh liền cầm miệng không nói câu nào, như tảng đá trầm mặc đứng ở đó, chờ tôi hạ khí, liền đi tới vỗ đầu tôi, đáng đáp xem tôi như con mình, ngữ khí ôn nhu, lời nói cũng là: “Văn Tử, đối bụng không, đối bụng em liền đi làm cơm.”

Tôi không biết có ai để ý tới loại cảm giác không thể giải thích đó không, chính là mỗi lần tôi tức giận phổi muốn nổ tung, mặt đỏ tới mang tai cùng anh tranh luận, hận không thể cùng người đối diện đánh một trận, đối phương lại một dáng lãnh đạm như bông cúc gặp mưa phùn mùa xuân đứng đó nhìn tôi, tôi đầu tiên là nơn nóng, hận không thể xông tới xé xác anh ra, tiếc rằng lại không có cách.

“Anh nha, có thể cho em chút phản ứng, em ở đây tự nói tự diễn rất không có ý nghĩa.” Có lần tôi không biết là vì công việc gì, đang cùng anh gây gổ, bộ dáng anh vẫn như trước bình tĩnh như nước, tôi nóng nảy nói câu này với anh.

Anh đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo vô cùng ủy khuất nói với tôi: “Em cảm thấy không có ý nghĩa anh cũng sẽ không đối với em tức giận, Văn Tử, anh nhìn em anh liền không biết vì sao em lên cơn.”

Được, coi như anh thắng.

5. Chương 5: Tiếng Trống Vang Trời, Tiếng Pháo Vang Vọng

Đại D ca lớn lên không chỉ đẹp trai, thành tích cũng vô cùng tốt. Diễn hình nhất là một chuyện, anh thời điểm học năm nhất đại học đã qua tiếng Anh cấp sáu, tôi thì ở đại học năm ba nhưng trình độ tiếng Anh chưa qua được cấp bốn sợ sau này không lấy được bằng tốt nghiệp mà phiền não.

Sau khi biết chuyện này, đại D ca bắt đầu phụ đạo tiếng Anh cho tôi, khi đó chúng tôi cách nhau mười vạn tám ngàn dặm, anh liền quy định đúng tám giờ tối mỗi ngày tôi phải xuất hiện trước màn hình máy tính, sau đó mở video chỉ tôi tiếng Anh.

Vì vậy, khoảng thời gian đó, bạn cùng phòng của tôi sẽ mỗi ngày tám giờ nhìn thấy tôi ôm notebook chạy nhanh như điên lên giường, sau đó một mình nhìn màn hình cười khúc khích.

“Cùng em gái nào trò chuyện vậy a!” Bạn cùng phòng tò mò chạy tới muốn nhìn màn hình, tôi lập tức ôm máy tính, chỉ lo người khác nhìn thấy tôi đang chat video với một nam nhân.

Khi đó nội tâm tôi với tính hướng của mình vẫn còn kiêng dè, sợ người khác thay đổi ánh mắt nhìn tôi.

Đại D ca bên kia máy tính chế giễu tôi, nói tôi nhát gan.

Anh liền nói Văn Tử này, này không phải bệnh truyền nhiễm, có cái gì không chịu nhận.

Tôi không tranh cãi với anh, muốn anh chuyên tâm giảng tiếng Anh, anh biết chuyện này trong lòng tôi khó tiếp thu, cũng không tiếp tục, sau đó bắt đầu tận lực chú ý trọng tâm đọc ABCD.

Tôi nhìn đôi môi của anh lái theo chữ, vừa nhìn liền tới tận 1 tiếng...

Giảng co suốt một tháng, trình độ tiếng Anh của tôi không tăng lên, nhưng thị lực lại giảm xuống không ít.

Tôi oán giận anh: “Đều tại cậu, mỗi ngày đều quăng mị nhãn cho tôi, làm hại tôi bị cận thị.”

“Phải không, tôi sau này chỉ nói với cậu thôi!” Ngữ khí của anh thành khẩn, không hề giống đùa giỡn. Tôi nhìn vẻ mặt thành thật của anh trong video, nhụt chí: “Tiên sư nó, Thượng Đế thật không công bằng, cho cậu một khuôn mặt dễ nhìn lại cho thêm chỉ số thông minh cao như thế, quả thật là nhân vật chính trong tiểu thuyết a.”

“Thượng Đế rất công bằng, Văn Tử.” Anh nhìn chằm chằm máy tính, mắt sáng như đuốc.

“Thế nào ?”

“Ông ta sợ cậu quá ngu, liền cho tôi nhiều một chút, để tôi tới bù đắp cho cậu.” Anh nói từng câu từng chữ, tôi tức thiếu điều đánh một quyền vào màn hình máy tính.

Tiếng đại D ca cực kỳ dễ nghe, khá giống Trần Dịch Tấn, khi anh hát bài (Dưới núi Phú Sĩ) trình độ làm giả vô cùng cao. Tôi có lúc nói giỡn với anh, nói Trần Dịch Tấn sinh muộn mười năm, nói không chừng người hôm nay thành công chính là cậu.

Anh liền nói với tôi: “Phải không, nếu tôi thành công, vậy cậu nhất định phải làm trợ lý cho tôi.”

“Tôi sát, tôi nói thế nào cũng không làm tiểu Tam để cậu bao dưỡng a.” Tôi không phục.

“Cậu đừng hòng hết ăn rồi nằm.” Anh liếc mắt như đã nhìn ra suy nghĩ của tôi.

“Được rồi, cho dù áo không thể đưa đến tay cơm đến mồm, cũng không cần là trợ lý a.” Tôi cố ý ủy khuất nói.

“Bởi vậy mới có thể quang minh chính đại mang cậu theo bên người, miễn cho cậu sợ người khác nói thị phi.” Anh nói, trái tim nhỏ bé điên cuồng nhảy lên.

Tiếng Đại D ca rất êm tai, nên được chọn phát ngôn viên của trường đại học bọn họ, mỗi hoàng hôn cuối tuần đều có trách nhiệm làm việc phát thanh. Khi đó anh nói cho tôi đường dây của anh, tôi liền nghe tiếng anh trong radio đường hoàng nói, chờ anh kết thúc tôi liền gửi cho anh tin khinh bỉ.

Anh không phản đối, tôi liền ý kiến với anh, nói tôi đặc biệt thích tiếng miền Bắc, nếu không ngày nào đó cậu ở trong đài phát thanh chỉ một đoạn.

Anh gửi cho tôi một biểu tình trơn trắng mắt, tôi cũng chỉ đùa giỡn, sẽ không nói thật với anh.

Nhưng đến lúc anh phát thanh, liền như thường lệ gửi cho tôi, tôi khi đó đang trong thư viện tra tư liệu, liền cự tuyệt, anh liền gửi tiếp, tôi cứ thế cự tuyệt hai lần, thế nhưng anh vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục gửi cho tôi, tôi bắt đầu dỗi tiếp, vì vậy, thư viện an tĩnh đột nhiên bị chiếm đoạt bởi khẩu âm giọng miền Đông Bắc của anh, anh nói: “Cải cách mùa xuân thổi vào cửa, nhân dân Trung Quốc phấn chấn tinh thần, Đài Loan kia tâm rất nháo, Mĩ Anh kết phường bắt nạt người...”

Toàn bộ người trong viện lúc này đều nhìn về phía tôi, thế nhưng tôi không thể nhin xuống, trực tiếp ngồi cười tại chỗ

Thời điểm đại học năm ba, hưởng ứng việc trường học kêu gọi làm thêm ngoài giờ, tôi theo vài người trong ban đi làm vật dụng trong nhà, làm sản phẩm thúc đẩy tiêu thụ.

Song lúc nghỉ ngơi, khách hàng trong thành phố mua vật dụng trong nhà vô cùng nhiều, có nhiều chủ cửa hàng vì muốn tiết kiệm tiền, bên trong cửa hàng liền kiêm vài chức, thật bất hạnh tôi lại là người keo kiệt như thế.

Trên cơ bản cuối tuần bận giống như cầu, có lúc cơm trưa đều không thể ăn.

Tôi gửi tin oán giận tới cho đại D ca, anh an ủi tôi, nói: “Đồng chí Lý Bạc Văn, Cách Mạng của chúng ta chỉ mới bắt đầu, cậu không thể vì lợi ích nhỏ mà làm thân thể mệt chết, cơm trưa nhất định phải ăn.”

Tôi gửi cho đại D ca một trạng thái, anh liền gửi bao đỏ đến cho tôi: “Đến, xét thấy biểu hiện gần đây của

cậu, cho cậu thêm một chút.”

Tôi nhận lấy tiền lì xì, đáp anh: “Tạ ơn tiền thưởng của đại nhân, tiểu nhân nhất định cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.”

“Cho dù chết, người cũng phải làm tiểu thiếp của gia ta, để cho có người cúng đồ ăn ngon cùng rượu lên cho người.” Anh đáp tôi.

“Cậu cút nha, tôi nói thế nào cũng là chính thất.” Tôi không phục.

Anh đáp tôi: “Được rồi, được, chính thất.”

Tôi nhìn hai chữ “Chính thất” kia ngây ngô cười, qua nửa ngày mới kịp phản ứng, vội vã gọi điện thoại cho anh, anh vừa nhận điện thoại tôi liền trách móc anh: “Cậu mới là chính thất ấy, tôi giết, tôi lúc nào thành gái có chồng rồi.”

Anh ở bên điện thoại cười ha hả nói: “Văn Tử, quá mệt mỏi thì nghỉ, cậu kiếm nhiều đây tiền đủ để buổi tối đi xe về sao?”

Lòng tôi cũng nghĩ thế, ngoài miệng lại không chịu thua: “Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là trải nghiệm cuộc sống, sinh viên bình thường chán chương trình là mượn cớ này mà đi tìm tình yêu.”

Anh cũng không cùng tôi tranh cãi, chỉ dặn tôi chăm sóc thân thể.

Tôi ngoài miệng nói biết rồi biết rồi, cậu sao giống bà lão thế, càng ngày càng cảm râm, không giống thiếu niên cao lãnh trong truyền thuyết tí nào.

Anh nói: “Cậu cả người đều sát đất, tôi còn không cúi đầu xuống thở liền không nhìn thấy cậu.”

“Cậu cút đi.” Tôi nói xong liền cúp điện thoại, sau đó, xế chiều hôm đó liền xảy ra vấn đề.

Lúc mới bắt đầu, tôi chỉ cảm thấy bụng không thoải mái, lúc sau cả người chảy ra mồ hôi lạnh, dạ dày như bị đảo lộn, tôi chỉ nhịn một bữa, nghĩ không lâu lắm, thế nhưng đau không chịu được, trực tiếp ngồi xổm xuống đất.

Bạn học phát hiện tôi khác thường, liền vội vàng đem tôi đỡ qua một bên, tôi nghe có người gọi tên của tôi, người kia nói: “Sắc mặt của cậu sao khó coi như vậy.”

Tôi nghĩ thâm xấu rồi, chắc là bị viêm dạ dày, trước mắt trở nên mơ hồ.

Tôi lúc nằm ở bệnh viện một lát, đại D ca liền gọi điện thoại tới.

Tôi sợ anh lo lắng, liền làm thanh cổ họng rồi mới nhận điện thoại: “Ai, ngày hôm nay xảy ra chuyện gì a, gọi cho tôi mấy cuộc liền.”

Tôi không nghĩ tới câu mở miệng của anh là: “Văn Tử, cậu có phải xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi ngây người, lập tức tức giận nói với anh: “Cậu lo cái gì, hy vọng tôi gặp chuyện không may đi!”

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, qua nửa ngày giọng trầm của đại D ca truyền tới nói: “Tâm lý tôi đột nhiên bất an, cậu không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, có chuyện đầu tiên phải gọi cho tôi, có nghe không?”

“Tôi nói này đồng chí đại D, cậu là người thế kỷ mới, sống sao mê tín thế, được, không có chuyện gì, nhưng lúc này có chút bận, gặp lại cậu sau.” Nói xong tôi liền cúp điện thoại.

Cho dù đang cực lực ổn định bản thân, thế nhưng một khắc kia tôi nghe thấy tiếng của mình rõ ràng run rẩy.

Cái tên này, tuy rằng chúng tôi đến nay mới gặp mặt một lần, đa số thời gian đều qua mạng cùng điện thoại liên lạc, thế nhưng, trong giây phút đó, nội tâm của tôi lại có một luồng cảm giác tràn đầy chưa bao giờ có.

Bạn nói cho tôi nghe đi, mẹ nó chứ, đây có phải là yêu.

Vẫn có người cảm thấy chuyện của tôi và đại D ca vô cùng khó tin nổi, đặc biệt lần đầu tiên anh một mình đến Vũ Hán, rất nhiều người đều cảm thấy tôi với anh sẽ phát sinh một điểm gì đó.

Có người cho là không củi khô bốc lửa nhưng cũng đốt lên chút gì đó.

Mà sự thật là, chúng tôi ngay cả đàng hoàng nắm tay nhau cũng không có.

Anh tới ngày thứ nhất, tôi mang anh đi cầu lớn Trường Giang, đi Vũ Hán ăn mì khô, sau đó, ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, liên tục bốn ngày, tôi cùng anh bị hai người bạn cùng phòng lôi kéo chơi mạt chược.

Đúng, mạt chược Hồ Bắc, máu chảy thành sông.

Toàn bộ hành trình của đại D ca, tôi cùng hai người bạn cùng phòng cơ hồ trắng tay, anh liên tiếp thắng to, bốn ngày, anh thắng lại hết toàn bộ phí lộ trình của mình, mấu chốt là con mẹ nhà nó chúng tôi thua hết hai ngàn tệ.

Đi ngày ấy, bạn cùng phòng la hét muốn anh mời khách, tôi nói hay là để tôi đi.

Sau đó chúng tôi đi quán nướng phía sau trường học, rượu vào ba phần, hai người kia đã say ở bên kia đánh quyền, tôi trên căn bản cũng không khác lắm.

Dại D ca lại vô cùng tỉnh táo, tôi nhìn anh đứng dậy, sau đó tôi cũng theo anh về, nhưng đáng tiếc bước chân không ổn, vẫn bị anh cướp trả tiền, tôi mồm miệng không rõ nói với anh: “Cực ngượng ngùng a, cậu tới tôi chưa chiêu đãi cậu tốt cái gì, cậu sau lại còn móc tiền túi mời cơm.”

“Không sao, số tiền này không phải cũng là của các cậu à.” Anh cũng rất thẳng, tiếp theo tôi lại nghe anh nói, “Hơn nữa, tôi đến đây cũng vì muốn nhìn cậu, nhìn thấy cậu là đủ rồi.”

Tôi nhìn chăm chăm, một khắc kia không biết nói cái gì.

Đèn đường sáng choang, phía sau bạn cùng phòng ồn ào, quay đầu lại sau phố làm từng tốp học sinh chụm đầu lại đốt thịt mà bay ra khói, chợt có tiếng cười vui, đây ầm ập, rất nhanh liền rời xa, chúng tôi đứng ở đó, tất cả hiện thực đều trở nên xa xôi.

Tôi nói: “Này, cậu có khi nào sau khi trở về liền không để ý đến tôi.”

“Sau khi trở về, tôi phải học cho giỏi.” Anh nói.

“Làm chi, có phải nhìn thấy tôi quá đẹp trai, giác ngộ mình xấu liền muốn đọc nhiều sách.” Tôi đùa giỡn với anh.

“Không phải.” Anh nói “Bởi vì nhìn cậu, tôi liền có mục tiêu mới.”

Tôi nhìn anh, một khắc kia, đôi mắt của anh kiên định đến lạ thường, kiên định đến nỗi khiến tôi quên hỏi mục tiêu mới của anh là gì.

Cho tới ngày nay tôi cũng không hỏi anh, mục tiêu kia là gì, thế nhưng mấy năm sống chung tôi cảm nhận được, nam nhân này vẫn luôn dùng cách khiến lòng người yên ổn mà im lặng nỗ lực.

Tôi nhớ tới ngày hôm đó chúng tôi ở trạm xe lửa xa cách, tay anh đột nhiên ôm tôi, anh nói: “Văn Tử, học cho giỏi, sau này phải đối mặt với rất nhiều thứ.”

“Sao đó, giống như sinh ly tử biệt vậy.” Tôi đập bả vai rắn chắc của anh.

Anh cười lộ ra hàm răng trắng lớn: “Lần sau gặp mặt, chúng tôi nhất định phải bàn luận một chút về tennis.”

“Được rồi, nhìn tôi lúc đó ngược cậu khóc lóc đến thế nào.” Tôi nói.

“Cậu vẫn phải cố gắng luyện tập, để cho lúc ấy thua không quá thảm.” Anh nói, sau đó vẫy tay với tôi, quay người rời đi.

Tôi nhìn thân ảnh của anh từ từ biến mất trong đám người, là một người trời sinh mang chủ nghĩa bi quan, tôi cảm thấy sau này e rằng chúng tôi sẽ không bao giờ gặp mặt nữa.

Tôi không nghĩ đến, chúng tôi sau bao nhiêu cố gắng có thể nắm tay nhau cùng tiến tới.

6. Chương 6: Khởi Đầu Tình Yêu Ở Ký Túc Xá

Lúc tôi học năm ba đại học, đại D ca đại học năm tư, khoảng thời gian ấy anh đang vội vàng chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, còn phải chuẩn bị công việc thực tập, bận tới bực.

Cứ như vậy, anh vẫn làm theo giao hẹn, mỗi ngày tám giờ xuất hiện trước màn hình máy tính bồ túc tiếng anh cho tôi, so với bản tin thời sự còn muốn đúng giờ hơn.

Khi đó chúng tôi không dám thủng tờ giấy mơ hồ kia, tính ra đang bị vây trong giai đoạn ám muội.

Anh làm tôi vừa cảm động, lại có chút hổ thẹn.

Ngày đó, thừa dịp các bạn cùng phòng ra ngoài hết lên net, tôi rốt cuộc không nhịn được nói với anh suy nghĩ trong lòng, anh bên kia máy tính trầm mặc một hồi, sau đó lại tiếp tục giảng ngữ pháp tiếng anh, tôi nhìn anh như vậy cũng nóng nảy, mặc dù nói tầm thường, thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy “Người yêu nhau nên ở cùng nhau”, tôi cùng anh cách xa mười vạn tám ngàn dặm, dựa vào loại tình cảm đầy mờ mịt hư vô này, thật sự so với cát lẻ cũng không bằng.

Tôi kêu gào với anh, tôi nói, con mẹ nó cậu rốt cuộc nghĩ cái gì, có ý gì.

Chòm sao Song Ngự, lằng mằng lớn hơn gần nhau.

Chuyện hư vô này, khiến tôi vô cùng bất an, đồng chí phần lớn đều là cảm tính, người có thể bảo đảm dựa vào tình cảm nhất thời vì đối phương mà đem vị trí kia giữ lại, mà cũng có thể vì kích động nhất thời mà đem người kia ném ra sau đầu.

Ý tưởng loạn thất bát tao khuếch trương trong đầu tôi, tôi không biết nên làm sao bây giờ, tôi cho rằng anh khi đó cũng đang trong thời gian mấu chốt của nhân sinh, anh chẳng mấy chốc sẽ đi vào xã hội, mà tôi chỉ là một hài tử mỗi tháng dựa vào tiền sinh hoạt mà sống qua ngày.

Chúng tôi vốn không phải người của cùng một thế giới.

Tôi nổi nóng với anh, tiếng gào thét vang vọng trong phòng ngủ an tĩnh, khi đó tôi nghĩ mình quá hổ thẹn, dù sao, tôi lúc đó cảm thấy, tôi cái gì cũng không thể cho anh.

Tôi thậm chí không tin tưởng chúng tôi sẽ có kết quả gì.

Bạn biết có người quan tâm mình, thế nhưng bạn lại không đụng không sờ được người ấy, loại cảm giác hỗn độn chênh lệch này khiến tôi phát điên.

Tôi nổi nóng một trận với anh, đó là lần đầu tiên tôi nổi nóng với anh, chúng tôi dựa vào tình yêu mạng ảo kia giảng co hai năm, vẫn luôn là tôn trọng nhau, quan tâm nhau, anh có lẽ không ngờ tôi sẽ như vậy, ở bên đầu kia máy tính không nói gì, liền sững sờ nhìn màn ảnh.

Tôi nhìn thấy gương mặt cô đơn của anh, trong lòng càng thêm buồn bực, liền gấp máy tính, tắt di động, ngã đầu ngủ.

Tôi ngủ tận hai ngày, bạn tốt Vương Tiểu Phi kéo tôi lên dùng cơm, tôi giống như thi thể bị cậu ta kéo liền ngã về giường, cậu ta hỏi tôi bị em gái nào làm tổn thương à, tôi không nói, sau đó cậu ta liền chạy đi mua cơm cho tôi, tôi ăn lung tung vài miếng, liền ngã đầu ngủ tiếp, hai ngày kia bạn cùng phòng sợ tôi chết ở ký túc xá, mỗi lần đi trải giường đều gọi hai tiếng tên của tôi, khi nào nghe thấy tôi không sức lực đáp lại, mới an tâm dừng lại.

Tôi nhắm mắt lại nằm ở đó đoán mò.

Tôi không nhận được nhớ tới đại D ca, nghĩ mấy ngày đó anh ở Vũ Hán, có ở trên giường giống tôi ôm gối hỏi tôi có muốn cùng anh ngủ, tôi nhớ tới lỗ mũi và miệng đẹp mắt của anh, nghĩ tới thành tích ưu tú của anh, sẽ vào được công ty lớn, tiền đồ xán lạn của anh, mà tôi là người ngu ngốc ngay cả tiếng anh cấp bốn còn không qua.

Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy tự ti, thế nhưng tôi căn bản không rõ đó là yêu.

Ái tình sẽ khiến người tôi tự ti. Không ai dạy tôi, trong sách về chuyện tình yêu, cũng không khắc họa loại mờ mịt này, ái tình này đó đều là gần gũi, mà chúng tôi, mẹ nhà anh cách nhau hơn nửa cái Trung Quốc, luật từ xưa bất biến: Tình yêu nơi khác không có hy vọng nào.

Tôi như thiếu nữ trong kỳ kinh nguyệt, đầu đầy suy nghĩ bầy bọ.

Cứ như vậy, mãi cho đến lúc xế chiều ngày thứ hai, tôi đang mơ hồ ngủ đột nhiên nghe thấy có người gọi tên tôi, “Văn Tử, Văn Tử.” Tiếng nói rất nhẹ, tôi tưởng bạn cùng phòng nào đó, liền mặc kệ, một lát sau, âm thanh kia lại vang lên, theo đó còn có tay đẩy người tôi, tôi phiền, liền ngẩng đầu hướng về phía bên giường quát: “Con mẹ nói cậu có phiền hay không.”

Sau đó, tôi nhìn thấy khuôn mặt không biết làm sao của đại D ca.

Tôi khóc, thật sự, ở trước mặt toàn bộ người trong phòng ngủ, nước mắt của tôi không khống chế được lách tách rơi xuống, tôi muốn nhịn xuống, tôi không muốn người khác thấy tôi như vậy, tôi sợ bị hiểu lầm, thế nhưng một khắc kia, tất cả phòng bị với thế giới bên ngoài khi thấy được mặt đại D ca, toàn bộ sụp đổ.

Tôi bắt đầu yên lặng rơi nước mắt, sau đó gào khóc, tôi còn nằm trên giường không quản được nhiều như vậy, vọt thẳng qua ôm lấy đầu đại D ca, tôi một bên khóc một bên hướng anh kêu: “Tôi thao, con mẹ nó cậu sao lại đến.”

Anh không nói lời nào, liền mạnh mẽ ôm sờ đầu của tôi, đôi tay lớn lớn kia, vuốt vuốt liền đem tiếng khóc của tôi nhỏ lại.

Bạn cùng phòng bên cạnh từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hỏi anh: “Cậu không phải anh Văn Tử sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Anh nói: “Hoa cúc sau nhà khi cậu ấy còn bé chết rồi, thương tâm đấy.”

Tôi giết, cái tên này hoàn toàn không biết nói chuyện cười.

Nghe thấy giải thích sứt sọc của anh, tôi đang muốn đem đầu từ tay anh ra, ai biết tay anh đem sau gáy tôi nhấn một cái, sau đó tôi cảm giác miệng của anh đến gần lỗ tai của mình, cổ nhiệt lưu ám muối kia khiến cả người tôi giật mình một chút, tiếp đó tôi nghe anh gần từng chữ: “Văn Tử, trên người cậu sao có mùi giống mùi cứt thối.”

Ngày thứ hai đại D ca liền trở về, anh nói sau khi chat video trên máy tính cùng với tôi, anh gọi điện thoại cho tôi vẫn không được, vừa không có cách liên hệ với những người gần tôi, quýnh lên liền đặt vé tàu tới đây.

Chạng vạng ngày đó, tôi và anh cùng nhau đi tản bộ ở trên sân thể dục trường học.

Tôi nhìn anh, có lẽ bởi vì chuyện anh bôn ba suốt đêm, gương mặt uể oải, râu cũng mọc ra, tôi nhìn trong lòng có chút chua xót.

Khi đó tôi cảm thấy mình vô cùng ấu trĩ, anh đã bận như vậy, tôi còn hại anh từ xa chạy tới.

Tôi nhìn anh không nhịn được nói lời cảm ơn, anh quay đầu lại khẽ mỉm cười với tôi: “Cám ơn cái gì, tôi chỉ sợ cậu xảy ra chuyện.”

“Chuyện tôi làm có phải rất không giống người?” Tuy rằng tôi biết nghĩ như thế không tác dụng gì, thế nhưng tôi sợ anh còn ý nghĩ với mình.

Anh nhìn tôi, cười cười, nói: “Hai năm qua cậu cũng khó chịu với tôi.”

Tôi nghĩ cũng đúng, cảm giác khoảng cách khiến tôi không an lòng. Anh lại tiếp tục nói: “Văn Tử, cậu vốn nóng tính, tôi lại lạnh lùng, cho nên, hai chúng ta phát sinh mâu thuẫn gì, cậu tuyệt đối đừng làm lạnh với tôi, cậu lạnh lùng, tôi liền không nóng, hơn nữa chúng ta còn ở nơi xa nhau, cứ như vậy liền xong. Cho nên cậu đừng đánh tôi đều có thể, tuy rằng tôi sẽ không cãi lại, thế nhưng, những lúc cậu ầm ỹ, tôi đều cảm giác chút tình cảm này vô cùng chân thực, tôi sẽ kiên định hơn, tôi muốn cùng cậu đi tiếp nữa.”

Tôi đột nhiên chưa xót, suýt chút nữa khóc lên, tôi cố ý đứng đắn: “Cậu nha đừng nói những lời như thế với tôi có được hay không, cậu cho rằng đang diễn phim Quỳnh Dao sao, tôi không nuốt nổi cậu nói chuyện như thế với mình đâu. Nói nữa, đã hai ngày, nếu thật có chuyện gì, thân thể của tôi đều lạnh.”

“Xin lỗi, tôi đáng lẽ nên đến sớm một chút.” Gương mặt anh thành khẩn, tôi đột nhiên lại bắt đầu hổ thẹn, tôi nói: “Tôi một đại lão gia, như thế nào hiện tại lại giống cô dâu nhỏ chứ.”

Anh nói: “Vậy cậu liền làm cô dâu nhỏ của tôi đi.”

Tôi khua tay với anh: “Cậu mau tránh ra, ai mẹ nó là vợ của cậu, nói làm sao tôi cũng chỉ có thể làm nam nhân của cậu.”

Anh kéo lấy tôi của tôi, khi đó bên cạnh còn có người, tôi ngạc nhiên quay đầu lại, lúc này trên cổ tay mát lạnh, anh không biết từ nơi nào lấy ra một cái vòng tay bằng bạc đeo vào trên cổ tay tôi, trầm giọng nói: “Vậy thì làm nam nhân của tôi đi.”

Tôi nhìn anh, ngũ quan dưới ánh mặt trời ôn hòa cực kỳ, lấy tóc dài cùng râu ngắn ngắn so với lúc trước, thoát nhìn giống Hồ Ca trong (Shangri-La).

Nói thật, tuy là nam nhân, thế nhưng trong một khắc kia tôi cảm thấy mình như nữ chính đang vậy trong vắng vắng ái tình màu hồng.

Quả thực mẹ nó anh ngọt đến khảm tận tâm gan, tôi chuẩn bị mở miệng đáp lại, anh lại nói: “Ngày đó cùng bạn cùng phòng ra ngoài chơi, nhìn thấy trên cầu vượt có bán đồ cho thú cưng, tôi lúc đó cảm thấy vòng tay này trong tay người kia chơi rất vui, liền mua.”

Mặt tôi tối sầm lại: “Con mẹ nó cậu mua cái gì...”

“Đồ buộc chó.” Anh ôn hòa nhã nhặn nói, tôi tức phỉ muốn nổ ra từng mảnh, muốn lấy vòng trên tay kia ra, nhưng kéo nửa ngày cũng không xuống.

Anh ở bên cạnh nhìn tôi, mặt cười đến nham hiểm: “Dù thế nào, xem cậu có tâm tình dám nháo với tôi không.”

Tôi nhìn anh chăm chăm, nhấc chân muốn đạp, anh lại nói: “Văn Tử, nam nhân của cậu ra ngoài kiếm tiền, cũng không phải cùng ai chạy trốn, cậu liền ở nhà cố gắng phát triển chuyện trong nhà, đừng có suốt ngày nghĩ những thứ ngổn ngang kia.”

Một khắc kia tôi nhìn anh, đột nhiên thấy anh như tướng công đi ra ngoài làm việc, chính mình như lão bà ngâm đắng nuốt cay quản công việc trong nhà.

Đại D ca biểu lộ như vậy với tôi, khi đó chúng tôi yêu đương trên mạng hai năm, gặp mặt một lần, không biết là do thanh xuân nhiệt huyết hay thiếu niên vô tri, hoặc là anh cho tôi một phần kiên định.

Ngược lại, cái vòng chó kia của anh, tôi liền đeo đến ngày hôm nay

Tối ngày hôm đó tôi cùng đại D ca chen chúc trên một cái giường, giường của trường học chúng tôi không lớn, vóc người của anh không nhỏ, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là nằm nghiêng người.

Tôi lúc đầu đưa lưng về phía anh, thế nhưng anh lại liều mạng đem tôi hướng về mình, giường nho nhỏ bị chúng tôi làm cho vang lên tiếng kéo kẹt, âm thanh đầy ám muội thêm vào cử chỉ trước đó, tôi sợ bạn cùng phòng hiểu lầm, liền xuôi theo ý anh, lật qua, cùng anh mặt đối mặt.

Anh thấy tôi trở lại người lại, liền cười với tôi, nở nụ cười, khí nóng giữa hơi thở phun lên trên mặt tôi, hơi thở kia mang theo mùi vị hormone nam nhân, tôi cả người đều không khỏe, lúc đó chỉ thấy đầu óc muốn phình to, nơi nào đó muốn ngẩng đầu lên.

Lúc này anh càng làm nghiêm trọng thêm, trực tiếp đem tôi ép vào ngực, thân thể dán vào thân thể, tôi lúng túng anh đều cảm nhận được tất cả, tôi nghĩ mình ngày đó liền cho đi ở căn phòng mười mấy mét vuông, trong không khí có mùi chân thú, bốn phía đều có ánh mắt theo dõi.

Nhưng chờ tôi ngẩng đầu lên, phát hiện đại D ca đã nhắm mắt lại ngủ.

Tôi nhìn anh, lông mày rất dài rất rậm, theo tướng số nói người có lông mày thế này sẽ vô cùng chung thủy với nửa kia, nghĩ tới đây, tôi liền nhịn không được sờ lông mày của anh, sau đó thuận theo kéo dài tới sống mũi cao, đi xuống tiếp, cuối cùng rơi trên đôi môi mỏng của anh.

Tôi không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, sau đó đến gần nhẹ hôn lên môi anh một chút, bờ môi anh có chút khô, tôi không kiềm chế được lè lưỡi liếm liếm phía trên, mềm mại, giống như kẹo bông gòn ăn hồi còn bé.

Ý thức được động tác của mình, tôi sợ hãi đến cả kinh.

Tôi vội vàng nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh đóng chặt, trên mi mắt còn có tầng xanh nhàn nhạt, nghĩ thầm anh khẳng định anh vô cùng mệt mỏi, lúc này sẽ không phát hiện tôi hôn mình, liền yên tâm thoải mái ôm tay anh ngủ.

Đêm hôm ấy, gió êm sóng lặng, bình an vô sự.

Cho tới hôm nay, tôi mới biết, ở trong căn phòng nhỏ mười mấy mét vuông đầy tiếng ngáy, sau khi tôi hôn đại D ca, anh kỳ thực mở mắt, anh hôn lại tôi, chỉ tiếc tôi lúc đó đang ngủ.

Được rồi, này chính là chòm sao xử nữ muộn tao.

7. Chương 7: Chuyện Lúc Trước Của Chúng Tôi

Đại D ca sau khi trở về Thanh Đảo không lâu sau liền được một công ty đề nghị làm việc, là một công ty quốc gia, anh học kiến trúc, là một công việc rất tịch mịch.

Tôi cảm nhận được đại D ca là một người ngay thẳng, nhận định cái gì làm mục tiêu liền mạnh mẽ nỗ lực hướng về nó, mà đôi khi lại thiếu sự cân bằng.

Lấy chuyện chuyên ngành của anh mà nói

Đại D ca lúc học trung học, vô cùng yêu thích quyển tiểu thuyết (Đạo Mộ Bút Ký), vai chính Ngô Tà học kiến trúc học, anh khi đó học cấp ba là nam nhân chưa có nền tảng nhưng đầy nhiệt huyết, anh năm đó dứt khoát kiên quyết chọn chuyên ngành này, mà bắt đầu dĩ đại D ca người này lớn lên rất có khí tức nghệ thuật, trong thân thể lại không có tế bào nghệ thuật nào, anh vẽ bức tranh đáng lẽ phải thẳng nhưng lại giống tính hướng mình mà cong, vì thế khảo thí phác họa bản vẽ kiến trúc liền vẽ vang ngổm.

“Cuối cùng bắt đầu dĩ chọn chuyên ngành sát đó.” Đây là nguyên văn của anh.

Từ lúc anh nói cho tôi việc này liền từ bỏ công việc tiền đồ xán lạn của mình, đổi nghề đi làm thiết kế, tôi kỳ thực vừa im lặng vừa âm thầm vô cùng bội phục anh, dù sao, anh chính là đơn thuần yêu thích, nhưng lại không có thiên phú gì, cho nên dĩ nhiên anh phải dựa vào cố gắng của mình trong thời gian ngắn đạt được thành tích không tồi.

Cho nên, trên thế giới không cần đơn thuần tin tưởng thiên phú gì, chỉ cần liều chết quyết đánh đến cùng.

Tôi hay nói giỡn với anh, tôi nói: “May là anh lúc đó không đọc (Ma Thối Đền)”

“Thế nào?”

“Nếu không bây giờ anh phải đi học đoán mệnh xem phong thủy đi.” Tôi cười nói, ai biết cái tên này không biết xấu hổ nói một câu: “Điều này cũng không tồi.”

Tôi vốn cho rằng anh chỉ nói giỡn, ai biết sau đó anh liền bắt đầu nghiên cứu (Chu Dịch)

Sau đó, chúng tôi đi Đại Lý một chuyến, từ khi trở về, anh có thêm một cái ý nghĩ, chờ sau này già rồi, anh liền lấy một cái ghế ngồi dưới ánh mặt ở trước thành cổ Đại Lý giúp người đoán mệnh.

“Còn em?”

“Em đi Đại Lý một bên đánh đàn hát rong một bên kiếm ve chai bán đi.” Anh nói.

“Anh cút.”

Không phải tất cả đều giống như bề ngoài của bạn ngăn nắp như vậy, hoàn mỹ không một dấu vết.

Giống như tôi cùng đại D ca, chúng tôi không phải mối tình đầu của nhau.

Trước tôi, đại D ca có quen một đối tượng, chúng tôi tình cờ ở trên mạng nói chuyện phiếm cả một buổi tối, cậu ta cùng tôi nói qua chuyện này, nó bắt đầu từ lúc đại học năm nhất.

Khi đó anh trên mạng nhận thức được nam sinh kia (Cái vòng lẩn quẩn đều bắt đầu trên mạng, kết thúc với lần đầu tiên sau khi lần trên giường), bọn họ cùng nhau nửa năm bởi vì tính cách không hợp mà tách ra.

“Người hiện tại cùng lúc trước, nguyên nhân chia tay đều là tính cách không hợp.” Tôi kích anh.

Anh không phản đối, nói: “Khi đó anh mới nhập môn, như một đứa nhỏ, chính là ôm tâm tư vui đùa một chút.”

“Anh từng yêu cậu ta sao?” Được, này là chuyện lúc người hiện tại đối mặt với người cũ, luôn có một vấn đề rất liên quan.

“Có thể tính là có hảo cảm đi.” Anh nói, “Khi đó mới vừa tiếp xúc đồng chí, cũng không nghĩ tới thích hay không, chỉ cần coi vừa mắt.”

“Người giống như anh rất buồn nôn, ý vào mình có khuôn mặt đẹp, liền đùa giỡn tình cảm của người khác sao.” Tôi nhớ tới đang nói tới người cũ, chúng tôi ở trên mạng còn chưa nói chuyện nhiều, cho nên lời tôi nói cũng không biết mang theo bao nhiêu cảm xúc trong đó.

Anh nói: “Ai mà chưa từng thiếu niên vô tri, mà mấu chốt là biết dừng cương trước vực thẳm quay đầu là bờ.”

Tôi khinh bỉ hỏi anh: “Đó là cái gì làm cho lãng tử của chúng ta quay đầu đây?”

Anh nửa ngày mới đáp lời tôi: “Bọn anh lần đầu tiên hôn môi, anh không khống chế được, ới ra.”

Sau đó, người nam sinh kia đoán chừng vì vấn đề mặt mũi, liền đá đại D ca.

Tôi đột nhiên nhớ tới có một câu nói: “Vật bảo bối trong lòng bạn trong mắt người khác chẳng là cái thá gì.” Ở trong mắt tôi đại D ca ưu tú như vậy, thì ra cũng bị người khác đá.

Bất quá, nhân sinh chính là như vậy, khi đó chúng tôi ở trong mắt người ngoài tất cả đều không hoàn mỹ đến khi trở thành hoàn mỹ trong mắt người khác, tình yêu lúc đầu luôn tốt, không phải sao.

“Hai người nói chuyện nửa năm liền hôn miệng?” Tôi không tin tưởng anh lắm.

“Năm tay, có mấy lần đều có thời cơ kia, thế nhưng lúc đó anh còn chưa đi qua lần ranh.” Anh rất thành thật.

“Không nghĩ tới trước kia anh đối với đồng tính lại dị ứng như vậy.” Tôi xem thường.

Anh nhún nhún vai: “Anh rất khiết phích.”

“Không thấy được.”

Chính xác, nói đến đây, tôi nhất định phải nói cái cá tính kia của đại D ca khiến tôi rất muốn phun tào: Cái tên này với người khác vô cùng khiết phích, thế nhưng đối với tôi lại vô cùng bản cùng bừa bãi.

Nói một chuyện.

Đó là khi chúng tôi sau khi ở chung.

Có một đoạn thời gian cái tên này vô cùng lười biếng, mỗi ngày sau khi tan làm trở về liền rửa cái mặt, xông cái chân, sau đó liền lên giường ngủ.

Lúc mới bắt đầu, tôi bị dung nhan đẹp mắt của anh mê hoặc, vẫn chưa phát hiện dị thường gì, đợi đến qua hai ngày, lúc anh lên giường, anh động đậy trong chăn mang theo cỗ mùi dị thường bên trong.

“Anh làm gì, có mùi mốc.” Tôi hỏi anh.

“Không làm gì a.” Gương mặt anh vô tội.

Tôi liền che đầu gối trong chăn, cái tên này cho rằng tôi muốn làm gì, liền ấn đầu tôi xuống, ngoài miệng còn không quên cười đùa: “Muốn à, muốn liền trực tiếp nói chứ, làm chi cực khổ thế.”

Không kịp phản kháng, đầu của tôi bị anh đè xuống, theo đến là mùi quỳ dị kia, mặt tôi tối sầm, một cước đem anh đạp xuống giường, anh đoán chừng còn chưa hiểu tình hình, ngồi dưới đất vẻ mặt không giải thích được nhìn tôi, tôi lườm nhìn anh, nói: “Anh nha, nhanh một chút đi tắm cho em.”

Cái tên này lúc đó mới chạy như điên đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó liền chạy như điên tới đem tôi đặt trên giường...

Tôi sau đó trên mạng từng thấy, có vẻ như chòm sao Xử Nữ đều có tính ở dơ như thế, chỉ có điều là không giống nhau, đối với tôi tựa hồ cũng không đòi hỏi gì, có hôm tôi từ bên ngoài trở về, cởi giày xong liền giẫm lên thân thể anh, anh coi như không liên quan tiếp tục ở đó chơi máy tính, có lúc còn đưa tay cào chân tôi hai lần.

Cuối cùng, tôi viết đoạn thoại này một câu tổng kết phân trần vô cùng xấu hổ: Cái gọi là luôn hướng về một người, chính là đối phương bên trong chăn đánh rắm, bạn một bên ngoài miệng nói ghét bỏ anh ta, trên tay còn muốn hướng vào trong ngực người kia ôm một cái.

Lại nói về chuyện cũ của đại D ca.

Đoạn tình cảm đầu tiên sau khi chấm dứt, cái tên này ở trên mạng cũng cùng vài người tán gẫu, thế nhưng những người này đều ghét anh trầm lặng, này có thể lý giải, vòng lẩn quẩn này khiến bản thân nóng nảy, cho nên, những người kia chưa kịp nhìn thấy dung nhan đẹp mắt của anh, liền vội vàng cắt đứt liên hệ.

Sau đó, anh liền thẳng thắn bỏ việc dự định tận lực giao lưu cùng đồng chí, dùng lại câu nói của anh: “Mọi người đều giống nhau, tại sao phải đem bản thân hoạch định trong vòng lẩn quẩn giam cầm mình?”

“Cát, anh nha cái này thuộc loại điển hình của việc chưa đáp lại liền tìm lý do giả bộ bị ức hiếp.” Tôi khinh bỉ anh.

Anh như mọi ngày không phản đối: “Về việc cùng em lăn sàng đàn, anh vẫn luôn tín nhiệm tay phải của mình.”

Tôi cảm thấy lý do quá gượng ép, ai biết cái tên này trên mạng trả lại cho tôi một tiết mục ngắn: “Dù sao, chúng ta đều thích làm chuyện mình thích nhất, thao người mình yêu nhất.”

Với chuyện quá khứ đại D ca, tôi không có ý kiến nhiều, tôi thậm chí cũng không sẵn lòng đi tra cứu lý do anh lúc trước gặp được tôi, đến cuối cùng có phải trải qua vòng phù hoa này.

Bởi vì, tôi bây giờ cùng với nam nhân này, có thể cảm giác anh rất chân thực, chuyện an phận kia của anh, đã sống ở trong tim.

Thế giới bây giờ, mọi người thường viết một ít bi kịch khiến người khác thương tâm rơi lệ, hoặc là cực lực lý giải một đoạn tình yêu hoàn mỹ đến không hề chân thực.

Nhưng thực ra, cuộc sống chân chính đều không hoàn mỹ, mà là chúng ta nỗ lực bù phần thiếu khuyết này để ở cùng nhau.

Tôi vẫn luôn yêu thích một ca khúc của Điền Phúc Chân (Hebe), ca từ là thế này:

Nếu như em bị tình yêu của anh ta làm tổn thương hãy cảm tạ dần vật chân thực ấy.

Nếu như em đối với anh ta cảm thấy hổ thẹn hãy cảm tạ anh ta vô tư rơi lệ.

Chúng ta gặp gỡ yêu nhau trước nhờ có anh ta cho em thành thực.

Nếu như em bây giờ cô độc hiu quạnh xin cảm tạ chờ đợi đầy xinh đẹp này

Nếu như em còn vì yêu mà phạm sai lầm hãy cảm ơn tình không được tôi

Phải đi xong một giao lộ chúng ta mới hiểu yêu là gì.

Bài hát này gọi là (My Love), tôi vẫn cho rằng bài hát này chính là giải thích thứ hai tôi tin tưởng tình yêu.

Chúng ta đáng lẽ ra nên mang theo phần cảm ơn kia, cảm ơn chúng ta tỉnh tỉnh mê mê, cảm ơn những người đã xuất hiện trong sinh mệnh của mỗi người chúng ta, cảm ơn những việc từng trải, cũng bởi vì những điều đó, chúng ta mới có thể sáng tỏ thông suốt, thì ra mình đối với ái tình, nên bắt giữ trông coi thế này.

8. Chương 8: Nương Nương Quyền

Nhân sinh cả đời, trên có cha mẹ, đối tượng đứng đầu, sẽ trong lúc ấy bồi hồi, chính là lớn lên ngu ngốc.

Loại ngu ngốc nhất sẽ hờ một tí tìm người tố khổ, thế nhưng bạn nói với cậu ta hai câu đầy trách nhiệm liền bắt đầu thiếu kiên nhẫn, với bạn ăn cơm chưa bao giờ trả tiền, trước mặt người khác nho nhã lễ độ, giống như thân sĩ châu Âu thời Trung cổ, trước mặt bạn lại đánh rắm, đáng khinh như Vương Bảo Cường trong film (Lạc lối ở Thái Lan) vừa uống hết một bình sữa bỏ liền cười khúc khích với tiếp viên hàng không,

bạn nóng nảy sẽ trực tiếp xông lên thưởng cho hai cước, dùng tay còn sợ bẩn.

Thế nhưng, một khi bạn xảy ra chuyện gì, người đầu tiên xông tới che cho bạn, tuyệt đối không phải loại đại ngu ngốc này.

Loại ngu ngốc như vậy tôi sống đến bây giờ đụng trúng không nhiều, Vương Tiểu Phi xem như là người lâu nhất.

Cậu ta cũng là duy nhất bên cạnh biết tính hướng đàn ông của tôi.

Vương Tiểu Phi là bạn cùng phòng hồi đại học của tôi, người lớn lên giống lão công đại S Uông Tiểu Phi mà được gọi tên như vậy, nhưng là nường pháo (1) thuần chất.

Mười người con trai nường pháo thì chín người là GAY, còn một người khi thấy bạn chịu ủy khuất, sẽ làm Lan Hoa Chỉ giúp bạn chống đỡ nghĩa khí đàn ông.

Vương Tiểu Phi chính là một người kia.

Năm nhất đại học, tôi mới vừa vào học, một người mang theo rương lớn đến ký túc xá, lần đầu tiên nhìn thấy hàm răng trắng lớn của Vương Tiểu Phi, cậu ta mới từ Tam Á về, toàn thân đen như bị thuốc nổ oanh tạc.

Khi đó tôi còn chưa có khái niệm thẳng cong, nhìn thấy Vương Tiểu Phi cảm giác đầu tiên chính là, hảo nường.

Đương nhiên, về sau rất nhiều chuyện chứng minh tên này thực tế là một tên thẳng nam không thể thẳng hơn.

Trong máy tính cậu ta tràn đầy video bấy bạ không nói, bốn năm đại học bạn gái của cậu ta liên đủ nhân số của cả ban nghệ thuật trường chúng tôi.

Tình hữu nghị con trai đều hình thành rất tùy ý, khi đó tôi vừa tới Vũ Hán, mới vừa vào học có nhiều thứ muốn mua, ngày đó mua đồ đặc xong đứng đón xe ngoài siêu thị, đúng lúc gặp phải Vương Tiểu Phi, cậu ta chạy chiếc xe Chery của cha mình, cũng tới mua đồ.

Cậu ta vô cùng nhiệt tình giúp tôi đem đồ đặc chuyển đến ký túc xá, sau đó cả hai liền làm quen.

Khi đó ký túc xá của chúng tôi những người khác đều thích chơi đùa, chỉ có tôi cùng cậu ta không chơi, mầu chốt cái tên này không low như các thẳng nam khác, cậu ta mặc áo dành cho vệ binh, tóc ngắn cắt theo khuôn mẫu, mang gọng kính màu vàng đồng, đem cái đinh tai màu xanh đen chọt mù mắt người khác, cậu ta như trên trời dùng Lan Hoa Chỉ, nhìn người khác chưa bao giờ nhìn thẳng, thanh cao như một cơ

lão từng trải trong thế giới hỗn tạp nhiều năm.

Tôi thấy cậu ta như vậy, có loại thân mật "Vốn cùng dạng người", vì vậy tự nhiên cùng cậu ta nói hai câu, cứ như vậy, quan hệ của chúng tôi thành bạn thân.

"Tôi con mẹ nó là thằng nam." Sau khi bị bạn gái mình thích dùng lý do "Chúng ta vẫn nên cùng cơ lão làm bạn thì hơn" vừa nhìn vô cùng thích hợp từ chối, Vương Tiểu Phi nhẹ nâng tay như ngó sen, tức giận giẫm chân, dáng dấp như thiếu nữ mắc bệnh trung nhị (2).

"Văn Tử, tôi sao từ trước tới giờ chưa từng thấy bạn gái cậu a, tiểu tử cậu đẹp trai như vậy, sẽ không phải ở phương diện kia có vấn đề đi, nếu không để anh đây kiểm tra cho cậu một chút." Cậu ta quan tâm chuyện chung thân đại sự cả đời của tôi.

"Cậu cút, tên cơ lão chết bầm." Tôi đánh đòn phủ đầu.

"Tôi thao, cơ lão thì làm sao, cơ lão đáng chết à." Cậu ta không chỉ thoát nhìn cong, thái độ làm người còn vô cùng mực nết dị thường, cậu ta một bên gửi tin nhắn buồn nôn cho nữ sinh mình thích, một bên nhìn tiểu thuyết đồng nhân (Đạo mộ bút ký), nhìn thấy chỗ có gian tình, còn có thể che miệng rít gào, dáng dấp cực kỳ giống đứa trẻ sau khi cùng người khác làm bậy kinh nguyệt tới trễ mà kích động.

Cậu ta hỏi tôi: "Văn Tử, đối tượng của cậu cao bao nhiêu a."

Khi đó tôi mới cùng đại D ca xác định quan hệ, không chút suy nghĩ, đáp cậu ta: "Đại khái 178."

"Người mẫu hay là vận động viên a, lợi hại a tiểu tử, tìm bạn gái cao như vậy." Cậu ta biểu tình khoa trương nói.

"Không phải thế." Tôi đưa tay ra đánh cậu ta một chút.

Đại khái bị cậu ta ảnh hưởng, cú đấm kia tôi đánh vô cùng e thẹn. Tôi ý thức được không đúng, quả nhiên, khi tôi nhìn về phía ấy, con mắt cậu ta nói cho tôi biết, cậu ta đã biết cái gì.

"Được rồi, chính là như cậu nghĩ." Không có bất cứ áp lực gì, cậu ta là người đầu tiên tôi bộc lộ tính hướng của mình ra, tôi dường như nói chuyện giống như bình thường: "Vương Tiểu Phi, buổi trưa hôm nay chúng ta đi ăn gà om."

Mà cậu ta, chỉ nhìn tôi một cái, sau đó cười nói: "Tôi sát, chân nhân bất lộ tương a, uống tôi oan uổng nhiều năm như vậy, không ngờ tới tên cơ lão như cậu giấu sâu như vậy. Ngày hôm nay cậu mời khách, sau đó tôi sẽ cố gắng một chút với cậu chuyện thêm gia vị vào chuyện tình của các cậu."

Không có ý châm chọc, cũng không đối với tôi buồn nôn hay không thể lý giải, cậu ta đều giống như mỗi

lần ăn “Gà om” sẽ phun tào: “Ăn gà, ăn gà, cậu từ sáng đến tối chỉ biết ăn gà thôi”, tiếp nhận bất động của tôi.

Trừ đại D ca ra, lần đầu tiên có người hiểu bản thân của tôi, tôi vô cùng cảm động, vì vậy cơm ngày đó tôi đặc biệt tích cực trả tiền.

Sau khi mua xong thực đơn, cáo tên này liền lôi kéo tôi gửi tấm hình đến weibo của tất cả hủ nữ, đồng dạng đọc văn: “Lão bằng hữu đầu tiên của tôi là cơ lão, không có gì không giống nhau, nguyện thế giới cùng thấu hiểu và quan tâm, này.”

Cút con mẹ mày đi.

Một khắc kia, tôi kích động muốn bóp chết đều có.

=====

(1) Nương pháo: Nam nhưng có ngoại hình như nữ, thuộc loại mềm mại không nam tính, vài người còn có tính cách ẻo lả, thích giả gái

(2) Trung nhị: Bệnh thiếu niên mới lớn.

(3) Cơ lão: Đây là tiếng lóng, gọi gay, bên Trung quốc, thường mang nghĩa chửi rửa, đôi khi cũng dùng để đùa giỡn nhau

Bốn năm đại học, mỗi lần cái tên này không có tiền, cái tên đầu tiên nghĩ tới tuyệt đối là tôi, cậu ta nói: “Văn Tử, nghe nói phố sau trường học mới mở một cửa hàng bán gà, chúng ta đi ăn đi, quy tắc cũ, cậu mời khách.”

Mỗi lần, áo của cậu ta đều dơ dáy, lại lười giặt, trực tiếp trong tủ đồ của tôi lấy áo mặc, một bên mặc một bên còn ghét bỏ: “Tôi thao, cậu không phải cơ lão sao, sao một chút thẩm mỹ cũng không có.”

Tuy rằng hoa tâm, mà mỗi lần sau khi chia tay cùng bạn gái mình thích đều sẽ vô cùng nghiêm túc thương tâm một quãng thời gian, cậu ta gọi một cú điện thoại, hoặc là trực tiếp chạy tới ký túc xá xách cổ áo tôi đi: “Đi, Văn Tử, đi uống rượu.” Tôi liền chạy như điên theo cậu ta, cậu ta uống rượu, tôi phụ trách đem người uống say khiêng về ký túc xá...

Cậu ta vừa say khướt lắc lư trên đường vừa nói với tôi: “Văn Tử, con mẹ nó cậu nhất định phải cẩn thận, tôi xem nhiều chuyện của các cậu, cậu cũng đừng tự ủy khuất mình, nếu sau này ba mẹ cậu không cậu không cần cậu nữa, cậu tới tìm anh, anh nuôi cậu, ai mẹ nó lại nói cậu một câu không tốt, miệng toàn đầy hạt dưa...”

Bốn năm đại học, hai chúng tôi không chúng tôi cũng không tiện xin tiền trong nhà, hai người chỉ ăn một bát cơm chiên ; vì tiết kiệm tiền di chuyển, đồng thời từ Vũ Hán đi tới Hán Khẩu, lại về Vũ Xương, khoảng cách hơn 35km, chạy Ma-ra-tông năm 2016 chính là trên con đường này, cả hai cùng nhau mạo hiểm đi mua vé số, cậu ta nói trúng sẽ đưa tôi 1 cái IPHONE 5S, tôi đập một cước lên mông, cái tên này cũng quá hẹp hòi đi...

Tôi không để ý tới cậu ta, cũng là cười cười cho qua.

Ngày tôi cùng đại D ca đến Hàng Châu, trước ngày đi một ngày bọn tôi mời Vương Tiểu Phi ăn cơm, đó là lần đầu tiên Vương Tiểu Phi nhìn thấy đại D ca, cậu ta như trưởng bối gả con gái chọn con rể, vô cùng nghiêng chính ngồi ở đó, cậu ta quan sát trên dưới đại D ca nói một phen: “Ừm, ngoại hình không tệ, bắt quá Văn Tử nhà chúng tôi đẹp trai hơn.”

Đại D ca: “...”

Cái mông của tôi cảm động muốn chảy nước mắt, cái tên này trước đây mỗi lần tôi soi gương đều sẽ đứng sau lưng tôi yếu điệu phối âm cho tôi: “Trời ơi, làm sao lớn lên vóc dáng lại bị tổn hại đến thế này.”

Cái tên này từ trước tới nay đều mắng tôi xấu, đó là lần đầu tiên tán thành diện mạo của tôi.

Vương Tiểu Phi lúc bình thường không uống rượu, trừ lúc có cô gái nào đá cậu ta, bạn chính là ngứa miệng của cậu ta, cũng đừng hòng tích được một giọt rượu trong đó, tôi nhớ có lần tôi tổ chức sinh nhật, cậu ta vì không uống rượu, bị trừng phạt uống hai ấm trà thảo mộc, uống xong liền chạy vào nhà vệ sinh nôn như điên, người đầu tiên uống rượu không phun, vừa uống trà đã phun trong truyền thuyết.

Thế nhưng, ngày đó Vương Tiểu Phi uống rượu, rượu đế, cậu ta uống hết ba bình, sau khi uống xong, cậu ta kéo đại D ca lại kêu to, nói: “Người anh em, Văn Tử tôi liền giao cho anh, tôi cho anh biết, tôi chính là chiếu cố cậu ấy bốn năm, anh dám bắt nạt cậu ấy, anh trốn tới nơi nào tôi đều chạy tới đánh anh răng rơi đầy đất...”

Cậu ta ngẩng đầu vùng quyền Lan Hoa Chỉ, nường đánh nường đánh, nhưng nhìn cảm thấy vô cùng ảm lòng.

Đại D ca ở bên cạnh nhẹ nhàng gạt đầu, anh cũng uống một chút, khuôn mặt dễ nhìn có từng tia ửng đỏ, anh nói: “Yên tâm đi, sau này, tôi nhất định trông kỹ em ấy, tuyệt đối không để em ấy lại giao cho cậu.”

Vương Tiểu Phi vỗ vai anh, như ông già đem nữ nhi nấp trong khuê phòng nhiều năm gả đi, đột nhiên hô một tiếng, sau đó oa một tiếng, ói ra một bàn đầy cà chua xào trứng gà.

Mặt đại D ca liền đen thành than.

9. Chương 9: Nam Nhân Điều Không Phải Là Thứ Tốt

Trước kia từng nói qua tình sử của đại D ca, kỳ thực trước anh, tôi cũng có một đối tượng.

Khi đó tôi học năm nhất, vẫn chưa giác ngộ tính hướng, như tất cả thiếu niên hoài xuân ngu ngốc, tìm người bạn gái, chuẩn bị ở đại học đàm luận một hồi luyện ái oanh oanh liệt liệt.

Có thể trời không nguyện lòng người, lần đầu tiên tôi nắm tay cô gái kia, bởi vì đôi tay kia mềm mại nhỏ nhắn mà hoảng sợ, này mẹ nó không phải tôi muốn xúc động, vì vậy tôi bắt đầu hoài nghi, tôi hẳn là thích loại thô hán tử đi, mà không phải cô gái da thịt nõn nà thế này.

Nói tới đây, chúng ta tán gẫu một chút về cô gái này.

Tôi là người bạn trai thứ nhất của cô ấy ở đại học, cũng là đối tượng duy nhất của cô ấy, là một nam nhân cong.

Cô bé này là người Vũ Hán, là một nữ hán tử khô hanh cần thêm nhiệt.

Nữ hán tử cùng GAY, trời sinh là một đôi bạn tốt.

Lúc nhập học bọn tôi cùng một xã đoàn, có lẽ bản thân cũng thuộc loại hấp dẫn, quan hệ đôi bên rất nhanh liền tốt lên, tôi thuộc loại người bị động, hơn nữa còn không ngừng có ý nghĩ rời rạc, giống như mỗi ngày ăn một bữa cơm, tôi còn vì hôm nay ăn cơm hay ăn mì mà cân nhắc một lúc lâu.

Đi chơi cùng Vương Tiểu Phi đều do cậu ta quyết định, đối với quyết định của người khác, chỉ cần không đụng vào nguyên tắc, tôi đều ngầm tiếp nhận.

Sau ở bên đại D ca, anh từng nói cái tính cách này của tôi, nhưng tôi không đổi được, cho nên bên trong cuộc sống của cả hai, đại D ca tuy rằng trầm mặc không nói gì, nhưng rất nhiều chuyện là do anh chủ động, rất nhiều quyết định cũng là do anh đi làm.

Cô gái kia dường như hiểu rõ tính cách của tôi, lúc xã đoàn tổ chức tiệc tối lửa trại, cô liền trước toàn bộ xã đoàn thổ lộ với tôi.

Khi đó chúng tôi bên lửa trại cháy bùng bùng, trên mặt mọi người đều tràn đầy hormone thanh xuân, bạn bè vây xung quanh ồn ào, mọi người cậu một câu tôi một câu, bầu không khí vừa khít, tôi liền đồng ý.

Lúc tôi kể chuyện này cho đại D ca, anh khinh bỉ tôi, nói tôi không có nguyên tắc, dễ dàng bị cảm xúc dắt mũi.

Tôi đem tất cả chuyện này quy về việc đồng chí hết sức miễn cảm, mà bản thân tôi biết, này đơn giản chính

là kinh sợ mà thôi.

Tôi sợ sệt ra quyết định, sợ từ chối mang tổn thương đến cho người khác, thế nhưng tôi thường trốn tránh không đúng lúc tạo thành tổn thương càng lớn hơn.

Cho nên, không quá một tháng, cả hai liền chia tay.

Cô bé kia nói nói chuyện yêu đương không có ý nghĩa, vẫn nên làm bằng hữu tốt.

Cũng khó trách, tôi cũng không dám nói cho cô ấy biết, lúc tôi nắm tay cô ấy trong lòng nghĩ muốn nhanh một chút đưa cô ấy về ký túc xá, lúc cùng cô ấy ở một chỗ, tôi lúng túng hận không thể đào một cái hầm ngầm chạy trốn, chỉ có một lần duy nhất hôn môi, tôi thế nhưng đứng núi này trông núi nọ, đem cô ấy trở thành Ngô Ngạn Tổ.

Nhưng mà, ảo tưởng bị cô ấy ôm lấy bả vai mà tan vỡ, chuyện đầu tiên sau khi tôi tỉnh táo chính là, mẹ nó Ngô Ngạn Tổ hẳn là sờ mông a!

Sau đó, tôi biết mình xong thật rồi, hoàn toàn cong.

Tôi là nam nhân không có hứng thú với con gái, tôi chỉ có thể cùng các cô trở thành bạn hữu kề cận bên gối tám chuyện.

Thế nhưng tôi lúc đó với cái khái niệm này cũng chưa hoàn chỉnh, tôi chỉ biết khi cô ấy nói ra cả hai nên làm bạn, tốt rồi cuộc thử phào nhẹ nhõm.

Gần lúc tốt nghiệp bạn gái ấy lại bộc lộ, ngày đó thành viên xã đoàn tổ chức nghi thức đưa tiễn vui vẻ cho chúng tôi, tất cả mọi người uống rất nhiều rượu, cô ấy đứng trước cửa phòng vệ sinh ngăn tôi lại, cô ấy nói thích tôi, con gái Vũ Hán, nói chuyện xưa nay không phải loại thích vòng vo uyển chuyển, cô ấy nhón mũi chân bám vào cổ tay tôi nói: “Lý Bạc Văn, tôi thích cậu, tuy rằng tôi biết cậu không thích tôi, thế nhưng mẹ nhà nó tôi còn thích cậu.”

Nơi đó cách nhà ăn trường học không xa, ánh đèn của nhà ăn vừa lúc tối tăm, vừa đứng, bên tai còn vang lên giọng nam hát tiếng Anh chưa bao giờ nghe qua, bầu không khí tựa hồ so với lần đầu tiên cô ấy thổ lộ còn muốn lãng mạn hơn, thế nhưng tôi cự tuyệt cô ấy.

Lúc tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy rõ ràng có chút ửng đỏ không kịp, tôi cũng hoảng rồi, tiếp theo, tôi liền thẳng thắn với cô ấy.

Tôi nói, tôi là đồng chí, tôi không phải không thích cậu, mà liên quan với phương diện ái tình này, tôi đối với người khác phải tựa hồ có chút bất lực.

Đó là lần đầu tiên xuất phát từ việc không muốn tổn thương người khác mà thẳng thắn nói ra tính hướng của mình, sau này tổn rất nhiều thời gian, tôi thường xuyên nghĩ, bên trong cuộc sống của chúng tôi, chúng tôi vì lẩn tránh làm tổn thương mà tự che giấu sự thật, nhưng những che giấu này, có lẽ còn tạo nên tổn thương lớn hơn.

Tình cảm của con người từ lúc sinh ra, con gái ngây thơ đơn thuần kỳ vọng được con trai yêu.

Mà chúng ta bởi vì nhất thời rụt rè làm cho bọn họ lầm tưởng đây là tình yêu thuần khiết cỡ nào, thế nhưng lúc còn mơ hồ không rõ, chúng ta lại rèn nên, có thể là một linh hồn không bao giờ tin tưởng vào tình yêu.

Cho nên, tôi vẫn không thể hiểu những đồng chí lừa dối kết hôn kia, vì không muốn tổn thương người thân mà càng đi tổn thương một người vô tội, thậm chí còn nói dối bố mẹ, để mình trong sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Dưới cái nhìn của tôi, đó là điều trái ngược phần tốt trong lòng kia.

Đương nhiên, tôi cũng không khuyến khích ai nói ra chân tướng, bởi vì đối với cha mẹ mà nói, lúc chúng tôi không đủ năng lực, thân phận xấu hổ này vẫn không được thể tục thừa nhận.

Rất nhiều chuyện bị chúng ta suy nghĩ phức tạp, tuy rằng thẳng thắn cũng sẽ tổn thương, nhưng dừng lại ở nhỏ nhất. Vì vậy, cô gái kia nói với tôi, tôi thao, cậu nha sao không chịu nói sớm cho tôi một chút.

Đúng, nếu như có thể, tôi cần phải sớm nói cho cô ấy biết, mà không phải để cô ấy sống trong mập mờ chờ mong đơn phương.

Ngày đó sau khi kết thúc dạ hội, chúng tôi cùng về trường học, gió mùa hè ở trong màn đây bay tới bay lui, chấm nhỏ trên bầu trời lóe sáng, tôi cùng cô ấy sóng vai đi tới.

Cô ấy vịn bả vai nói với tôi: “Lý Bạch Văn, sau này nếu có cô gái nào bên cạnh cậu đối với cậu liếc mắt nhiều, cậu nhất định phải để cô ta sớm một chút hiểu rõ, đừng để người ta không hay biết gì, thân phận của cậu không đáng xấu hổ, mà đáng sợ là loại không dám nói tạo thành tổn thương cho người khác.”

“Ám muội chính là tổn thương.”

Tôi nói, được, sau này gặp phải cô gái nào, tôi nhất định nói cho cô ấy biết, nếu như cô có thể tiếp thu, tôi sẽ để cô ấy biết bí mật gay của tôi.

Cô ấy nói: “Văn Tử, cậu công tôi một chút đi, chân tôi mỏi.”

Tôi nói được.

Khi đó đầu tôi kỳ thực đã choáng váng, thế nhưng lúc cô ấy nói ra câu này, tôi còn khom người xuống, cổ ấy lúc thường sinh khí dồi dào, nhưng thân thể thực ra vô cùng mềm mại.

Tôi công lấy cô ấy chạy trong sân trường, tôi nói với cô ấy: “Sau này nhìn con trai phải nhìn rõ ràng, đừng tiếp tục đụng trúng loại khốn nạn như tôi.”

Cô ấy ở sau lưng tôi khanh khách cười, nói: “Cậu yên tâm đi, xưa nay chỉ có lão nương chơi đàn ông các cậu, có nam nhân nào chơi được lão nương.”

Tôi nói: “Được, cậu muốn chơi thế nào tôi đều cùng cậu.”

Cô ấy mở rộng cánh tay sau lưng tôi kêu to: “Xông lên, chơi hết thiên hạ mỹ nam.”

Một giây sau, tôi lao đảo một cái, cả người liền té xuống đất.

Trong nháy mắt tôi cảm giác cả người đều mông lung, mơ hồ nghe thấy có người gọi tên chúng tôi, thế nhưng âm thanh kia càng ngày càng xa, mãi đến tận mấy phút sau, toàn bộ thế giới mới khôi phục lại bình thường.

Chúng tôi trên sườn núi ở trường học té nhào một cái, trán của tôi bởi vì chuyện này bị một cái vết sần sùi, mà cô ấy, trực tiếp té gãy hai cái răng cửa...

Sau đó, qua nửa thanh xuân, người đến người đi, chỉ có cô ấy, cô gái yêu tôi tận bốn năm, vì tôi mà gãy hai cái răng cửa, cô ấy rời quê hương đi phấn đấu nhưng chưa bao giờ mất liên hệ với tôi.

Cô ấy như dũng sĩ quơ nắm đấm cướp bát cơm của nam nhân, sẽ vì tiền thuê nhà mà phát sầu, sẽ vì chịu ủy khuất trong việc làm mà khóc rống, cũng vẫn bị nam nhân thương tổn.

Tâm tình cô ấy không tốt gọi điện thoại cho tôi, chỉ về phía tôi mắng nam nhân đều là đồ tồi, cứng nhắc yêu cầu tôi mắng cùng cô ấy, tôi cường điệu với cô ấy, tôi con mẹ nó cũng là nam nhân đây.

Cô ấy gần như liếc mắt thấy được chân thương, ở bên kia điện thoại ngang ngược không lý lẽ nói, lão nương không quản, cậu là thụ, từ trước tới nay là si tình thụ, lại nhiều tra công. Cậu phải cùng tôi đồng thời cố sức chữa bói tra nam.

Tôi không còn nói được gì, liền nhẫn nhịn ánh mắt như mũi tên của đại D ca, lấy điện thoại giờ nắm đấm, giống như lúc đi vào đội thiếu niên tiên phong với lá cờ đỏ năm sao tuyên thệ, mặt đầy thành kính hô với cô ấy: Nam nhân con mẹ nó đều không phải là thứ tốt...

10. Chương 10: Nam Hán Tử Nói Lời Cầu Xin Vận Khí Cũng Không Tồi

Đại D ca đi làm không lâu sau tôi cũng chính thức bước vào năm học cuối cùng của đại học.

Dựa theo quy định của trường học chúng tôi, một năm này tất cả học sinh đều phải ra ngoài thực tập hai tháng, để nắm điểm thực tập.

Khi đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, nghĩ hai tháng làm gì cũng như nhau, có nhiều bạn học ký hợp đồng qua loa. Đến khi làm việc mới phát hiện, quyết định lúc đó của mình quá草率.

Tôi ký với một công ty thương mại điện tử, làm hoa quả khô, ở trên mạng đang tiếng cũng không tồi.

Khi đó lúc vào làm trợ lý, xét thấy chỗ này nhiều sinh viên Vũ Hán, thực tập sinh một trào liên được một lượng lớn, cho nên xí nghiệp căn bản không xem sinh viên ra gì, lúc nói đưa vào làm trợ lý, cơ bản là chạy việc cho công ty, một đồng việc nặng toàn bộ đều rơi vào trên người thực tập sinh, mỗi ngày mệt giống như chó, lương cũng không có bao nhiêu.

Khi đó đại D ca đã là người ăn lương nhà nước, thu nhập khả quan, nhưng cũng mệt, phần lớn thời gian đều phải xử lý văn kiện đến đêm khuya.

Sau khi tan làm tôi gọi điện thoại cho anh, mở miệng câu đầu tiên chính là: “Em thao, đại D ca, em sắp bị ông chủ áp bức làm.”

Bên kia đầu điện thoại anh dường như đang làm việc, tiếng nói tận lực áp xuống: “Văn Tử, không muốn thì đừng làm nữa.”

“Anh có thể nói dễ nghe chút hay không, mỗi lần đều không làm em giữ vững niềm tin, toàn bảo em rút lui có trật tự.” Tôi cảm điện thoại đi trên đường cái Vũ Hán, hướng vào trong điện thoại ồn ào, xe cùng người đi qua, thời tiết vô cùng oi bức.

“Anh sợ em mệt mỏi, em yên tâm, anh nuôi em sống.” Anh nói.

“Anh cho rằng em là cái gì chứ, em con mẹ nó cũng không phải tiểu bạch kiểm cần anh bao dưỡng.” Khi đó tôi hăm hở, mang theo cổ kiêu căng ngông cuồng khó thuần.

Nhưng mà, những việc trải qua sau này như tát thẳng vào mặt tôi, bởi vì lúc tôi mới vừa tốt nghiệp, có một quãng thời gian, sống buông thả đều dựa vào đại D ca...

“Em nghĩ cái gì vậy, của anh không phải của em sao.” Ngữ khí của anh ôn nhu như thế, ôn nhu khiến tôi bất đắc dĩ nổi nóng, khi đó chúng tôi mới gặp mặt hai lần, tôi cảm thấy anh nói lời này còn quá sớm, cũng cảm giác anh người này không quá đáng tin, tôi liền không muốn cùng anh bàn về chuyện công việc: “Đến, đến, công việc của anh thế nào?”

“Tạm tạm, mới vừa hoàn thành xong tiến độ một công trình, hẳn là sẽ có tiếp tiền thưởng tháng sau.” Ngữ khí của anh bình thản, lại vừa tàn nhẫn đả kích tôi một chút.

Tôi vội cúp điện thoại, một mình đi tới trên đường cái.

Vũ Hán ban đêm mang theo cảm giác ẩm ướt đầm dề, nhiều người, mờ hôi cũng nhiều, xe chạy tro bụi đầy trời, cái lồng đầy nhân tâm cũng một mảnh mơ hồ, nán ở thành phố này lâu, bạn sẽ qua loa cho xong chuyện, sẽ cảm giác không có hy vọng cho cuộc sống.

Khi đó tôi có nghĩ tới tương lai của tôi và đại D ca, mà kết quả cũng không tốt, bằng việc tôi thích lãng mạn, thế nhưng tôi đối với việc của mình lúc nào cũng nghĩ tới chỗ hại, cả hai trời nam đất bắc, khi đó xem ra trình độ cũng ngày càng không giống nhau, tôi cảm thấy cả hai không có sau này.

Cho nên, dần dần, tôi lạnh nhạt với đại D ca.

Trước đây chúng tôi lúc gọi điện thoại sẽ có vài đề tài rất xấu hổ, thậm chí có một đoạn thời gian dài trầm mặc, nhưng có thể nghe thấy hô hấp của anh trầm mặc cũng có thể khiến người ta vui vẻ, thế nhưng sau này, một khi cả hai không tán gẫu nổi nữa, tôi liền lập tức cúp điện thoại, tôi sợ cái loại trầm mặc kia, nó khiến tôi bất an, khiến tôi nghĩ bậy nghĩ bạ.

Mặc dù sau khi cúp điện thoại tôi cũng tiếp tục loạn nghĩ, thế nhưng, trong lòng tôi lúc ấy cảm thấy, phần thống khổ kia không cách nào chia sẻ được với đại D ca.

Tôi cùng đại D ca từ lúc mới bắt đầu liên lạc, đến sau đó tình cờ gửi vài lá thư hỏi thăm, chúng tôi gần như không giao lưu gì nhiều.

Cảm giác này thật giống với lúc cả hai mới thêm bạn, mà tôi biết, đã có thứ gì phát sinh biến hóa rồi.

Con người đều là động vật cần sưởi ấm, nam nữ đều giống nhau, bị thương hoặc là không vui, đều hy vọng có bờ vai để dựa vào một chút, đây không phải là lập dị, đây là một loại tập tính, mà người yêu xa không có khả năng này, đáng sợ nhất là khoảng cách lạnh nhạt kia.

Bởi vì đang thân thiện đột nhiên liền lạnh xuống, cảm giác này giống với vào mùa đông buổi tắm có vòi hoa sen phun nước nóng đột nhiên biến thành nước lạnh, bạn sẽ không kịp chuẩn bị mà đông cứng người, sống không thể yêu, giống như là một chuyện ngu ngốc.

Tôi cùng đại D ngoạn xong rồi, khi đó tôi yếu đuối nghĩ.

Hơn hai năm yêu trên mạng, số lần gặp mặt rất ít, kỳ thực ngẫm lại thứ tình cảm này không có chút nào chín chắn, cũng không ghi lòng tạc dạ, thế nhưng khi đó lại nhìn không được thương tâm khổ sở.

Tôi nhìn cái vòng bạc đang siết chặt tay kia, gửi một tin nhắn cho đại D ca, đó là lần đầu tiên tôi nói chia tay với anh, tôi thậm chí còn không thể xác định chúng tôi có chân chính cùng nhau hay không, tôi gửi tin tới không có bất kỳ tin nào đáp lại, cảm giác kia liền giống như bị phong bế trong không gian hắc ám, bạn dùng sức lực cuối cùng đi đập cái cửa đang đóng kia, nhưng một chút động tĩnh cũng không phát sinh.

Khiến người ta tuyệt vọng khổ sở.

Tôi gọi điện thoại cho Vương Tiểu Phi, cái tên này ký thực tập đến tận Quảng Châu, tôi cách điện thoại nghe cậu ta ở bên kia gọi: “Trời ơi, em gái Quảng Châu đều quá nóng bỏng.”

Tôi có thể tưởng tượng được cảnh cậu ta ngẩng đầu hèn tiện làm Lan Hoa Chỉ, thế nhưng cười không nổi, tôi nói: “Vương Tiểu Phi, tôi khó chịu.”

Cậu ta hỏi tôi sao vậy, tôi nói với cậu ta, tôi nói mình giống như đang thất tình.

Bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, sau đó đổ một tiếng cậu ta đem điện thoại cúp, tôi nghĩ muốn gọi tới mắng cậu ta không có lương tâm, gọi lần nữa lại không có tín hiệu.

Tôi tắt điện thoại sau đó bắt đầu xót xa bị thương, một người mua rất nhiều bia ngồi ở dưới phòng cho thuê ở khu nhỏ uống, uống say liền cùng gió buổi tối chửi ầm lên, tôi như cảm phần trời xanh, vừa mắng tình hình xã hội vừa mắng mình không có tiền đồ, bây giờ suy nghĩ một chút tình cảnh kia thật sự giống như hý kịch.

Đoạn thời gian- này tôi chưa bao giờ nói cho đại D ca, bởi vì tôi cảm thấy quá mất mặt, ngày đó uống rượu xong tôi thế nhưng dựa vào buồng hoa ngủ cả một buổi tối, ngày thứ hai bên cạnh có một khuôn mặt dơ bẩn của ông lão lang thang kẻ sát vào, cảnh tượng kia thật sự tạo đả kích không nhỏ cho tôi.

Sáng sớm ngày hôm đó tôi liền thu dọn đồ đạc về trường học.

Lúc trên đường cảm thấy đầu bị say, đến được phòng ngủ cả người nâng lên không nổi, chạy đến bệnh viện của trường đo nhiệt độ cơ thể hơn 39 độ, bác sĩ kia nhìn tôi, vẻ mặt muốn nói cho tôi biết tôi thiếu chút nữa bị đốt thành ngu ngốc.

Trong lòng một trận chua xót, cúi đầu chờ chị y tá châm kim cố định lại, lúc này tôi cảm thấy bả vai mình bị ngắt một chút, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nụ cười bỉ ổi cùng đỉnh tai lấp lánh sáng lên trên tai của Vương Tiểu Phi.

Trong nháy mắt đó, bộ dáng quật cường phần nộ của tôi toàn bộ trở thành bị thương, nhịn không được, liền khóc.

Khi đó phòng y tế không có nhiều người, thêm vào bác sĩ cùng y tá cũng chỉ có mấy người như vậy, một đại nam nhân như tôi ở chỗ đó nhìn một nam nhân khác khóc, cảnh tượng kia khiến người ta miên man bắt

định, lần này quá mất mặt đi.

“Con mẹ nó cậu dám bỏ máy điện thoại của lão tử.” Tôi một bên khóc thút thít một bên rống với cậu ta.

Cậu ta nhìn chung quanh, sau đó vô cùng lúng túng nói với tôi: “Tôi thao, cậu nhỏ giọng một chút, người ta tưởng lão tử là cong bây giờ.”

Tôi lúc đó nghĩ con mẹ nó tôi vốn là cơ lão, lão tử mới không cần quản cậu, tôi đập tan nồi đất hỏi đến cùng.

Cậu ta không có biện pháp gây khó dễ tôi, thở ra một hơi, nói: “Con mẹ nó cậu còn không thấy nói ra ngại sao, tôi lúc đó nghe giọng cậu giống như muốn chết, liền đi máy bay suốt đêm trở về, vừa tới ký túc xá liền nghe người ta nói cậu ở phòng y tế, tôi còn tưởng rằng cậu thật sự tự sát, một đường chạy tới, trên đường lão tử còn bị té nhào một cái.”

Nói xong, cậu ta nâng tay phải của mình lên, trên cánh tay phải của cậu ta chình ịch một vết thương đầy máu, phía trên còn dính bụi đất chưa kịp phủi.

Một khắc kia, nhìn thấy vết thương trên cánh tay cậu ta, nước mắt của tôi càng như đê vỡ không thể khống chế, từng hạt lớn rơi xuống, vai nhịn không được run rẩy.

“Con mẹ nó cậu sao giống đàn bà thế, kim đâm mà thôi, cậu sao còn như thế cơ chứ!” Vương Tiểu Phi giống như không có gì để cánh tay xuống rống với tôi.

Khoảnh khắc kia tôi cũng không biết nên nói gì, liền nói câu cảm tạ với Vương Tiểu Phi.

Cậu ta giật mình: “Tôi sát, hiếm thấy a, cậu thế nhưng còn biết nói cảm ơn.”

Tôi vỗ lên cánh tay cậu ta: “Cậu cút đi.”

Cậu ta đột nhiên hít hơi, mặt toàn bộ đều đen, tôi đây mới phản ứng được, tôi hình như đánh lên vết thương cậu ta.

Khởi động lại điện thoại di động liền nhận được mấy cái nhắc nhở gọi nhỡ, tất cả đều của đại D ca, theo đó còn có tin nhắn của anh.

“Văn Tử, xin lỗi, khoảng thời gian này quá bận rộn.”

“Văn Tử, anh không biết nói chuyện, em đừng im lặng, lòng anh sẽ hoảng.”

...

“Văn Tử, chờ anh.”

Trong lòng ngũ vị tạp trần (1), tôi ngồi ở chỗ đó suy nghĩ hồi lâu, phát hiện tất cả đều muốn cháy, tôi đang nghĩ mẹ sẽ không cháy đến hồng luôn đi, điện thoại trên tay bắt đầu rung.

Tôi vừa nhìn nhắc nhở gọi tới là đại D ca, trở tay không kịp, ngắt máy.

Anh liền gọi tiếp, điện thoại rung nửa ngày, tôi mới tiếp cuộc, điện thoại vừa mới để lên bên cạnh lỗ tai, tôi liền nghe thấy âm thanh khàn khàn của đại D ca, anh nói: “Văn Tử, em có khỏe không.”

Tôi con mẹ nó không khỏe chút nào, bắt quá lời quái đản này chỉ lẫn ở trong lòng tôi, tôi ngoài miệng vẫn không phát ra tiếng nào.

Tôi nghe thấy đại D ca nói tiếp: “Văn Tử, anh không biết nói chuyện, từ trước tới giờ anh cũng không chủ động trao đổi với em, tính tình anh chính là trầm lắng, nếu có người nói yêu thích sự trầm lắng này của anh, anh thậm chí sẽ thụ sủng nhược kinh, mà anh chưa bao giờ nghĩ tới mình phải thay đổi...”

“Anh ngày đầu tiên cùng em hàn huyên trên mạng, khi đó cũng có ý nghĩ như trước kia, anh nghĩ tán gẫu một chút không sao cả, cuối cùng bắt quá là bạn trên mạng mà thôi, nhưng trò chuyện một hồi, phát hiện em không giống với những người trước, em vô cùng hứng thú, anh nói đề tài lúng túng em đều có thể biến nó thành một câu chuyện, em nói rất nhiều lời thậm chí có thể làm cho người không có thời gian tán gẫu phải lật lại xem bản ghi chép, sau đó ngây ngốc cười một hồi,:

“Anh bắt đầu hờ hờ là muốn cùng em hàn huyên một hồi, anh biết cảm giác trầm mê hư ảo này là vô căn cứ, thế nhưng anh không khống chế được mình, thậm chí sau đó, anh không khống chế được nghĩ muốn nhìn thấy em, anh nghĩ nhìn nam hài mỗi ngày đều có ý nghĩ vô cùng kỳ quặc, ở trong đời thực sẽ là dạng người gì đây. Anh không thể chờ được nữa, ý nghĩ kia thúc giục anh, vì vậy ngày đó anh mua vé.”

“Lần đầu tiên gặp em anh lo lắng không yên, anh chưa bao giờ trải qua như vậy, hơn nữa một thân một mình đi tới một thành phố xa xôi, thế nhưng lúc nhìn thấy em, tất cả lo lắng của anh liền biến mất, em có một loại mị lực, em chưa bao giờ phát hiện, chính là lúc người đi cùng với em, sẽ cảm thấy thực nhẹ nhàng, cảm thấy ngồi cùng một chỗ với em liền thỏa mãn.”

“Còn có, đôi mắt của em vô cùng đẹp, đặc biệt khi em nhìn người, sáng sáng, như muốn phát ra hào quang, khiến người khác không tự chủ được muốn nhìn hai mắt em nhiều hơn.”

“Sau đó anh phát hiện em thì ra thích đùa giỡn, em đùa vui ồn ào, nói chuyện cười không đứng đắn, từ sáng đến tối nghĩ bấy bọ, em giống như một đứa nhỏ, mà có lúc lại vô cùng thành thực, em rất biết cách quan tâm người khác, thế nhưng lại không biết chăm sóc bản thân thế nào, em quả thực làm người khác muốn nuôi dưỡng.”

“Đúng, anh chính là muốn như vậy, Văn Tử, anh biết hiện tại chúng ta không thể sống cùng một chỗ em rất bất an, anh cũng không yên tâm, anh không đủ tự tin, anh sợ em sẽ bị người khác cướp đi, cho nên anh nghĩ chạy nhanh một chút, tận lực nhanh lên một chút, đợi đến lúc em ra trường, anh có thể cho em một ngôi nhà, để em không cần quá mệt mỏi.”

“Văn Tử, em có nghe không, Văn Tử, Văn Tử...”

Tôi cầm điện thoại đứng yên ở nơi đó, tiếng đại D ca khàn khàn như có như không truyền vào lỗ tai, một khắc kia, tôi như một thiếu nữ mới biết yêu, như kinh nguyệt kích động chảy về, cả mặt đều trường hồng.

=====

(1): 5 vị: ngọt, mặn, đắng, cay, chua, ý chỉ rối bời trong lòng.

11. Chương 11: Tốt Nghiệp Trên Giường Cuồng Hoan

Trước tốt nghiệp một tuần đại D ca gọi điện thoại cho tôi, đó là lần đầu tiên anh cùng tôi bàn về công việc của anh, nói rằng anh không muốn làm nữa, muốn từ chức.

Tôi hỏi anh nguyên nhân gì, ý anh đại khái chính là công trình dài hạn phải ở vùng núi, người muốn mọc mốc.

Tôi mắng anh không đủ kiên định.

Anh nói anh cảm thấy mình làm vậy vĩnh viễn chỉ là người làm công, không có nhiều tiền đồ.

“Nói thế nào thì anh cũng là làm công cho quốc gia, có thể so với lưu manh trên đường còn mạnh hơn gấp trăm lần.” Lúc này ta cảm thấy cái tên này quá mức chủ nghĩa lý tưởng, không biết bên ngoài khó tìm việc, tiền trong túi người khác không cố lấy.

“Không được.” Anh trả lời như đinh đóng cột, “Tháng sau anh liền từ chức.”

Tôi cũng giận, liền hung ác một trận với anh, đại khái ý tứ chính là anh sao có trách nhiệm như vậy, quá ngây thơ vãn vãn, mắng xong tôi liền cúp điện thoại.

Tôi còn rất chột dạ, bởi vì cùng anh lý luận không thực tế tôi khi đó cả công việc cũng không có.

Trước cũng đã nói, đại D ca tính tình rất bướng bỉnh, khi nóng nảy mấy con trâu đều kéo không lại. Vì

vậy, ngày tôi chụp ảnh tốt nghiệp, cái tên này liền kéo valy xuất hiện ở sân trường của tôi.

Trong tầm mắt của một đám người anh toét miệng ngóng về phía tôi cười, tôi có chút ngượng ngùng, cúi đầu ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt anh, tôi đón nhận ánh mắt ôn nhu của anh, theo bản năng cào tóc, bên tai vang lên âm thanh dễ nghe của anh: “Em mặc y phục này thật đẹp mắt.” (Lúc đó chụp ảnh tốt nghiệp vì muốn sáng tạo, trên mạng truyền lưu bức ảnh kiểu sơn trại, loại kia là trang phục kiểu Tôn Trung Sơn thời kỳ Dân quốc)

“Sao anh lại tới đây?” Được anh khen có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại nghĩ, cái tên này sẽ không từ chức thật đi, không nghĩ tới anh không cho tôi chút thời gian phỏng đoán, nói thẳng: “Anh từ chức.”

Tôi lúc đó đối với quyết định này của anh vẫn rất sinh khí, nhưng thời gian này tình cảm của chúng tôi cũng không đủ kiên định, chính mình lại có chút không hiểu nguyên nhân, thật không tiện giơ tay múa chân trong cuộc đời anh, nói: “Em mới không quản anh, tùy anh đấy.”

“Em không quản anh ai quản anh a.” Cái tên này không biết học được ở đâu, liền không cần mặt mũi nói.

“Quan tâm yêu ai quản ai.” Bây giờ suy nghĩ lời này có chút lập dị, khi đó nói xong câu đó tôi liền liếc mắt quay đầu, cảnh tượng kia, giống như cô dâu nhỏ có chút khó chịu nháo với nam nhân của mình.

Anh vội vàng đuổi theo cản tôi: “Văn Tử, em làm gì đó?”

“Chụp ảnh tốt nghiệp.” Tôi nói.

“Được.” Anh liền lôi kéo valy dừng hành lý đi về phía trước, tôi nhìn anh như vậy liền hỏi: “Anh đi đâu?”

“Chụp ảnh tốt nghiệp a.” Anh vẽ mặt chuyện đương nhiên.

Tôi nghĩ thầm chụp ảnh tốt nghiệp anh muốn coi náo nhiệt gì, anh lại giống như biết trong lòng tôi nghĩ gì, đứng ở một bên nói với tôi: “Quá khứ của em anh không nhìn thấy, hiện tại tham dự cũng không được sao!”

Một khắc kia, tôi nhìn nam nhân trước mắt, ánh mắt trời mùa hè miến cưỡng chiếu vào trên người anh, hô hấp lộ ra chút ẩm áp, tim khó giải thích được liên tục nhảy lên mấy lần.

Tôi sát, cái tên này động chút là sẽ nói một câu khiến tôi bệnh tim mất.

Cuối cùng ngày đó chúng tôi chụp ảnh tập thể, không biết đại D ca từ nơi nào lấy được bộ quần áo giống chúng tôi, khi anh mặc trang phục kiểu Tôn Trung Sơn xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhìn không được hai mắt nhìn anh.

Đại khái là do nguyên nhân thường vận động, vóc người anh rất khá, cho nên bất kể mặc loại quần áo nào cũng đều rất đẹp mắt, thế nhưng lúc trước tôi vẫn chưa nhìn qua anh mặc loại quần áo ngay thẳng thế này, cái tên này trên người thậm chí có cổ anh khí hiên ngang.

Như phú nhị đại bên trong phim, phía trước có mấy em gái quay đầu lại nhìn anh, tựa hồ bàn luận lớp chúng tôi từ khi nào có một suất ca cực phẩm thế này.

Tôi không nói thở dài, ngạo kiều mà quay đầu, thợ chụp ảnh muốn chúng tôi ngẩng đầu nhìn ống kính, hấn bảo 3, 2, 1 tôi đột nhiên cảm giác đùi tê rần, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy đại D ca nhìn về mặt mơ hồ của tôi mà tà tà cười, đồng thời thợ chụp ảnh cũng vừa lúc nhấn nút chụp.

Tôi cho rằng người nhiếp ảnh gia sẽ có trách nhiệm chụp lại một tấm nữa, không nghĩ tới hấn nhìn bức ảnh một chút, trực tiếp phát phát tay, kêu lớp khác tới chuẩn bị chụp hình.

Đợi đến lúc đem bức ảnh đi rửa, lớp chúng tôi nháo đến nở hoa, không ngừng phát ra tiếng oán trách mình trong bức ảnh cuối cùng làm giảm giá trị của nó.

Ở bên phải bức ảnh, một thiếu niên hơi thấp ngẩng cao đầu nhìn thiếu niên cao hơn cậu, thiếu niên cao cao cúi đầu nhìn cậu cười, hai người trong mắt phẳng phát có nhiều chuyện không nói hết.

Thao, quá cơ tình.

Tôi cùng đại D ca trong tình cảnh đối diện ấy thậm chí trực tiếp bị một số hủ nữ bất lương đem bức ảnh đó tung ra loạn thất bát tao biểu tình, dán bên trong trường học chúng tôi, mãi đến tận một năm sau đó, còn có một em gái năm sau bởi vì tấm hình kia tới tìm tôi, hỏi tôi cùng đại D ca có phải là sống hạnh phúc cùng nhau.

Tôi một bên hiếu kỳ cô bé này sao tìm được cách liên hệ với tôi, một bên nhìn đại D ca vẻ mặt không liên quan, cảm thấy được nhân sinh quả thật là tập hợp những thể loại bất ngờ.

Ảnh tốt nghiệp vừa mới chụp xong, tôi còn ở chỗ đại D ca buồn rầu, cái tên này lại đem tôi thu vào cánh tay, thần bí hề hề nói với tôi: “Văn Tử, anh muốn đưa em một món quà tốt nghiệp.”

Tôi nhìn anh như vậy, vô cùng cho anh mặt mũi, mặt đây tò mò nói: “Thật sự a, nói mau, là cái gì nói mau?”

Anh cười hắc hắc một chút, sau đó móc điện thoại di động của mình ra, anh đưa cho tôi xem màn hình, tôi vừa nhìn, có hai tấm phiếu, là chuyến xuất phát đêm nay từ Vũ Hán đến Côn Minh.

Nhìn phía trên có hai cái tên quen thuộc, tôi đột nhiên không biết nói gì.

Nửa năm trước một buổi tối hiu quạnh, đại D ca hỏi tôi muốn đi nơi nào nhất, nói thế nào tôi cũng là thanh niên có chút văn nghệ, lúc đó không chút do dự liền nói tất cả thanh niên văn nghệ đều đi nơi đến nơi hành hương — Đại Lý.

Không nghĩ tới anh dĩ nhiên còn nhớ, hơn nữa ở ngày tốt nghiệp cho tôi một niềm vui bất ngờ lớn như vậy.

Cái ngạc nhiên này quá lớn, cho tới khi lúc nhìn màn ảnh kích động cũng không biết nên phản ứng ra sao, vì vậy tôi ở dưới con mắt của mọi người, xông lên dùng sức ôm anh một hồi.

Anh giống như trước đây sờ sờ đầu tôi, nói: “Văn Tử, em nha quá thực tế, dùng ít đồ thu mua em em liền yêu thương nhưng nhớ.”

Tôi đây mới phản ứng được mình còn ở trên sân trường, vì vậy liền thuận thế vỗ vỗ bờ vai anh, dù sao cũng là mùa tốt nghiệp, mọi người nhất định cũng chỉ nghĩ chúng tôi là cơ hữu tốt khó chia lìa mà thôi, tôi nói với anh: “Anh mới biết à, anh cho nhiều một chút em không chỉ sẽ yêu thương nhưng nhớ, còn...”

Tôi thao, nói rồi.

Quả nhiên, cái tên này như bắt được thứ gì, vẻ mặt tà ác nhìn về phía tôi nói: “Còn thế nào, nói mau, nói xong anh liền chuyển khoản cho em.”

“Cút.” Tôi liếc mắt qua, “Lão tử bán nghệ không bán thân.”

Nói xong câu này tôi nhất định tràn ngập ngạo khí, thế nhưng tôi có thể đoán trước chuyện phía sau, tôi nhất định sẽ trả giá, hung hăng trả giá, bởi vì buổi tối đầu tiên chúng tôi ở Vân Nam, cái tên này không chỉ khiến tôi lần đầu tiên biết việc nam nam trên giường, đồng thời vì lần đầu tiên quá mức căng thẳng, trực tiếp xé hỏng một cái quần lót của lão tử.

Cũng chính là lần đó, tôi mới cảm nhận được ghen bất đồng sẽ mang tới khác biệt lớn, đại D ca dùng sự thật nói cho tôi, tôi căn bản cũng không có khả năng phản công. Chết đi, trời cao đối với con người quả thật không công bằng.

12. Chương 12: Yêu Là Làm Nên

Tôi khi còn bé đuối phải đã sinh bệnh, sau đó tốt lên, nhìn qua thì bình thường, nhưng thật chất lại để lại một chút di chứng, đi ở trên mặt đất bằng tình cờ cũng sẽ vấp một chút.

Ngoài ra, tôi hồi đại học nuôi một cái thói quen xấu, đôi khi đang bước đi ánh mắt thỉnh thoảng hồ nhìn bầu trời, thường quên nhìn đường dưới chân.

Nói đến thói quen nuôi được này, liền bàn một chút về người bạn của tôi Vương Tiểu Phi.

Tôi trong lúc học đại học là người duy nhất không chê cậu ta “Giống đồng tính luyến ái”, cho nên cái tên này lúc ra ngoài chơi thường kéo tôi theo.

Lúc cậu ta bước đi miệng xưa nay không bao giờ yên tĩnh, luôn ở bên tai bạn léo nha léo nhéo, ồn ào không dứt, không phải nói chuyện “Người mình tình nào gần nhất lẫn ở trên giường với ai, người mình tình nào thật ra là GAY, lại còn kết hôn...” Loại giải trí bát quái không có chất xám này, chính là mang theo bạn nhìn nam nam nữ nữ đi qua bên cạnh.

Đúng thế, nam nữ cậu ta đều nhìn, sau khi nhìn xong còn muốn soi mói bình phẩm người khác một phen.

Nhìn thấy người đẹp mắt cậu ta sẽ quay đầu, ngoài miệng còn không quên tán thưởng một câu, sách, bộ dáng thật mang cảm giác ; nhìn người không dễ nhìn cậu ta liền trợn lòng trắng mắt, chửi tiếp một câu, lớn lên JB xấu, nói trắng ra như thế thực muốn đem axit sunfuric giội vào trong miệng.

Đều nói đại học là nơi dễ dàng rèn đúc một người nhất, tôi cảm thấy thứ được rèn chính là thói xấu bước đi không thích nhìn.

Sau đó gặp đại D ca, tuy rằng anh không nói nhiều như Vương Tiểu Phi, thế nhưng chờ ở bên người anh, lại có cảm giác an toàn.

Tôi thích lấy cây gậy của anh, có lúc lôi kéo cánh tay anh, có lúc dựa vào bờ vai anh, một cái tay khác lấy điện thoại ra xem tranh chiêm bấn.

Đi tới đi tới, có đôi khi vướng chân, đại D ca đúng lúc duỗi tay ra mạnh mẽ nắm phía sau áo tôi kéo lại.

Trước mặt mọi người, anh luôn ở lúc tôi suýt chút nữa bị ngã sắp xuống đem cổ áo tôi kéo lại, vẽ mặt đậm như cúc, đáng vẽ kia y chang tôi như con khỉ được anh nuôi vậy.

Tôi cảm thấy bị anh nhắc theo vô cùng mất mặt, liền oán giận anh, anh vẫn cứ như không có gì: “Em bước đi nhìn một chút anh sẽ không như vậy.”

Tôi không muốn cùng anh tranh cãi, lại sợ mất mặt, phải cố gắng để thay đổi cách đi của mình, thế nhưng trên cơ thể bị khiếm khuyết, tôi muốn thay đổi nhưng căn bản không đổi được, trên đường đi cố gắng, nhưng dễ vấp, mà anh cũng như có thói quen, đưa tay ra vũng vàng bắt được cổ áo của tôi.

Có lần bị anh nói phiền, tôi rất cuộc nhẹn không được phát hỏa với anh, lúc đó hai người còn đi trên đường cái, tôi trách móc anh, tôi nói anh nói xong chưa, như vậy có ý gì!

Anh lúc đó nhìn tôi, đáng vẽ kia khỏi nói có bao nhiêu oan ức, đôi môi mỏng kếp chặt, giống như muốn nổi

giận, từ lúc chúng tôi quen biết đến cùng nhau, anh xưa nay không nổi giận với tôi, không quản tôi sinh khí thế nào, anh bên kia hoặc là bình tĩnh hoặc là nóng ruột, chính là không cãi nhau, tính tình người này ở lâu sẽ cảm thấy phiền, lúc này nghĩ anh lần này nhất định muốn nổi giận, ai biết miệng anh mở ra đóng vào nửa ngày cuối cùng cái rắm gì cũng không thả ra.

Tôi giận, quay đầu muốn đi, ai ngờ trong lúc tôi quay đầu lại đó, dưới chân mất tự do một cái, liền muốn ngã sấp xuống, sau lưng đại D ca tay mất nhanh lẹ, duỗi tay thon dài ra, đột nhiên một chút, liền mẹ nhà nó để sau cổ áo tôi.

Tôi lúc đó tức giận phỉu muốn vỡ tung, mãi đến lúc trở lại cũng không cùng anh nói câu nào.

Buổi tối hôm đó, tôi chơi trò chơi phát tiết cơn bực trong lòng, đại D ca ở phía sau đọc sách, không biết qua bao lâu, anh ở xa xôi phía sau hỏi một câu: “Văn Tử, em tin tưởng ước hẹn sao?”

Tôi cùng anh sinh khí vĩnh viễn cứ một trận như vậy, lúc đó cũng hết giận, cho anh một cái bậc thang, tôi tự nhiên đã leo xuống, nhưng vẫn còn thích đứng đắn, không bình không đậm nói với anh: “Tin.”

Tôi không nghĩ tới anh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói câu: “Anh không tin.” Tôi nhìn màn hình có chút ngốc, nghĩ thầm chẳng lẽ cái tên này trước đây chịu đựng oán khí bây giờ bạo phát, bây giờ chuẩn bị muốn vứt bỏ mình nên không để ý, lại ngẫm lại lời này cũng không giống phong cách bình thường của anh, lúc đó trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ai biết anh vừa mới dứt lời, liền dùng ngữ khí ủy khuất cực lớn nói với tôi: “Văn Tử, em bước đi không cẩn thận như vậy, nếu ngày nào đó xảy ra chuyện gì, ước hẹn này đó của em, anh đi tìm ai?”

Lúc đó tôi vừa chơi game vừa nghĩ không biết trông mình có gì tốt, lại cảm thấy lời của anh có lý, còn có chút cảm động, chính là chưa kịp phản ứng, tôi căn bản không biết mình ước hẹn gì với anh.

Đúng, tôi cùng đại D ca ở cùng nhau lâu như vậy, giữa chúng tôi chưa bao giờ ước hẹn gì.

Tôi không thích ước hẹn gì, cũng không hy vọng đại D ca cho tôi ước hẹn gì.

Tôi trong lòng cảm thấy một người ước hẹn dễ dàng bất ngờ nảy sinh, mà một nam nhân muốn cho bạn ước hẹn gì, thường không nói ra, mà chỉ là yên lặng ở bên cạnh bạn, chú ý chân bạn mỗi bước đi trên đường.

Một khi có vấn đề gì, người ấy sẽ là người đầu tiên xuất hiện, người ấy sẽ nắm chặt tay bạn, không nói gì với bạn, chỉ hơi nở nụ cười, bạn cũng biết, có người ấy, thật tốt.

Đương nhiên, cũng có loại người như đại D ca trực tiếp nắm cổ áo. Bất kể phương thức nào, tôi đều cảm thấy ngôn ngữ bình thường chỉ có thể tạo thành tổn thương, mà biểu đạt tình yêu duy nhất chỉ có hành động.

Cùng với đại D ca đi Vân Nam, là lúc tôi mới vừa tốt nghiệp, không có công việc, không có tiền, không nhà, không xe, ngoại trừ hai cái thận, thứ duy nhất tôi tự nhận có chút bán được chính là đồng cơ bụng nằm ẩn dưới quần áo, dù sao cơ lão ai cũng đều sẽ tốt cái này.

Thế nhưng tôi có thì đại D ca cũng có, hơn nữa bàn về đáng người thì anh còn hơn tôi một chút, hơn nữa anh vì làm việc một năm, coi như có tích trữ.

Đáng đáp không tệ, còn có chút tiền, ngoại trừ có đôi lúc khó chịu một chút, nhìn như thế nào cũng thấy tôi ở với anh là tôi lượm được một món hời lớn.

Tôi không tin tưởng cái loại phí lời như nhất kiến chúng tình, mà đại D ca cùng tôi trước lúc này gặp mặt số lần đếm trên đầu ngón tay, lúc này, não của tôi liền bắt đầu tác quái.

Tôi nghĩ, chẳng lẽ có bộ máy buôn bán nội tạng đang đi săn bắt, chuyên môn dùng sắc đẹp lừa gạt thiếu niên vô tri như tôi, sau đó đợi đến lúc thời cơ chín mùi liền mang tới khu vực Vân Nam này lấy thận, tôi thậm chí nghĩ bọn họ lấy thận có thể từ Vân Nam đến Việt Nam, sau đó từ Malaysia trực tiếp chuyển tới một đảo nhỏ nào đó ở Thái Bình Dương...

Càng nghĩ càng khủng bố, vì vậy, khí lộ trình của chúng tôi đi được một nửa, tôi hành hạ bản thân nửa ngày, vẫn không nhìn được hời ra nghĩ vẫn trong lòng, đại D ca ngồi ở bên cạnh cầm điện thoại di động của tôi xem hình châm biếm, nghe thấy vấn đề của tôi, anh nâng đôi mắt trầm tĩnh kia liếc nhìn tôi một cái, không nói gì, tiếp tục cúi đầu nhìn châm biếm của mình.

Phản ứng kia của anh làm cho tôi chắc chắn trong lòng suy nghĩ tà ác kia, thế nhưng đã lên thuyền giặc, tôi lúc này không chạy trốn được, để lộ dấu vết còn có thể bị anh giết người diệt khẩu, chung quanh đây chắc chắn có đồng bọn của anh, nghĩ như vậy, tôi thấy thế nào cũng ra mấy người ngồi ở gần giống như thỉnh thoảng cùng anh mất đi mày lại.

Cái tên này từ lúc bắt đầu đã cầm điện thoại của tôi, tôi nghĩ đến chuyện này, liền cầm từ tay anh qua, anh đại khái không nghĩ tới tôi sẽ phản ứng như thế, mặt không giải thích được nhìn tôi, thế nhưng con người khi tưởng tượng là kinh khủng nhất, tôi lúc tới lúc sơ trung có chuyện một nam nhân không cẩn thận bị nhốt vào bên trong một cái tủ lạnh không mở điện, người kia dựa vào tưởng tượng của mình tự đem mình làm chết rét.

Tôi lúc đó cũng giống như nam nhân kia vậy, cầm cái điện thoại di động không có tín hiệu sợ run lấy bầy, đại D ca cho rằng tôi ngã bệnh, tay đến sờ tôi, tôi nhìn tay anh cũng giống như mang theo bệnh độc quỷ dị, giật mình một cái tránh ra.

Anh nhiều lần hỏi tôi làm sao vậy, tôi chính là ngậm miệng không nói, anh sau khi xác định tôi không sao, liền tự đi ngủ.

Tôi nghĩ thầm, cái tên này nhìn tôi lên thuyền giặc ôn nhu trước đây đối với tôi cũng bị mất, trong lòng pháo hoa lại nổ tung, tôi đắm chìm trong suy nghĩ của mình không cách nào kiềm chế, chúng tôi buổi tối đến Côn Minh, lúc đó tôi chỉ muốn tìm cách chạy trốn, thế nhưng đại D ca vẫn đi theo bên cạnh tôi, tôi

luôn tìm cơ hội, cơ hội này tìm tìm đến lúc anh nói với tôi đã tới khách sạn, đợi đến tôi kinh hồn táng đảm xông tới tắm nước nóng, lúc đi ra nhìn thấy đại D ca ngồi ở trên giường dưới ánh đèn cùng với vẻ mặt bối rối của anh, trái tim của tôi mới ổn định lại.

Hắn là không có ai lấy thận mà nhìn thấy thân thể của đối phương mà đỏ mặt đi.

Cái ý nghĩ quỷ dị này đương nhiên tôi không có nói cùng với đại D ca, thế nhưng khi đó anh vẫn cho rằng lúc trên đường anh chơi di động mà không để ý tới tôi nên tôi tức giận, từ đó về sau khi ra ngoài, anh cho dù chuyển xe vô cùng tế nhị, vẫn cùng tôi ăn cơm cho dù người đối diện có lấy điện thoại ra cười đến ngu ngốc, anh cũng sẽ không lấy điện thoại ra chơi.

Một tuần sau khi đi Đại Lý tôi mới chú ý tới điểm này, bởi vì người hiện đại cơ bản không thể rời xa điện thoại, thế nhưng anh lại không giống, tôi vì hiếu kỳ hỏi anh, anh nói ra nguyên nhân này, đồng thời nói một đoạn văn, anh nói: “Ngày đó ở trên máy bay anh có tức giận vì em, sau đó tự mình nghĩ lại một chút, cũng cảm thấy như vậy không tốt, cùng người mình thích ở bên nhau, đó chính là phong cảnh đẹp nhất, cầm gì nhìn chăm chăm một cái điện thoại di động, có thể không tôn trọng người khác, nhưng nhất định phải tôn trọng người mình thích.”

Anh vừa nói, tôi liền không tiện chơi điện thoại di động.

Ai biết anh còn tiếp tục dùng tiếng trầm trầm của mình tiếp tục: “Hơn nữa, anh phát hiện em càng nhìn càng được hơn.”

“Anh rất buồn nôn nha.” Tôi nói với anh, mặt lại như lửa đốt.

Khi đó tôi hiểu được, thì ra, hán tử cũng sẽ thích nghe lời tâm tình. Mà từ đó về sau, tôi cùng đại D ca không quản đi nơi nào, chỉ cần nơi có đối phương, chúng tôi đều đem điện thoại để lên bàn, nhưng không cầm lên tay chơi.

Lúc mới bắt đầu hai người mắt to trừng mắt nhỏ đầy nhàm chán, tôi có lúc cũng ngại bầu không khí cứng nhắc này, liền giả trò xấu, nhìn về đôi mắt của anh, anh đối diện nhìn tôi cười ôn nhu, mà sau khi cười một hồi lại không nói.

Như vậy mấy lần, tôi liền không kiên trì muốn lấy điện thoại di động, sau đó đại D ca bắt đầu cùng tôi chủ động tìm đề tài, lúc đầu anh tán gẫu một ít chuyện nghiêm túc, giống như tôi ăn những món này làm từ gì, đối với thân thể có thể tàn phá, anh nói tôi liền không thấy ngon miệng, anh ở đối diện vừa ăn vừa nói tác hại của thực phẩm, một bên hỏi tôi, ăn a, sao lại không ăn.

Sau đó chúng tôi trò chuyện ngày càng nhiều, đầy chuyện trên trời dưới đất, từ thần thoại Châu Âu cho tới tiểu thuyết hiện đại, tán gẫu khi còn bé xem phim hoạt hình, nói quãng thời gian sau của nhau, không lấy điện thoại ra cũng trở thành thói quen tự nhiên.

Bất quá cùng đại D ca tán gẫu, không quản nói gì, anh đều không tán gẫu bất quái, có lúc tôi có thú vị ác

ý cùng anh bình luận quần áo người qua đường cùng chuyện xưa của chủ nhân, anh sẽ khẽ mỉm cười, không phát biểu ý kiến, tôi nói cực đoan, anh sẽ nhẹ nhàng, vỗ vỗ đầu của tôi, như là nói cho tôi phải có chừng mực.

Thời gian lâu dài, tôi cũng sẽ không đi nói những chuyện này. Tôi rất thương thức đại D ca như vậy, ở bên trong bất cứ chuyện gì, anh chưa bao giờ phát biểu ý kiến của mình, thế nhưng bạn sẽ biết anh có chủ kiến của mình, bạn nói chuyện này anh coi như không tán thành, anh cũng sẽ không đi phản đối bạn, anh sẽ không đi bàn chuyện người khác cũng không ngăn cản, thế nhưng khi bạn sắp phạm phải sai lầm, anh đều biết đúng lúc ngăn cản.

Đại D ca thành thực là như thế.

Đương nhiên, thời điểm như thế này về sau cũng không xuất hiện nhiều, bởi vì gia hỏa này sau khi cùng tôi ở chung, liền bắt đầu liều mạng phóng túng, sống ngày càng như đứa nhỏ, tôi nói cái gì anh đều cùng tôi tranh, tôi ăn cái gì anh đều thích cướp từ trong miệng tôi, anh tuy rằng không cùng tôi sinh khí, nhưng chỉ cần tôi nửa câu nói không đúng anh liền tha tôi lên giường...

Nhưng là, tôi từ trong miệng đồng nghiệp của đại D ca biết anh vẫn thành thực thật trọng.

Tôi bởi vậy khinh thường trở mặt, mà anh đối với bản thân giải thích thế này: Bởi vì lúc bên cạnh chỉ có em, anh mới có thể đỡ xuống khỏi giáp đầy người a!

Cái tên này gần đây ngày càng thích dùng bộ dáng này, mà tôi cuối cùng cũng không nuốt nổi anh thế này, con mẹ nó thật là làm người ta không biết phải làm sao.

13. Chương 13: Ở Đại Lý Diễm Ngộ

Đại D ca mang tôi đến Đại Lý đã có dự tính sớm từ chức, thế nhưng người này sớm quyết định như vậy, như chưa bao giờ làm công.

Dùng nguyên văn của anh là “Chơi còn kế hoạch gì, đi chơi gì.”

Đối với việc này, làm cho người còn chưa tốt nghiệp là tôi sầu não lại khó giải thích được muốn đắm vào ánh mặt trời ở Đại Lý, chỉ có hai chữ bình luận về anh: Tùy hứng.

Đại Lý luôn được tuyên truyền ở đây dễ gặp được diễm ngộ, cách nói này kỳ thực không phải không có lý, nhà thơ văn nhân từ bốn phương tám hướng, ở cái nơi trời cao hoàng đế xa, ở nơi bạn không quen biết tôi tôi không quen biết bạn sau khi gặp gỡ cảnh xúc mãnh liệt thiêu đốt, ngày thứ hai không cần sợ hãi đối phương thất kinh nhìn cảnh mình rời giường, không cần vì say rượu miệng thối mà bạn rộn đánh răng, cũng không cần lo lắng người này là bằng hữu của một người bạn nào đó mà lúc đó lúng túng...

Bạn chỉ cần trả tiền phòng, quảng đi một buổi tối, phải mộng rồi đi, từ đây thiên nhai hai đầu, e rằng bạn cũng sẽ không biết người tối qua bạn ngủ chung là nam hay nữ.

“Em muốn đến Đại Lý có phải là vì cái này.” Lúc đại D ca nói ra đoạn này tôi tự nhận mình hiểu rõ kiệt tác, anh đem tôi đặt ở dưới thân, dùng hơi thở đầy hormon thổi vào lỗ tai tôi.

Mặc dù như ngưi bức hò hét, giống như tay già đời tình trường, mà tôi tính thể nào cũng như tiểu tử nam, người trẻ tuổi khí huyết tràn đầy, củi khô lửa bốc, cái tuổi một chút liền kịch liệt cháy, anh trêu chọc như vậy, tôi có chút khó tự giữ.

Tôi giả vờ đứng đắn đẩy anh, ngoài miệng còn nói: “Không muốn, tối hôm qua mới tới, em thao.”

Anh không quản tôi, liền hà hơi vào lỗ tai của tôi.

Tôi không chịu được chiêu này của anh, tinh thần có chút hoảng hốt, tôi đột nhiên nhớ tới tối hôm qua tôi từ phòng vệ sinh đi ra, cái tên này đã sớm cởi sạch sành sanh, tôi nhìn anh, đôi mắt không tự chủ đi xuống, sau đó tôi không kìm hãm được nuốt từng ngụm nước bọt, mẹ, tôi không thể không lần thứ hai cảm thán ông trời thật không công bằng.

Lúc này, anh cũng nhìn tôi từ trên xuống dưới, đôi mắt của hai người chúng tôi dưới ánh đèn có chút mập mờ của khách sạn gấp gờ, anh ngậy người một chút, sau đó như tay già đời, vỗ vị trí bên cạnh anh, tôi không kiềm hãm được, liền như cô gái bán xuân, kẹp khăn đi tới.

“Cơ bụng không tồi.” Tôi sau khi ngồi xuống anh nói, tôi có thể nghe thấy ngữ khí run rẩy, thế nhưng anh lại giả bộ trấn định.

Tôi cũng không nhìn chỗ khác, chỉ nhìn ngực của anh: “Bắp thịt ngực của anh cũng thật đẹp mắt.”

Mẹ, đây là chuyện gì, những khối vân thịt này chúng tôi trước đây không phải chưa thấy, chúng tôi còn ngủ chung với nhau mà, sao lúc này lại khẩn trương đây!

Trong lòng tôi bồn chồn, cuống họng cũng lo lắng, tôi không tự chủ được nuốt nước bọt, sau đó, đại D ca động thủ trước tiên, lần này liền không thể sửa gì, sau đó liền một đêm xuân triển miên vô biên.

Ở Đại Lý có cách nói trên quan sát động tĩnh, dưới ngắm hoa, tuyết Thương Sơn, trăng Nhĩ Hải.

Tôi ở đây không nghĩ lời tình thơ ý họa ấy lại bị người viết bậy gì đó, tôi chỉ muốn nói tới chuyện thú vị phát sinh của tôi cùng đại D ca ở cổ thành Đại Lý.

Đó là tôi cùng đại D ca ngày thứ hai gặp quy tắc điểm ngộ kia.

Tôi cùng đại D ca đề ra một đề nghị, tôi nói: “Hai người chúng ta từ hai đầu cổ thành khác nhau đi vào trong, chúng ta coi như không quen biết đối phương, ở trên đường em đụng trúng anh, em bắt đầu không nghĩ tới phản ứng của anh...” Tôi nói tới đó anh liền nhìn khinh thường, tôi không quản anh, tự mình nói: “Sau đó anh liền đánh một trận sống chết với em, em không còn cách nào đành đáp ứng theo anh vào quán bar uống một ly...”

Một trò chơi ấu trĩ, tôi chẳng qua là giống như bình thường đùa giỡn với đại D ca nói ra, không nghĩ tới anh một bên liếc mắt, một bên đáp ứng.

Khi đó là buổi trưa ở cổ thành Đại Lý, chúng tôi trước tiên tách ra đi đến hai bên cổ thành, qua đến nửa ngày, tôi gọi điện thoại cho anh, sau đó cả hai bắt đầu đi về giữa cổ thành.

Phiến đá trên đường bị dòng người mài đến bóng loáng, từ trên núi dẫn xuống suối nước giữa đường chảy xuống, tuyết đọng trên Thương Sơn kiên cường cách đó không xa, tôi ở giữa đám người từ từ đi tới, dựa vào ý nghĩ quỷ dị của mình, còn có chút kích động.

Đại D ca rất cao, đứng ở trong đám người tôi liếc mắt nhìn liền thấy được anh, anh cũng phát hiện ra tôi, vừa nhìn thấy tôi anh liền lộ ra hàm răng trắng lớn cười với tôi, sau đó chân dài bước về phía tôi.

Soái ca đẹp trai như vậy vội vàng đi về phía tôi, trái tim của tôi cũng rất không có tiền đồ bắt đầy cuồng nhảy dựng lên.

Tôi liều mạng tự nói nội dung chính với mình, lúc này đại D ca cũng đi tới trước mặt của tôi, anh hạ thấp tiếng xuống nói với tôi: “Này anh đẹp trai, đi một mình sao?”

Bị đến gần, trái tim của tôi đều muốn nhảy ra cuồng hòng, nhưng ngữ khí vẫn cố ý bình tĩnh: “Đúng a.”

“Có hứng thú cùng đi uống một ly không?” Anh nói.

Anh không thể diễn đoạn này, lời kịch cứng ngắc, tôi suýt chút nữa cười ra tiếng, mà tôi còn nói: “Không, tôi có quen biết anh không?”

“Nhưng anh biết em a?” Anh thể nhưng sửa lại kịch bản, tôi kinh ngạc nhìn anh, anh nói tiếp, “Em là bạn trai anh Lý Bạc Văn a, mới qua nửa giờ không tới em liền quên anh, đầu óc phơi nắng hỏng rồi à?”

Nói, anh duỗi tay dài vỗ vỗ trên đầu tôi, tôi trừng hai mắt nhìn anh, trong lòng suy nghĩ, tôi thao, kịch bản không phải như vậy a, lại bị anh xoa nhẹ hai lần làm cho cả người như muốn bốc cháy lên.

Sau, hai người chúng tôi ở bên trong thành Đại Lý phơi nắng nói chuyện phiếm, thành phố này như có ma lực khiến thời gian chậm lại, điểm ấy không thể nghĩ ngờ, thậm chí người đến người đi ở ngã tư nhiều hơn, bạn sẽ có thói quen cảm giác nghệ thuật nhiều lần truyền ra âm nhạc, bạn cũng sẽ cảm thấy dù nơi này đông nghịt cỡ nào, cũng có thể được tha thứ.

Tôi sau đó cùng đại D ca đi qua rất nhiều thành phố, thế nhưng Đại Lý vẫn là nơi duy nhất tôi đi qua vẫn luôn nghĩ đến.

Tôi nhớ ngày đó tôi cùng đại D ca ở trên đường cáp treo Thương Sơn đối thoại, tôi hỏi anh: “Đại D ca, anh nói chúng ta sau này có đến nơi này nữa không.”

“Sẽ đi.” Anh nói, “Thế nhưng khi đó hẳn không chỉ là hai người chúng ta.”

“Em sát, anh còn muốn mang ai tới.” Tôi nhìn Nhị Hải từ xa, khó chịu nói với anh.

“Có rất nhiều người a, giống như cha mẹ chúng ta, lại như con của chúng ta.” Anh nói, tôi nhìn anh, anh lúc này đang nhìn phía xa, bên trong con mắt đen tỏa sáng, lộ ra sự kiên định khiến lòng người an ổn, tôi có chút sững sờ, lập tức nói: “Nếu như là em với anh, ở đâu ra hài tử.”

“Anh đã sớm nghĩ xong, nếu như chúng ta có thể cùng nhau tới ba mươi tuổi, vậy chúng ta liền nhờ thụ thai hai đứa bé, một bé trai cùng một bé gái khiến em không có thời gian ra ngoài phóng túng.” Tôi nhìn đại D ca trước mặt, lúc anh nói lời này đôi mắt vẫn nhìn phía trước, thật giống như trước mặt anh chính là bức tranh này.

Chờ đợi tốt đẹp dường nào, tôi biết rất nhiều đồng chí đang cùng nửa kia của mình cũng đã chờ đợi như vậy, thế nhưng hiện thực tàn khốc chính là luôn vĩnh viễn tàn phá chờ đợi tốt đẹp trong lòng người.

Tàn phá này không liên quan tới giới tính, cùng tính hướng không liên quan, mà chỉ là một loại quán tính cuộc sống.

Chỉ là, rất nhiều đồng chí khi nghe mấy câu này, trong lòng vừa hạnh phúc vừa sợ hãi tương lai không chắc chắn ấy, sợ người kia sẽ đem đến hủy diệt cực lớn cho mình, tôi thường xuyên nghĩ, e rằng chúng tôi trong nháy mắt không kiên định tạo ra cơ hội cho những cõi lòng ác ý trong thế giới này lợi dụng.

Cho nên, khi chúng tôi cảm động, liền nghiêm túc cảm động, khi chúng tôi thương tâm, liền tùy tiện thương tâm ; bạn vốn từ nhỏ bất đồng, cũng không ai biết ngày mai tự nhiên có năm triệu, tại sao không đem vui mừng hôm nay dùng vào hôm nay.

Ngược lại một khắc kia, tôi bình tĩnh giống như Nhị Hải trước mặt trái tim đột nhiên rung động nổi lên một loạt gợn sóng, tôi biết, một khắc kia, tôi đẩy bụng tự tin cùng nam nhân trước mặt này cùng đi sáng tạo hình ảnh đẹp đẽ trước mắt anh

14. Chương 14: Sở Thích Đặc Thù

Tôi là người cổ quái, cầm đồ vật trong tay đều thích để lên trước mũi ngửi, không phải ham muốn đặc biệt gì của bản thân, đây chính là một loại thói quen không kiềm hãm được. Giống như mới cởi cái tất ra, từ trong tủ lấy quần lót ra, bởi vì chuyện này đại D ca thường hạ thấp tôi, thế nhưng tôi không sửa được.

Có lúc đại D ca mang giấy da, sau khi trở về cởi giày ngồi ở bên cạnh tôi, tôi ngửi thấy mùi chua nhàn nhạt sẽ cúi người đi tìm khởi nguồn của cái mùi ấy, cái tên này thú vị ác ý, mặt tôi vừa mới cúi xuống, anh liền đưa chân lên mặt tôi, cái chân to cỡ bốn mươi mấy lập tức che ở trên mặt tôi, tôi tức giận cầm lấy gối đầu bên cạnh quăng về thân thể anh.

Anh có lúc sẽ trốn, có lúc thuận thế ấn lại cánh tay của tôi đang nhào tới trên người, nháo nháo như vậy liền nháo lên lửa.

Lúc vừa mới cùng đại D ca đến Hàng Châu tôi có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, quần lót đều phải mặc của anh.

Được rồi, mặc quần lót của anh chỉ do cầm nhầm, quần lót người này ngoại trừ size khác, kiểu cơ bản giống của tôi, tôi trong cuộc sống lại cầu thả, cho nên thường tiện tay cầm nhầm, bất quá mỗi lần trông vào phía sau lại lạnh lạnh tôi liền biết mình mặc nhầm, liền lén lút trả về cho anh.

Anh ở đó híp mắt nhìn tôi, cũng im lặng, như con mèo mun lớn lưỡi biếng nhìn con chuột trộm thức ăn.

Tôi có lúc cảm thấy thói quen này trực tiếp ảnh hưởng đến an toàn sinh mệnh của tôi, giống như lúc tôi lấy kem đánh răng để rửa mặt, lại như tôi cuối cùng cầm nhầm bàn chải đánh răng.

Đúng, tôi có đến vài lần đánh răng không cẩn thận cầm nhầm bàn chải đánh răng của đại D ca.

Cái tên này bề ngoài lãnh khốc, nội tâm muộn tào, bàn chải đánh răng phải dùng loại tình nhân, còn vô cùng hẹp hòi chỉ mua một cái cốc để xúc miệng, bản thân tôi hồi đại học chính là chàng trai tùy tiện, trong cái cốc hai cái bàn chải này khác màu, nhưng hình dáng lại giống nhau, tôi cuối cùng tùy tiện lấy một cái, đợi đến khi xoát xoát, mới mơ hồ cảm thấy không đúng.

Tôi sợ đại D ca sau khi tắm xong đi ra phát hiện, liền đem nước trên bàn chải của anh dùng súc vẩy xuống, sau đó nhìn anh vẻ mặt bình tĩnh dùng tôi mới dùng bàn chải đánh răng, lén lút ở phía sau vui mừng, bụng đầy ác ý thú vị.

Sau khi vừa tới Hàng Châu, cuộc sống của chúng tôi có đoạn thời gian vô cùng khó khăn. Hàng Châu tiêu phí không thấp, ăn một ngày ba bữa cơm đều tiêu nhiều tiền.

Khi đó chúng tôi ăn cơm đều là ra ngoài giải quyết, tôi ở Vũ Hán quen ăn vị nặng, đối với thức ăn thanh đạm của Hàng Châu rất khó quen, đại D ca bất đồng, anh cái gì cũng có thể ăn, tôi có lúc cũng hoài nghi anh còn có thể ăn đồ ăn mùi vị đặc biệt, cho nên mỗi lần đi ra ngoài ăn cơm anh đều thoải mái, tôi liền tùy

tiện một chút, mỗi ngày cùng hoàn thành nhiệm vụ.

Anh cũng biết nguyên nhân, nhưng không phát biểu ý kiến gì.

Khi đó mới vừa theo anh tha hương, bản thân ngoại trừ đồng hoài bão lung ta lung tung, cơ bản không có bản lĩnh vững vàng, thêm vào thái độ kia của anh, trong lòng khó tránh khỏi không vững vàng.

Vẫn luôn nghĩ cái tên này chỉ là nhất thời cao hứng, đợi đến khi mới mẻ vừa qua, cũng không biết tôi là ai.

Nghĩ như vậy, trong lòng liền khó chịu, mà là một đại nam nhân, lại không nên có loại tâm tình nhỏ thế này, cứ như vậy tra tấn hỗn độn.

Qua như vậy một tuần, ngày đó chúng tôi như mọi ngày dùng cơm, đại D ca đột nhiên thần biến hề hề nhìn tôi liếc mắt một cái, tôi bị anh nhìn trong lòng rụt rè, anh lấy tới cái túi hồi nãy mình đặt ở bên cạnh, xọc mở dây kéo, một giây sau thế nhưng từ bên trong lấy ra một bình sứ đựng tương ớt màu đỏ.

Chính là nữ nhân nóng bỏng nhất trên thế giới — Lão Can Mụ.

Đại D ca nhìn tôi đối diện cười : « Biết em ăn không quen, vừa nãy đi mua cho em bình tương ớt. »

Tôi lúc đó không thể nói được tại sao, yết hầu lúc ăn miếng cơm đột nhiên nghẹn một chút, nhìn cái bình Lão Can Mụ đỏ kia, đôi mắt đều nóng.

Thì ra, tâm tình của tôi luôn được tên này yên lặng nhìn thấy.

Tôi cùng đại D ca vừa tới Hàng Châu đều không có nghề nghiệp, dựa vào tiền để dành một năm trước của anh, trên căn bản là mỏ vàng cũng cạn. Luôn bên ngoài ăn thực sự rất tốn kém, sau đó chúng tôi liền bắt đầu suy nghĩ mình tự làm trong nhà ăn.

Lúc đó chúng tôi muốn phòng ở có nhà bếp, nhưng trừ cái lò vi ba công cụ khác cái gì cũng không có.

Tôi cùng đại D ca đi chợ hàng hóa nhỏ Nghĩa Ô, vừa nhìn giá cả trên mạng vừa trả giá cùng chủ rạp, bây giờ suy nghĩ một chút, khi đó còn thật là ghé con mới sinh, nghĩ muốn ra là ra.

Sau khi mua công cụ liền cân nhắc tới vấn đề làm cơm, hai đại lão gia trước đây ở nhà lấy đồ lau nhà cũng không làm, đột nhiên muốn củi gạo dầu muối dấm còn là chuyện khó khăn.

Sau khi thương lượng xong, chúng tôi quyết định luân phiên, cuối cùng ai làm ăn ngon liền để người đó.

Ngày đầu tiên là đại D ca, sợi khoai tây bị anh xào thành bùn đen, thịt còn mang theo tơ máu... Tôi ngậm lấy nước mắt cũng không thể ăn một miếng, chính anh càng không thể đựng tới, cuối cùng là hết cách, chúng tôi đi ra ngoài giải quyết.

Ngày thứ hai đến phiên tôi, được rồi, tôi vốn là chuẩn bị tùy tiện để ứng phó (tôi thật sự không phải giả bộ), liền ngay cả tôi cũng không phát hiện mình có thiên phú ở phương diện này, ngược lại lần đầu tiên nhìn baidu làm, đại D ca đem cơm nước quét đi sạch sành sanh, tôi cho là anh cố ý tăng bốc tôi, ngày thứ hai cái tên này thế nhưng đã sớm mua đồ ăn về, không chờ tôi phản ứng, anh liền đem đồ nên gọt thì đi gọt, nên rửa sạch thì rửa sạch, chỉ chờ tôi cầm xẻng bắt đầu làm cơm.

Tôi từ đó về sau bắt đầu tìm tòi bí quyết nấu ăn, hơn nữa từ đó về sau bắt đầu cuộc sống nấu cơm chờ chồng.

Bất quá đáng nhắc tới chính là, mỗi lần tôi nấu ăn, đại D ca đều sớm đem đồ cần rửa đi rửa, nên gọt thì cắt, gừng tỏi cũng xử lý tốt, cho nên, mãi cho tới tận bây giờ, dù tài nấu ăn đã tốt hơn, thế nhưng gọt dưa chuột độ lớn đều không đồng đều.

Tôi có lúc nói đùa với anh, tôi nói tôi có thể hay không tới giờ cũng không thể dùng dao.

Anh ở bên cạnh cắt thịt, cúi đầu nói với tôi: “Sợ cái gì, em già rồi không phải vẫn còn anh sao!”

Tôi nhìn phía sau lưng rộng lớn của anh, đèn bếp trong phòng ấm áp, chiếu lên lưng anh cũng ấm áp, trái tim của tôi liền không tự chủ được bị nhiệt độ ấy quay thành một viên cầu mềm mại.

15. Chương 15: Trò Chơi Của Nam Hải Tử

Đại D ca có một người em trai, mới lên tiểu học đã có khí chất cấm dục mười ngón tay không nhiễm nước mùa xuân của đại D ca, nghiêm túc thận trọng, nói chuyện làm việc đều ra dáng, ngay cả diện mạo cũng như bản thu nhỏ của đại D ca.

Đại D ca nói cho tôi biết người em trai này của anh ở trường học mị lực có thể bắn ra bốn phía, động một chút là sẽ có vài bé gái học sinh chạy đến khu gần nhà bọn họ nằm vùng, muốn cùng em trai của anh cùng xem (Cừu vui vẻ cùng sói xám)

Tôi không khỏi nhớ tới lúc mình học tiểu học, bởi vì thân thể không tốt, còn gầy yếu, cùng các bạn gái trên căn bản không nói chuyện, đến sau này, thật vất vả mới có nữ sinh biểu đạt sự hâm mộ, tôi lại xấu hổ toàn bộ lúc học tiểu học không nói với cô ấy câu nào, thậm chí mỗi lần ở trường học từ xa nhìn thấy bạn gái đó, đều phải lẩn đi xa...

So sánh như vậy, tôi quả thực xấu hổ không thôi.

Nói đi nói lại, tiểu tử này lạnh thế nào thì cũng chỉ là một thằng nhóc, con người của tôi trời sinh mang thuộc tính hấp dẫn trẻ con cùng bác gái, mới một hồi liền dính lấy tôi.

Nói muốn cùng chúng tôi cùng ăn tết năm ấy—

Học sinh tiểu học thích đánh (Liên minh huyền thoại), hơn nữa kỹ thuật đều kém, tôi cũng chơi, dựa theo lời giải thích của đại D ca, kỹ thuật nên tính là trình độ mới vừa tốt nghiệp tiểu học, ngày đó em trai học tiểu học cùng tôi người vừa mới tốt nghiệp cùng nhau chơi game, tôi nghĩ thầm, chuyện này sao cũng cũng tính là em vợ, tôi cũng không thể chơi kém, vì thế từ lúc chơi game, lính tôi ăn là nhiều nhất.

Em vợ mặt nghiêm, nói nó không chơi, tôi còn suy nghĩ mình sai cái gì rồi, nó quay đầu chĩa vào người tôi nói một câu: “Anh nha sẽ cướp đầu người, phẩm chất cầu.”

...

Nhìn dữ liệu, tôi có chút băn khoăn, vì muốn thể hiện sự áy náy, tôi mang theo cái tên này đi ăn KFC, không có đồ ăn không làm dịu được hài tử, tuy rằng lúc tôi mang nó đi ăn, nó giả vờ mặt lạnh nhạt, thế nhưng sau đó, em vợ mỗi lần chơi game sẽ gửi tin trên mạng cho tôi hay, hỏi tôi có muốn chơi chung không.

Xem đi, trò chơi và mỹ thực lại có năng lực thần kỳ khiến hai đại nam nhân tới gần nhau.

Cuối mùa xuân, Hàng Châu tiến vào mùa mưa dầm, bầu trời luôn âm ư, không quản ngày đêm nước mưa khiến hoa cỏ ven đường đều ủ một cỗ mùi chua thối.

Đoạn thời gian đó tôi vẫn luôn tăng ca, có lúc đến hơn nửa đêm, công ty của tôi cách nơi ở lộ trình khoảng mười phút, mỗi ngày buổi tối đại D ca đều đến dưới lầu công ty chúng tôi đón tôi, bị đồng sự công ty nhìn thấy mấy lần, đùa giỡn nói: “Ồi chào, Bạc Văn, bạn trai cậu lại tới đón cậu kìa.”

Tôi ngoài miệng cười ha hả, trong lòng lại dắc ý cười nở hoa.

Tôi sợ người của công ty nói lung tung, cùng anh thương lượng, nếu không anh đừng tới đón em.

Anh cũng không nhìn tôi, ở bên kia chơi điện thoại di động, ngữ khí không để kháng cự, em nghĩ hay lắm, tối lửa tắt đèn, em nếu như bị người bắt cóc, anh lấy cái gì chuộc em.

“Anh cút nha, anh không nghĩ gì tốt đẹp được à.” Tôi lấy vỏ chuối đập anh.

Anh cầm lấy vỏ chuối rơi bên cạnh mình, vẻ mặt thành thật nhìn khối xác màu vàng, nói: “Anh nghĩ, chỉ cần em trên đường về nhà, anh liền ở bên người em.”

“Buồn nôn.” Tôi giả bộ ghét bỏ anh.

Anh chân dài nhảy qua bên cạnh tôi, lập tức đem khuôn mặt dễ nhìn kia nhìn tôi: “Em có muốn nghe chút buồn nôn hơn?”

Tôi ngậy người, một giây sau, cái tên này dựa vào hôn lên thân thể tôi, tôi đột nhiên bị hôn làm choáng váng không ngừng, lại cảm giác đầu lưỡi khác thường, vội vàng đẩy anh ra, anh ở đó nhìn tôi cười, phun ra đồ vật trong miệng, chính là vỏ chuối hồi nãy tôi vứt cho anh.

Đại D ca người này lớn lên đáng vẻ đường đường, thế nhưng rất gian ác, thú vị ác ý không ít, như chuyện tôi nói này, giống như thừa dịp tôi khom lưng chân liền để lên mặt tôi; lại như lúc tôi nằm trên giường chơi điện thoại, cái tên này đột nhiên lật mặt tôi lại, sau đó đem chăn đắp lên đầu cả hai, bên trong, anh vô cùng thâm tình nhìn tôi, bầu không khí kia, đầy mập mờ khiến trái tim tôi đập ầm ầm không ngừng, ai biết sau một khắc, cái tên này “Phốc” một tiếng, đang ở bên trong chăn thả rắm, gian kế của anh đạt được liền ôm tôi vào trong ngực cười, tôi ở bên trong ngộp ngạt một trận đầm đía.

Lại giống như, mỗi lần trên đường về nhà, cả hai phải đi qua một con đường nhỏ đủ loại cây cao to, có lúc mưa ngày mới rơi xuống, trên lá cây còn đọng lại nước mưa, cái tên này không hiểu sao lại bước nhanh lên, đi không bao xa đột nhiên ngừng lại, tôi cho là xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy đến bên cạnh anh, anh lại duỗi cánh tay ra lôi kéo cành cây trên đầu, phụt chốc, bùm bùm, nước mưa trên lá cây toàn bộ đổ xuống, cùng lúc đó anh mạnh mẽ đem tôi ôm chặt vào ngực, đầu cũng cúi xuống bên tai tôi, dùng tiếng trầm thấp nói: “Vấn Tử, trời mưa, mau tránh trong lồng ngực anh.”

Một khắc kia, tôi đang buồn bực bị một luồng cảm giác hạnh phúc khiến choáng váng

Có ngày đại D ca giống như bình thường tới đón tôi, chúng tôi lúc qua một giao lộ nào đó, đối diện có hai thanh niên đi tới, tôi từ xa liền nhìn thấy bọn họ, hấp dẫn tôi chú ý không phải bọn họ lớn lên bộ dáng kinh thiên động địa thể nào, nói thật, nếu đưa bọn họ thả vào trong đám người, bất quá cũng chỉ là nam nhân bình thường, thế nhưng giây phút kia bọn họ cùng nhau, hơn nữa còn nắm tay.

Khi đi qua bọn họ, tôi cười với bọn họ, bọn họ cũng rất ôn hòa cười với tôi, tôi đi tới nói với đại D ca, anh nhìn bọn họ đều nắm tay đi trên đường lớn, anh liền không thèm nhìn em.

“Người nào?” Anh vẽ mặt đầy nghi hoặc.

“Vừa nãy có một đôi đi qua anh không thấy?”

“Anh vẫn nhìn em, không chú ý.” Anh trang nghiêm nói.

...

Tôi không nói gì, anh đột nhiên đi tới phía trước tôi.

“Là gì?” Tôi nghi hoặc.

“Đi lên.” Anh nói hai chữ

Tôi nhìn lưng anh, có chút ngượng ngùng, nói: “Anh bệnh thần kinh à, trên đường lớn.”

Ai biết cái tên không chịu nói gì, ngang ngược không biết lý lẽ đem tôi kéo đến trên lưng, liền công lên, anh từ từ đi tới, ngoài miệng nói: “Hiện tại tuổi trẻ em không muốn, sau này già rồi, em muốn anh lại không cho được.”

Ách... Những lời này tựa hồ có chút khiến người ta hiểu lầm.

Cái tên này như biết được suy nghĩ của tôi, dùng ngữ khí vô cùng khẳng định nói: “Không sai, chính là như em nghĩ.”

Tôi nằm nhoài trên lưng anh, có chút thẹn thùng, liền thẳng thắn lựa chọn trầm mặc.

Thời tiết như vậy, nhiệt độ có lúc vẫn rất thấp, thế nhưng ngày đó nhiệt độ lại vô cùng thích hợp, anh công tôi trên lưng đi tới, từng bước một, trái tim của tôi cũng từ từ ổn định lại.

Tôi nghĩ tới đôi tình nhân vừa nãy, mới vừa rồi, tôi kỳ thực muốn tiến lên cùng với bọn họ chào hỏi, thế nhưng tôi nhận được, tôi sợ bởi vì sự tự cho là hảo ý của mình sẽ quấy rầy hạnh phúc của bọn họ.

Bọn họ có thể tiếp nhận mỉm cười của tôi, là bởi vì chúng tôi nhìn thấu thân phận của nhau, thế nhưng, thế gian này đa số người khi nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt sẽ lộ ra sắc thái không giống như vậy.

Kỳ thị cùng thành kiến, là từ chúng tôi thích dùng lúc bàn luận về chuyện tình cảm này. Đặc biệt có một số tự cho là người đại diện truyền thông, lại thích dùng ánh mắt tiêu trừ cổ xúy để nâng giá trị bản thân lên, cho nên dành tiền tài bất nghĩa, chỉ là, người giàu kỳ thị người nghèo, người nghèo lại có thành kiến với người giàu ; người trẻ tuổi kỳ thị người lớn tuổi, lão nhân lại có thành kiến với người trẻ tuổi ; da trắng kỳ thị người da đen, người da đen có thành kiến với người da trắng... Thế gian này nhiều kỳ thị cùng thành kiến, chúng ta làm gì cũng phải câu nệ ánh mắt của người khác, đem loại hư vọng “Người khác nhìn mình thế nào” coi là chuẩn mực của cuộc sống bản thân.

16. Chương 16: Bể Bơi Cơ Tình

Hàng Châu vào mùa hè nhiệt độ cao như lửa đốt, thậm chí đến nổi tay cũng không thể dựa vào ghế.

Vào một cuối tuần nào đó, tôi cùng đại D ca nghỉ hè ở nhà.

Cái tên này gần đây công việc đặc chí, mỗi ngày về nhà liền nằm úp sấp ở trên ghế sa lon, dáng vẻ như nhân sinh giờ phút này trạng thái thể là được rồi. Tôi không chịu nổi một thanh niên tốt đẹp như thế cứ như vậy tự đắm mình trong truy lạc, chạy đến trước ghế sa lon đập anh.

Anh híp mắt, không thèm nhìn tôi, nằm ở đó mơ hồ không rõ nói: “Sao vậy?”

“Anh gần đây có phải quá lười biếng không.” Tôi nhìn vẻ mặt tràn đầy vẻ lười biếng của anh, tức giận nói.

Anh trở mình, đôi mắt xem như mở ra, nhưng là híp lại, anh nói: “Nam nhân của em nghỉ ngơi một chút em còn không cho phép, quả thực là .”

Nghe anh cãi chày cãi cối tôi liền sinh khí, giơ chân lên đập lên cái mông anh, ai biết không nắm được góc độ, trực tiếp rơi vào trên đũng quần anh, một giây sau anh như xác chết vùng dậy đột nhiên từ trên ghế sa lon nhảy ngồi xuống, tôi sợ hãi suýt chút nữa ngồi bịch xuống. Ai biết cái tên này tay thuận thể đột nhiên lôi kéo, đem tôi kéo vào trong ngực mình...

Tôi sợ hãi không tôi, anh cũng vươn mình đè tôi xuống ghế sa lon, anh trừng tôi, trong giọng nói lộ ra cổ khí nóng phân tán, anh nói: “Lý Bạc Văn, em ra tay quá độc ác, muốn phế bỏ anh, anh xem đời sau của em làm sao bây giờ.”

Tôi bị anh đặt dưới thân, mùa hè quần áo rất mỏng, phản ứng trên người anh tôi cảm thụ hết sức rõ ràng, thêm vào hơi thở của anh lộ ra khí tức kia, phà lên trên mặt tôi, tôi có chút không chống đỡ nổi.

Anh biết tôi từ trước tới nay không thể kháng cự được chiêu này, vì vậy ngày càng táo tợn, tay đưa vào trong quần áo tôi.

Tôi bắt đầu xấu hổ trên ghế sofa, ai biết cái tên này như có dự tính trước, vào lúc này đột nhiên rời khỏi, tôi nhìn anh chăm chăm, thành linh trống rỗng làm tôi có chút nôn nóng.

Anh liếc đôi mắt đen nhìn tôi, như cười như không bộ dáng vô cùng muốn ăn đòn, tôi đang muốn mở miệng, anh liền lần thứ hai hạ thấp người đè xuống.

Phút chốc, thiên lôi địa hỏa, không dứt ra.

Tôi kéo đại D ca về mặt không tình nguyện ra cửa là đã vào xế chiều, nhiệt độ không khí đang cao, lối đi bộ hơi nước đều xì xì bốc hơi.

“Nhanh lên, em ở trên mạng tra ra, bể bơi ở đây không tồi, nước sạch sẽ, hơn nữa nhiều suất ca mỹ nữ.” Tôi kéo đại D ca đi tới.

Giọng anh đột nhiên thay đổi rõ ràng: “Lý Bạc Văn, vừa nãy còn chưa đủ hung ác, em còn nhớ thương

suất ca.”

Nghe anh nói, tôi giật mình một cái, phía sau lưng nhịn không được đau nhức, tôi quay đầu lại nhìn anh cười ha hả: “Nào có chuyện đó, mấu chốt là bơi lội, bơi lội anh có biết không, mùa hè không bơi không xứng với dương quang tốt đẹp mà ông trời ban cho mà.”

Anh từ chối cho ý kiến nhún vai, tôi liền quay đầu lại mang anh tới bể bơi, đại khái qua mấy phút, anh ở phía sau yếu ớt nói: “Nhưng Văn Tử, anh căn bản sẽ không bơi a.”

Tôi quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh, không thể nào, tôi luôn cho rằng đại D ca toàn năng thế nhưng lại không biết bơi?

Đại khái ánh mắt của tôi vô cùng trực tiếp, đại D ca có chút e thẹn lúc trước chưa từng có, tôi hình như biết được nguyên nhân cái tên này vừa rồi sống chết không chịu ra nhà, còn đánh gục tôi.

Tôi nhịn không được, ở đó nở nụ cười: “Em sát, không nghĩ tới anh là một con vịt cạn, ha ha ha... Không nghĩ tới a, không nghĩ tới...”

Mặt đại D ca đột nhiên đen đi mấy phần, chờ lúc tôi chuẩn bị mở miệng nữa, cái tên này kéo tay tôi xuống, cúi đầu thấp giọng nói bên cạnh tai tôi: “Em còn cười một chút nữa, anh liền hôn em nhiều một chút.”

Tôi lập tức cảm lạnh, thế nhưng tôi phát hiện sắc mặt đại D ca bên cạnh ngày càng đen hơn.

Vì vậy chờ tôi trong lúc ngẩn ngơ, cái tên này cố gắng ấn gáy tôi lại muốn đem miệng mình đưa tới, tôi ngậy người, khoe miệng liền truyền đến một cổ cảm giác ẩm ướt.

Giây phút kia trong đầu của tôi trống rỗng, tôi sát, này còn giữa ban ngày, tôi sợ hãi tay vội vàng đẩy anh ra, tôi nhìn anh chăm chăm, cái tên này vẻ mặt ác ý thú vị nhìn tôi, tôi quay người đi về phía trước, một bên vui mừng vì trời nóng nực nên quanh đây không có ai, một bên bối vì hành động vừa nãy của đại D ca mà tức giận.

Cái tên này quá làm loạn.

Tâm tình của tôi không hề ẩn giấu, đại D ca vội vàng đi tới bên cạnh tôi, tiếng thật nhỏ gọi tôi: “Văn Tử.”

Tôi không để ý tới anh.

“Văn Tử.” Ngữ khí của anh mang theo chút vô tội.

“...”

“Văn Tử.” Anh giống như muốn khóc.

Mặc dù biết anh giả bộ, tôi còn trả lời lại: “Sao”

Ai biết cái tên này không hề nghĩ ngợi, mở miệng: “Làm em.”

Tôi duỗi chân ra đá lên cái mông anh, anh rất linh hoạt tránh thoát, lại giống như diễn viên ở trước mặt tôi bưng cái mông nhảy nhót từng búng, gương mặt thống khổ.

Tôi bị anh thỏa thích biểu diễn chọc cười, anh vừa nhìn thấy tôi cười liền đi tới bên cạnh tôi đem cánh tay của tôi để phía dưới của mình.

Tôi giãy giụa hai lần, anh lại đem cánh tay giữ càng chặt, tôi biết khí lực của mình không bằng anh, liền thẳng thắn từ bỏ chống cự.

Cái tên này chú ý tới tâm tình tôi biến hóa, ở bên cạnh tôi dương dương tự đắc nở nụ cười.

Tôi lắc lắc đầu, tôi cuối cùng không có biện pháp nào với cái tên này.

Khiến người ta vui vẻ là ngày đó người trong bể bơi cũng không nhiều, tôi cùng đại D ca đi xông tắm, cái tên này cố ý muốn cùng tôi xông, bị ánh mắt trợn lên của tôi làm ngoan ngoãn đi tới sát vách.

Tắm xong đi ra, chúng tôi lại đổi về quần bơi chuẩn bị trước đó, không thể không thừa nhận, bất kể khi nào nhìn thân thể của đại D ca, tôi đều có cảm giác nghẹt thở.

Cơ ngực, cơ bụng, chân dài to, còn có lông tơ màu vàng, hơn nữa ngũ quan lập thể thành thực, trời sinh là một tên yêu nghiệt.

Tôi cố ý chạy tới vỗ lên mấy khối cơ bụng của anh, ngoài miệng đùa giỡn: “Ai nha, thân thể nhỏ này cũng không tồi.”

Ai biết tay cái tên này vỗ trên mông tôi một hồi, nói: “Em cũng không tồi.”

Tôi cảm giác nhiệt khí mật mờ phòng tắm bỗng giảm xuống mười mấy độ, ánh mắt của mọi người lập tức khóa chặt trên người chúng tôi.

Mặt tôi nóng lên, gờ chân đi ra ngoài, đại D ca đi ở phía sau, như trước không cần mặt mũi nói: “Văn Tử, cái mông của em bóp càng ngày càng thoải mái.”

Tôi chờ anh đi tới bên cạnh tôi, duỗi tay ra liền đem anh đẩy tới bể bơi, mấy người chung quanh bể bơi đồng loạt đưa mắt nhìn chúng tôi bên này, đại D ca ở trong nước ục ịch đứng lên, hất một đồng nước về phía tôi, anh cười gọi: "Văn Tử, nhanh xuống nước, nước này vẫn chưa tới cái rốn của anh."

Tôi nhìn bọn đại hán bốn phía đều đỏ mặt tía tai trào khỏi nước, mặt bất giác đen mấy phần.

...

Tôi cũng không phát hiện, đại D ca cột nhả ngày càng rõ ràng.

Tôi dạy anh bơi, cái tên này vịn lan can bên cạnh vùng vẫy đập nước, không quá mấy lần liền chìm xuống dưới, tôi bơi qua hỏi anh làm sao, anh liền lấy đôi chân dài của mình trong nước cọ tôi, ngữ khí ủy khuất nói: "Văn Tử, mệt."

Tôi im lặng trở mình, đập một cái vỗ trên bả vai của anh: "Lăn đi cố gắng luyện tập đập nước cho em."

Anh thấy tôi không nói nhiều, tôi bị anh nhìn không hiểu sao nữa, coi trên mặt mình có thứ gì, vì vậy một bên sờ mặt mình, một bên hỏi anh: "Sao vậy?"

"Văn Tử, em như thế kia dạy anh." Anh chỉ cách đó không xa.

Ta nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ tới, là một người lớn đang dạy hài tử nhà mình bơi lội, đang dùng tay nâng bụng đứa bé kia, dạy nó vùng vẫy đập nước...

"Anh lớn rồi đó." Tôi nói, "Em cũng không phải không biết xấu hổ."

"Đến đi mà." Anh cố ý mềm giọng nói, biểu tình kia giả bộ quả thực đúng chỗ, tôi không cưỡng lại nổi anh, chỉ lựa chọn luồn cúi.

Vì vậy, ở bể bơi lớn liền xuất hiện cảnh một hán tử 1 mét bảy mươi mấy nâng một hán tử so với người kia cao lớn khỏe mạnh hơn nhiều ở trên nước vùng vẫy đập nước...

Muốn chết chính là, cũng không qua lâu, đại D ca một bên đập nước một bên đột nhiên quay đầu nói với tôi: "Văn Tử, em cầm trứng chim anh."

Phút chốc, tôi cảm giác toàn bộ nước trong bể bơi bắt đầu chấn động.

17. Chương 17: Tôi Là Em Họ Của Anh Ấy

Dưới lầu công ty của chúng tôi có một cái McDonald, lúc vừa mới tới công ty, tôi cũng không phải loại người có thể dễ thân thiết, cho nên có đoạn thời gian buổi trưa vẫn đi ăn cơm ở đó, tôi gửi tin nhắn than thở tới đại D ca, nói ở McDonald người thứ hai ăn kem ốc quế được giảm 50%, nhưng tôi chỉ có một người.

Đại D ca trả lời tin nhắn, nói một người ăn hai cái, thật bạo.

Tôi gửi cho anh biểu tình khinh bỉ.

Đến buổi chiều tôi tan việc đại D ca gọi điện thoại cho tôi, nói muốn tôi xuống lầu nhanh một chút, tôi nghĩ anh tìm tôi có chuyện gì gấp, vội vã dọn đồ chạy xuống lầu, ai biết đi tới cửa lớn của công ty liền thấy đại D ca cầm hai cây kem trong tay anh bắt đầu tan đi, giống như đã ăn rồi, trong miệng nổi lên tư vị hơi ngọt ngào.

Tôi nhìn hai cây kem trong tay anh bắt đầu tan đi, giống như đã ăn rồi, trong miệng nổi lên tư vị hơi ngọt ngào.

Người đồng sự đầu tiên tôi quen biết ở công ty là Tống Giai Giai. Lớn lên lại có vẻ mặt con nít, nhưng làm chuyện gì đều hùng hực mạnh mẽ vang dội.

Con người của tôi có chút tin tưởng chuyện duyên phận, cảm thấy một số người xuất hiện quanh mình đều là trời cao sắp xếp.

Giống như đại D ca, giống như Vương Tiểu Phi, lại giống như Tống Giai Giai.

Cô ấy liếc mắt đã nhìn ra quan hệ của tôi cùng đại D ca.

Đúng, thiếu nữ mặt ngoài đơn thuần này lần đầu tiên tới nhà chúng tôi làm khách, ngày đó cô ấy tự mình xuống bếp làm một nồi sủi cảo lớn, tôi đi lại ăn, cô ấy bất thành linh nói ra một câu: “Hai người là một đôi đi.”

Lúc tôi đến Hàng Châu, mấy bạn học có quan hệ cực tốt đến nhìn tôi, thế nhưng không có người nào cảm thấy tôi cùng đại D ca có gì khác thường, chỉ có cô ấy, tôi nhìn gương mặt bình tĩnh của cô ấy, biết mình không cần thiết phải che giấu, liền nhún nhún vai với cô ấy.

Ai biết cô ấy vẻ mặt mỉm cười nói: “Rất tốt.”

Tôi chính vì câu nói này của cô ấy mà cảm động, trên mặt của cô ấy đột nhiên bị một luồng kích động ập tới, cô ấy đột nhiên ném đĩa, còn chưa đợi tôi nuốt xong miếng sủi cảo trong miệng, cô ấy mỗi tay một người, đem tôi cùng đại D ca kiềm dưới cánh tay, một tay cầm điện thoại không biết lúc nào đã đổi thành chụp ống kính trước.

Tôi còn đang ngây ngốc, liền nghe cô ấy mỉm cười nói: “Đến, tây qua.”

Răng rắc một tiếng, cô ấy liền như vậy chụp cùng chúng tôi một tấm ảnh.

Cô ấy còn vẻ mặt bình tĩnh trở về chỗ ngồi, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác của tôi, thế nhưng tôi lại nghe thấy cô ấy nói: “Ai nha, đây là lần đầu tiên ở trong hiện thực gặp được đồng chí, bộ dáng nam nhân đẹp mắt quả nhiên đều là gay đi.”

Cô ấy bởi vì hưng phấn mà mặt trở nên đỏ bừng, vẻ mặt biểu tình say mê nhìn chúng tôi.

Tôi vô cùng im lặng liếc nhìn đại D ca, phát hiện tên này chỉ cúi đầu ăn sủi cỏ của mình, lực chú ý hoàn toàn không bị chúng tôi bên này hấp dẫn.

Được thôi, Tổng Giai Giai mười phần chính là hủ nữ đi.

Mà gay cùng hủ nữ trở thành bằng hữu liền không cần lý do dư thừa, ngược lại sau khi rõ ràng thân phận, tất cả đều thuận lý thành chương.

Vì vậy, Tổng Giai Giai về sau cũng thuận lý thành chương ẩm quýt cơm ở nhà chúng tôi.

Tôi có một thói xấu, một ly nước uống còn giữ lại một chút, ăn cơm cũng thế, trong bát vẫn dư lại chút như vậy.

Tôi biết thói quen này không tốt, đại D ca cũng nhắc nhở tôi vô số lần, mà tôi cũng không đổi được.

Vì vậy, dài kỳ, đại D ca liền nuôi thành thói quen kết thúc giùm tôi.

Mỗi lần tôi uống không hết anh đều không do dự cầm tới uống một hớp, cơm tôi ăn không hết anh cũng sẽ rất tự nhiên cầm lấy ăn cho hết.

Bình thường hai người chúng tôi cảm thấy không có gì không đúng, chỉ là mỗi lần đều nhịn không được cảm giác hạnh phúc nho nhỏ, sau đó trên bàn cơm của chúng tôi có Tổng Giai Giai, cái người này cũng trầm lặng ăn cơm, ăn no xong sẽ đem tất cả lời nói nói một lần, có thể trực tiếp xem nhẹ.

Tôi muốn nói là, có một lần đại D ca mời hai người đồng sự đến nhà chúng tôi làm khách, ngày đó như mọi ngày, anh rửa rau tôi làm cơm, đồng sự hỏi quan hệ của chúng tôi là gì, tôi nói mình là em họ của anh.

Trên bàn cơm đại D ca không phải người thích nói chuyện, tôi liền thành ra là người đón tiếp đồng sự của anh, chúng tôi câu được câu không trò chuyện, “Bạc Văn, anh của cậu ở cũng không lên tiếng như thế sao?” Một người đồng sự của anh mượn cơ hội hỏi tôi.

Tôi liếc mắt nhìn đại D ca đang cố gắng đem vảy cá cùng cá tách ra, không nhìn được cột nhĩ nói: “Anh ấy à, anh ấy lúc thường quả thực là một người nói nhiều.”

Đồng nghiệp bên kia của anh vô cùng ngạc nhiên, một người trong đó nói: “Cậu cũng đừng dọa chúng tôi, anh của cậu ở công ty chúng tôi nổi danh cao lãnh thêm vào làm việc đáng tin...” Người kia nói ưu điểm của đại D ca, tôi chỉ im lặng liếc mắt.

Đại D ca bên cạnh nhân cơ hội nháy mắt với tôi, biểu tình như gian kế được như ý.

Cái tên này, ở trước mặt người khác giả bộ chính nhân quân tử, nếu để cho mấy người trước mặt này biết người này trên giường nói lời phong lưu thế nào, tôi phỏng chừng sẽ làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, không tin vào mắt mình nữa.

Tôi một bên oán thầm ăn, một lát sau như thường ngày buông đũa xuống, cơm trong bát còn sót lại hơn phân nửa, bên kia đồng sự của đại D ca còn nói không dứt, đại D ca lại tiện tay cầm lấy chén cơm, bắt đầu khảy khảy ăn bát cơm thừa...

Toàn bộ không khí như trong nháy mắt đọng lại, tôi nhìn về vẻ mặt không giải thích được của đồng sự anh cười ha hả: “Anh của tôi từ nhỏ đã sợ tôi lãng phí.”

Bên kia một người đồng sự không biết nói cái gì, bầu không khí mới hòa hoãn lại.

Mà đại D ca vẻ mặt vẫn hờ hững, cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn.

Sau đó tôi cùng đại D ca nói tới việc này, anh nói: “Em yên tâm đi, đồng sự của anh đều là người vô cùng văn minh.”

Tôi muốn phản bác anh, nói rõ ràng không thể như vậy, ai biết anh lại nói: “Huống hồ hai vị mời tới ăn cơm quan hệ cũng tạm được, kỳ thực... Bọn họ đều biết rõ tình huống của chúng ta!”

“Anh nói cái gì?” Trong nháy mắt đó, tôi liền khựng lại, tôi nhìn anh, con mắt của anh cho tôi đáp án, tôi không khỏi kêu ra tiếng: “Ý là, bọn họ biết tình huống của anh, lão tử còn lại giả bộ làm em họ của anh một ngày.”

“Đúng, em họ.” Anh ha hả cười nói.

Một khác kia, tôi xấu hổ mặt đều muốn bốc cháy, một cái liền nhào quan đề người đặt trên sàn nhà.

Chuẩn bị có một hồi ác chiến sắp tới.

Về sau, tôi rất nhiều lần muốn bỏ tật xấu, nhưng từ nhỏ đã thành thói quen, làm sao cũng không bỏ được, đại D ca kết thúc giùm tôi lại trở thành chuyện đương nhiên.

“Nếu em có bệnh gì, anh nhất định sẽ là người đầu tiên bị lây bệnh.” Có một lần anh đem bát trước mặt tôi tới mình, tôi nhin không được nói.

Nghe thấy tôi nói, đầu anh cũng không nâng lên, trong miệng ngậm lấy cơm, mơ hồ không rõ nói: “Nước miếng ăn nhiều lần như vậy còn sợ gì, anh xem lão phu thê nhiều năm như vậy cũng không nghe ai nói có thể truyền nhiễm bệnh cho ai đi. Nói tiếp, em nếu thật có cái gì, anh phải cố gắng khỏe mạnh, nếu không ai chăm sóc em.”

Tôi sát, tôi lại một lần nữa bị cảm động.

18. Chương 18: Cả Đời Người

Sau khi công tác ổn định, tôi một lòng mơ về nghệ thuật, lại muốn viết gì đó hoặc chụp ảnh, theo cách nói của đại D ca, chính là có ngọc mà không biết an phận lại khát vọng thế giới nhìn thấu tâm của mình, biết anh ngoài miệng luôn cay độc tôi, liền mặc kệ anh.

Bất quá trời không tốt, bạn có lúc có rất nhiều ý nghĩ, có thời gian đi thực hiện lại ít đến đáng thương.

Đoạn thời gian đó tôi tăng ca vô cùng gay gắt, có lúc thậm chí đến đêm khuya, ngày đó tôi như mọi ngày lại tăng ca, đại D ca đột nhiên gọi điện thoại cho tôi nói anh đang ở dưới lầu công ty, bảo tôi xuống lầu.

Tôi không biết trong hồ lô của anh bán thuốc gì, nhưng vẫn cùng đồng sự chào hỏi một tiếng liền vội vã xuống lầu.

Mới vừa đi ra nhà lớn liền thấy thân ảnh thon dài của tên này dựa vào bên kia, anh không có thói quen ở bên ngoài chơi điện thoại di động, đứng ở đó không biết cảm thờ rơi gì, vội mặt chăm chú nhìn.

Tôi nhìn anh như vậy, liền muốn chọc anh, vì vậy lén lút vòng ra phía sau anh vỗ vỗ túi sách anh đang đeo trên vai, cố ý thô cổ họng nói với anh: “Em gái này, bao nhiêu tiền một buổi tối?”

Anh cũng không quay đầu lại: “Vị tiên sinh này, tiểu nhân ngày hôm nay thân thể không khỏe, sợ là không làm được việc ấy, ngày khác đi.”

Mấy người hàng rong bên cạnh chúng tôi hình như nghe được đối thoại của chúng tôi, ánh mắt kinh thế hãi tục nhìn chúng tôi.

Tôi dựa lại gần, một bước vượt tới trước mặt anh: “Sao vậy, không ở trong nhà cố gắng chỉnh sửa hình ảnh của anh, chạy đến đây tìm em?”

Anh ngẩng đầu lên, vô cùng nghiêm túc liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi bị anh nhìn sửng sốt, cho là có chuyện quan trọng gì xảy ra, trong lòng cũng hoảng hốt, không nghĩ tới tên này lại nói: “Không có chuyện gì, anh tới kiểm tra chuyên cần, nhìn em có phải bé ngoan ở trên lớp.”

Tôi bị lời nói của anh làm cho có chút sinh khí, quay đầu bỏ đi: “Anh cút đi, lão tử về làm đây.”

Anh dường như đoán được phản ứng của tôi, tôi còn không quay đầu lại anh liền duỗi bàn tay lớn kia một phát bắt được tôi: “Em đi làm gì?”

Mấy ngày đó tôi tăng ca thần kinh hỗn loạn, lời nói vừa nãy của anh làm tôi khá căm tức, quay đầu thiếu kiên nhẫn nói với anh: “Con mẹ nó anh đến cùng muốn làm gì?”

Bên cạnh ánh mắt vốn không gặp mấy lần xuất hiện trên người chúng tôi.

Tôi biết giọng điệu của mình có chút không tốt, cho nên nghĩ đại D ca sẽ tức giận, thế như khuôn mặt anh lại tươi cười nói: “Sao vậy, anh mới vừa làm nóng em làm tức đến như vậy, vậy anh nói tiếp em không đem anh giết à.”

“Đến cùng là có chuyện gì, anh mau nói, em phải về làm.” Vừa nhìn anh cười tôi liền không thể sinh khí, đành phải bực tức nói với anh.

Anh vẽ mặt lấy lòng nhìn tôi: “Hai tháng lương của anh không còn.”

“Sao vậy, bị đuổi rồi?” Biết anh vô cùng coi trọng công việc kia, tôi lo lắng hỏi anh.

Anh nhíu nhíu mày: “Em không thể trông mong nam nhân của em có điểm tốt gì à, em không hỏi hai tháng lương kia của anh làm gì sao?”

Biết anh không bị đuổi tôi liền cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vì vậy thuận theo anh nói: “Làm gì á, chẳng lẽ còn sau lưng em nuôi tiểu Tam?”

“Được rồi, nuôi em đã đủ mài người, còn tiểu tam.” Anh nói.

“Em sát, anh tới đây là để ghét bỏ em à.” Tôi nhìn anh chăm chăm.

“Không không không...” Anh phẩy tay với tôi, một bên gỡ cái túi đeo trên lưng xuống, sau đó lại lấy trong túi ra một cái máy ảnh SLR!

Quả thật giống như ảo thuật, tôi đứng yên kinh ngạc.

Là loại 5D3, tôi ở trên mạng nhìn thấy máy chụp hình này, giá cả gần hai tháng tiền lương của anh, tôi kinh ngạc không thể nói thành lời, anh lại vẽ mặt oan ức: “Thật phụ lòng anh mua lẽ vật.”

Tôi đen mặt nhìn vẽ mặt của anh, sau đó cầm lấy thứ trong tay anh, khởi động máy liền hướng về phía mắt của anh nhìn, tôi nhìn bên trong camera khuôn mặt ủy khuất của anh, buồn cười: “Là anh thì không tiếc.”

“Anh sát, em này quá dễ hối lộ đim, đưa lẽ vật liền nở nụ cười.” Anh nói.

“Đó là, anh cũng phải ngày đầu tiên quen biết em, anh còn không biết em là loại người này a.” Tôi nói, “Bất quá, con mẹ nó anh cũng không cần mua tốt như vậy, lãng phí tiền vậy không đau lòng à.”

Anh nói: “Vì em đau lòng cái lông gì.”

Tôi lại đau lòng, bất quá, “Tiền món đồ này vốn là tiền lợi nhuận”, tôi cũng dùng câu nói đại D ca này tự an ủi mình. Tôi hỏi anh: “Vì đưa cái này cho em mà chạy tới đây?”

Anh liếc lông mày: “Không hoàn toàn, quan trọng vẫn là đến điều tra.”

“Con mẹ nó anh cút cho em.” Tôi nói, xoay người rời đi, anh lại gọi tôi lại: “Này!”

“Sao?” Tôi quay đầu lại.

“Không ôm anh một cái liền đi à!” Tà dương đem bóng người của anh kéo đến vô hạn, thoạt nhìn cảm giác chiến sĩ đầy an toàn, thế nhưng dư quang ngay khước mắt của tôi lại nhìn thấy ánh mắt ở bên cạnh anh.

Anh như biết tôi lo lắng, lại nói: “Anh ngày mai sẽ đi nơi khác, em là em trai cũng phải ý tứ một chút đi.”

Nghe thấy lời anh tôi bất giác nở nụ cười, tôi ba chân bốn cẳng đi tới, sau đó duỗi cánh tay ra ôm chặt lấy anh.

Tôi đem mặt đặt trên bả vai của anh, một giây kia, cứ như chúng tôi đang đối mặt với ác ý cùng thành kiến của thế giới, tôi lại bị anh ôm ấp làm ấm áp suýt nữa khóc thành tiếng.

Sau khi có được camera, tôi lại bắt đầu tiếp cận đại nghiệp của mình.

Vì vậy mỗi cuối tuần hay nghỉ hè tôi liền vác lấy cái túi, cầm camera chạy đi chụp khắp Hàng Châu.

Trên căn bản mỗi lần tôi chụp ảnh xong đều mệt đến rã rời, sau đó ném camera, tắm rửa ngã ở trên giường ngủ như chết rồi.

Đại D ca tắm xong nhìn bức ảnh, lấy máy tính của anh ra chỉnh hình.

Bức ảnh chỉnh ra chúng tôi không gửi bài cũng không gửi lên, chúng tôi hai người thuần thực thưởng thức, anh nói ảnh của tôi chỗ nào chụp không tốt, tôi yêu cầu anh cần phải chỉnh thế nào.

Đại D ca một khi làm chuyện gì đều vô cùng tập trung, thậm chí đạt đến cảnh giới quên mình.

Tôi có lúc ngủ thẳng đến nửa đêm tỉnh lại, mơ hồ nhìn xuyên qua kiện áo lót anh treo thấy anh cùng đang sửa hình, tôi không nhìn được biểu tình trên mặt anh, thế nhưng màn hình máy tính phản chiếu lại bờ vai dày rộng của anh, thoát nhìn vô cùng ấm áp.

Cảnh đẹp trước mắt càng làm cơn buồn ngủ tăng thêm, tôi rằm một tiếng, một lần nữa nhắm hai mắt lại, tôi nghe thấy tiếng tắt máy tính, một lát sau, bên cạnh giường lún xuống, trong cơn mộng cảm giác đại D ca nhẹ nhàng mở chăn ra chui vào, anh sau khi nằm xuống có thói quen đem cánh tay xuyên qua để dưới cổ tôi, tôi cảm giác hô hấp dễ ngủ của anh di chuyển trên mặt mình, rốt cuộc nhin không được cơn buồn ngủ ập tới, lần thứ hai nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Nói đến ngủ tôi lại nhớ tới một chuyện, tôi lúc ngủ có thói quen nhích thân thể về phía bên phải, đại D ca sau khi phát hiện tôi có thói quen xấu này cố ý mỗi lần ngủ đều nằm ở bên phải. Nhưng cũng không biết tại sao, sau khi anh nằm ở bên phải, tôi lại bắt đầu nhích về bên trái, anh liền chạy tới bên trái của tôi, tôi lại bắt đầu hướng về bên phải.

Anh nói tôi cố ý, tôi mặt đầy oan ức, sau đó anh trực tiếp mỗi lần tôi ngủ liền duỗi tay chân ra đem tôi ôm chặt, tôi lúc bắt đầu không quen, ngủ không được oán giận anh, sau đó lại từ từ thành thói quen, hơn nữa mỗi lần ngủ không đụng tới anh liền không ngủ được.

Vì tôi dường thành được “Phẩm chất tốt” này, anh đặc ý không ít ngày.

Trước nói qua, tôi có một tật xấu thể này, bước đi chưa bao giờ thích chú ý dưới chân.

Tôi xưa nay không nghĩ tới chuyện này sẽ mang tới thiệt thòi lớn.

Khi đó tôi tham gia đội thích chụp ảnh nghiệp dư ở Hàng Châu, không có chuyện gì liền nhìn bức ảnh họ gửi đi, thảo luận kỹ xảo, tôi cũng đôi khi gửi đi, từ từ cùng mấy người bên trong quen thuộc, một lần nghỉ hè, tôi theo mấy tay già đời đi đỉnh núi cao chụp.

Sự cố liền phát sinh lúc chúng tôi chụp ảnh trên đường, khi đó chúng tôi ở bên cạnh sườn núi chụp ảnh, tôi bởi vì đi gấp một chút, lại không chú ý, dưới chân liền trượt, từ trên sườn núi cao kia trượt xuống.

Toàn bộ thân thể đều trực tiếp lăn xuống, dọc theo đường đi va va chạm chạm, quá sức lâm vào hôn mê.

Cuối cùng, tôi bởi vì một cái chân kẹt trong khe nứt, đầu mới không chạm vào chân núi, bởi vậy kiếm về được cái mạng nhỏ.

Từ hôn mê tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ ba, tôi lúc đó ở bệnh viện, người đầu tiên nhìn thấy là đại D ca, anh dựa vào cái ghế bên cạnh, miệng đầy râu, đôi mắt nhắm, thoát nhìn so với tôi còn tiều tụy hơn.

Tôi chuẩn bị đứng dậy gọi anh, thế nhưng mới động một tý, cả người liền vô lực nằm ở trên giường.

Giây phút kia mắt tôi tối sầm lại, cảm thấy mình xong rồi, tôi con mẹ nó cố gắng như vậy vẫn không cảm giác được nửa người dưới của mình!

Té lộn mèo một cái liền khiến mình bị tàn phế? Tôi nghĩ như vậy, cảm thấy mình thật vô dụng, mới có chừng trăm thước núi liền biến bản thân thành như vậy, bắt đầu không khỏi tự hỏi tiếc bị thương, mà đại D ca lúc này cũng bị động tĩnh của tôi làm tỉnh lại.

“Tỉnh rồi.” Tiếng anh khàn khàn, như bị cảm mạo.

Tôi bị tiếng của anh làm sợ hết hồn, liền tưởng đến cảm giác vừa nãy của mình, liền kéo dài ra những tình tiết ngổn ngang trên TV, không khỏi bình tĩnh trước ý nghĩ mình thật sự tàn phế.

Một người khi tiếp nhận chuyện gì đó, đặc biệt chuyện sống chết, sẽ trở nên độ lượng vô hạn, được rồi, tôi chính là lấy ngựa chết làm ngựa sống, tôi nói với anh: “Không cần che giấu em, em biết rồi.”

Anh sửng sốt, hỏi: “Em biết cái gì?”

Tôi nhìn vẻ mặt đó của anh, nghĩ còn muốn che giấu mình nữa, một mặt oan ức, suýt chút nữa khóc lên, không nghĩ tới tên này đột nhiên nhào tới đem tôi ôm vào trong lòng, tiếng anh vẫn khàn như cũ, anh nói: “Em nha hù chết lão tử, em muốn thật ra là chuyện gì, lão tử đuổi tới nơi của Diêm Vương gia cũng sẽ làm cho em.”

Tôi ngây người, nhưng cũng không có động tác gì nữa, anh kéo tôi ra, hỏi: “Làm sao, bị ngã tới choáng váng rồi?”

“Em đói.” Tôi nhìn anh nói.

“Muốn ăn cái gì?” Anh nhìn tôi, trong đôi mắt còn có nước.

“Em muốn ăn mì do anh làm.” Tôi xưa nay chưa từng ăn mì do anh làm, lúc đó chỉ nghĩ đến phim truyền

hình nào tàn, nhất thời có ý nghĩ nào tàn.

Quả nhiên, anh sững sờ, lập tức duỗi tay ra vỗ vỗ đầu tôi, “Chờ.” Anh nói.

Không chờ tôi phản ứng, anh liền đột nhiên đứng lên. Cái tên này không biết vì sao, hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh của mình, trở nên luống cuống tay chân, thế mà lại đâm vào mép giường, toàn bộ mặt đều đỏ bừng.

“Không có sao chứ.” Tôi lo lắng hỏi anh.

Anh hướng về tôi vẫy tay mấy cái, sau đó khập khễnh đi ra ngoài, tôi nhìn bóng lưng anh, trong lòng mơ hồ đau một chút.

Tôi hiểu được mình từ trên núi té xuống, không biết là do sinh mệnh kiên cường hay vận khí tốt, sườn núi chừng trăm thước, tôi một đường lăn xuống giống như diễn bên trong (Hoàn Châu Cách Cách), dĩ nhiên chỉ té gãy một cái chân, hôn mê ngủ ba ngày.

Đại D ca bưng mì tới cho tôi, tôi nghe anh nói cái này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Anh đỡ tôi dậy ăn mì, tôi bưng mì cà chua trứng gà nóng hừng hực, cuống họng đột nhiên nghẹn lại.

Tôi nhìn mì trong chén kia, trứng gà trên mì có mấy miếng bị đại D ca chiên khét, phiêu ở trên, như mấy đóa hoa nhỏ màu sắc kỳ quái, mì rất thơm, tôi húp một cái, đôi mắt liền mơ hồ, lập tức, giọt nước mắt như trân châu rơi trên mì.

Tôi ăn không vô nữa, tôi bắt đầu gào khóc, như hồi tốt nghiệp đại học, tôi trước sau vẫn là nam hài tử không đủ thành thực, đại D ca ôm tôi, sau lưng bệnh nhân cùng phòng cảm thấy người anh trai này thật tốt, đầu tôi dựa vào trong lồng ngực đại D ca, đột nhiên cảm giác được một trận cảm giác an toàn chưa từng có đầy ắp trong lòng

Tôi biết, nam nhân trước mặt này, tôi cả đời không có khả năng rời bỏ được.

Thế nhưng, tôi sẽ không nói cho anh ước hẹn cả đời, dù sao cả đời dài như vậy, chúng tôi còn phải tốt hơn ngày hôm nay.

Khoảnh khắc kia, tôi ôm nam nhân trước mặt, ngoài cửa sổ bầu trời Hàng Châu tháng mười hai trắng xám, rét lạnh đến từ khắp nơi cuốn sạch lấy thành phố này, thế nhưng tôi không cảm giác được chút lạnh giá nào.

Tôi biết, tình cảm của đồng chí không có khả năng giống với khác phái, không có hôn nhân, nam nhân cũng hiểu ước hẹn với nam nhân không đáng tin, cho nên thường bắt đầu dễ dàng, kết thúc cũng nhanh

như chớp.

Có một từ, yếu đuối.

Thậm chí miêu tả về tình cảm liên quan tới đồng tính tất cả mọi người đều không trải qua với cộng đồng, mà là thời gian cùng nhau ở chung.

Đặc biệt trên Internet có một tin nóng:

“Cùng nhau mấy tiếng gọi , một ngày gọi tình một đêm, một tháng gọi là cảm giác, một năm gọi là lãng mạn, hai năm gọi là bình thản, ba năm gọi là thói quen, năm năm gọi là kiên định, mười năm mới được gọi là tình cảm chân thành.”

Như vậy tính ra, tôi cùng đại D ca tính qua cũng chỉ là kiên định, mà nếu có người biết phương thức chúng tôi gặp nhau, càng đối với phần lãng mạn này cho thêm chiết khấu.

Chúng tôi thông qua mạng mà quen biết, điều này cũng không có gì không tốt, trên thế giới này mỗi ngày đều có ngàn cách gặp gỡ, mà không phải mỗi lần gặp gỡ đều ghi lòng tạc dạ, cũng không phải mỗi người đều có thể nắm được một lần duyên phận khó gặp này.

Cho nên, dù cho có một phút chốc như vậy, khi bạn đối mặt trước mặt người này, bạn cảm thấy mình nắm tay hoặc là đứng bên cạnh cảm giác lúc đó giống như toàn bộ thế giới chỉ còn sót lại hai người.

Như vậy, thời cơ chín mùi, vậy làm thì một con koala đi, cố gắng nắm lấy thân cây của riêng mình, ôn nhu mà ngủ. Dù cho có một ngày bạn sẽ hồi tỉnh, thế nhưng, đó cũng là lúc mang theo dững khí đầy mình cùng yêu thương nặng trĩu đối đầu với thế giới này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nguyen-nam-tay-nguoi-doi-dau-voi-the-gioi>